NĚMECKÝ STÁT NA NACIONÁLNÍM A SOCIÁLNÍM ZÁKLADĚ

GOTTFRIED FEDER

Dip.-Ing. Gottfried Feder – Německý stát na nacionálním a sociálním základě

Nové cesty ve státní správě, finančnictví a podnikání

Vydavatel: Deutschvölkische Verlagsbuchhandlung, Mnichov 1923

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO VYDÁNÍ OD HISTORICAL REVIEW PRESS S PŘIHLÉDNUTÍM DO PŮVODNÍHO VYDÁNÍ Z ROKU 1923, DOSTUPNÉ Z: https://library.frenschan.org/read/2844/pdf

https://archive.org/details/gottfried-feder-der-deutsche-staat-auf-nationaler-und-sozialer-grundlage-1923/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

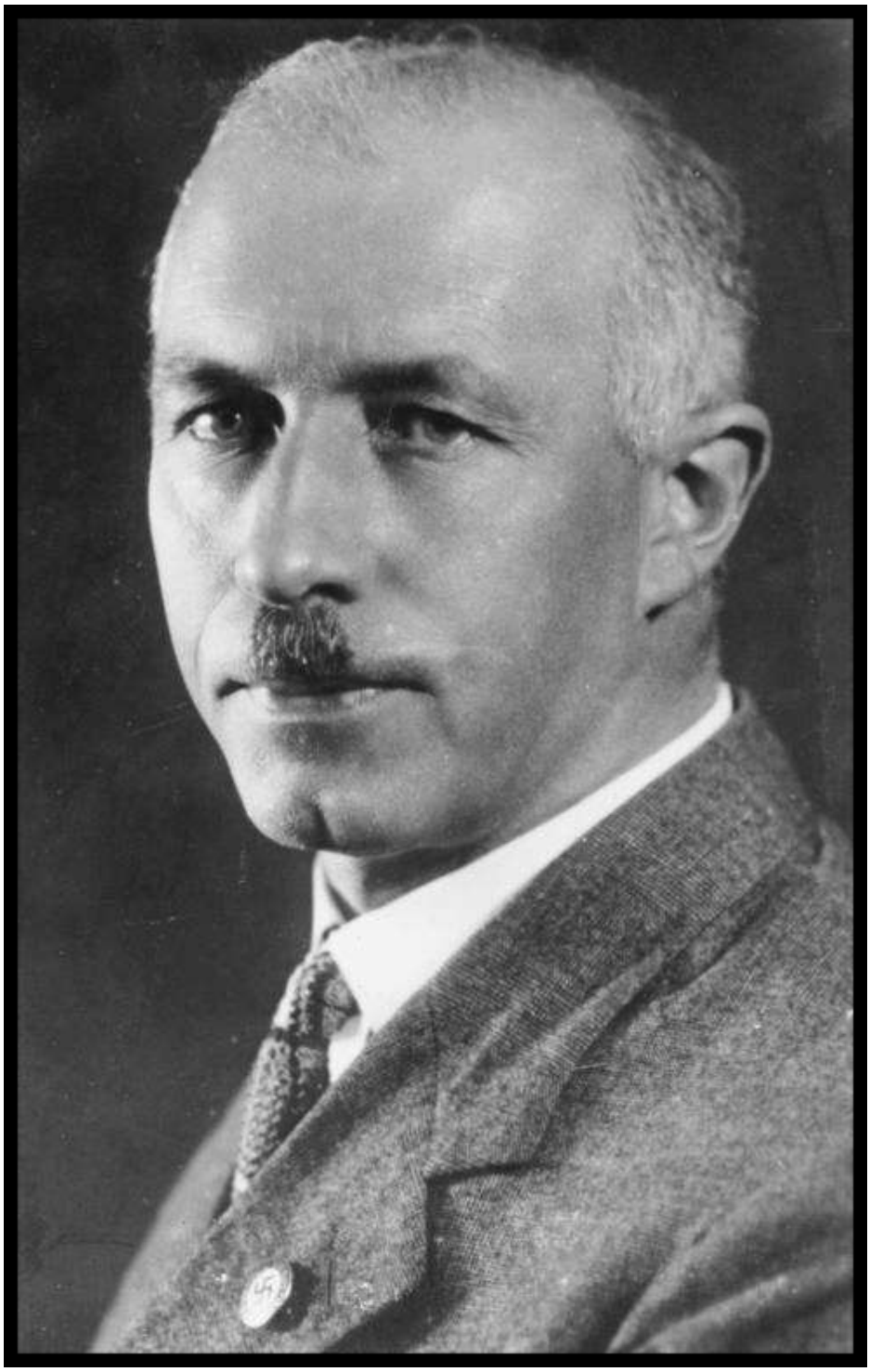

Předmluva **7**
Úvodní slovo Adolfa Hitlera 12
Předmluva k pátému vydání 13
Úvod k prvnímu vydání **14**
Základy **17**
Morální základy 17
Hospodářské základy 26
O mezích státu a hospodářství 34
Státněpolitické základy 43
Poznatky a stanovení cílů 52
Program **61**
Původ programu 61
Státní a hospodářský program Nacionálněsocialistické německé strany práce 64
Státní uspořádání nacionálněsocialistického státu **73**
Předběžná poznámka 73
Nacionálněsocialistická myšlenka německého státu 73
Národovecká myšlenka 77
Občanské právo 90
Národní hospodářství 96
Vláda úroků 117
Státní finanční hospodářství 128
Versailleský diktát 133
Důsledky úrokového otroctví 142

Úvěrové hospodářství 147
Reichsbank A.-G. 164
Inflace 171
Státní finanční reforma 182
Nové způsoby 200
Sociální stavitelská a hospodářská banka 215
Stát bez daní 230
Finančněpolitické osvobození státu 242
Námitky 258
Sociální politika 276
Kulturní politika 292
Další reformy 299
Odborná literatura 302
Naplnění 311

„Blahoslavená je generace, které přísná nutnost vnucuje vznešenou politickou myšlenku, která je velká a jednoduchá, srozumitelná všem a nutí všechny ostatní myšlenky doby, aby jí sloužily.“

Heinrich von Treitschke

Předmluva

Gottfried Feder, (⚰ 27. ledna 1883, Würzburg, Německo - ✝ 24. září 1941, Murnau), byl německý politický aktivista a hlavní ekonomický teoretik počáteční fáze německého nacionálního socialismu. Vystudoval techniku na technických univerzitách v Mnichově, Berlíně a Curychu. Po ukončení studií založil v roce 1908 vlastní stavební firmu pod záštitou společnosti Ackermann GmbH & Co. a realizoval několik projektů v Bulharsku. Od roku 1917 se učil finanční politice a ekonomii a koncem roku 1918, nedlouho po vyhlášení Výmarské republiky Philippem Scheidemannem v listopadu téhož roku, sepsal Feder o lichvě manifest *Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes* a zaslal jej vládě Kurta Eisnera, nedostal však žádnou odpověď. Versailleská smlouva podepsaná v červnu 1919, která určila, že Německo nese výhradní odpovědnost za válku a je povinno zaplatit reparace, vyvolala ve Federovi obavy, že Německo je nyní pevně v rukou mezinárodních finančníků. V září téhož roku Feder založil bojovou ligu (Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft) za zlomení úrokového otroctví a znárodnění státní banky.

Federovy nacionalistické snahy ho přivedly do těsného svazku s protikomunistickým aktivistou Antonem Drexlerem (1884-1942) a Dietrichem Eckartem (1868-1923), redaktorem časopisu *Auf gut deutsch* a později nacionálněsocialistického orgánu *Völkischer Beobachter*. Tito tři společně založili v lednu

1919 Deutsche Arbeiterpartei (DAP). Adolf Hitler vstoupil do DAP koncem září 1919 a brzy se stal vůdcem strany, kterou přejmenoval na Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP). Hitler ještě před svým vstupem do strany navštěvoval Federovy přednášky na ekonomická témata a později o tom napsal ve svém *Mein Kampf*:

> *Potřebná inspirace nyní přišla od jednoho z mužů, kteří přednášeli v kurzu, o němž jsem se již zmínil. Byl to Gottfried Feder.*
>
> *Poprvé v životě jsem slyšel diskusi o principech mezinárodního burzovního a úvěrového kapitálu.*
>
> *Po vyslechnutí Federovy první přednášky mě okamžitě napadlo, že jsem nyní našel jeden z nejpodstatnějších předpokladů pro založení nové strany.*
>
> *Podle mého názoru spočívala Federova zásluha v tom, že nemilosrdně brutálním způsobem popsal dvojí charakter kapitálu, který se podílí na burzovních a úvěrových transakcích, a odhalil skutečnost, že tento kapitál je vždy závislý na placení úroků. V zásadních otázkách byla jeho tvrzení natolik plná zdravého rozumu, že jeho kritici nepopírali jejich teoretickou správnost, ale pouze to, zda by bylo možné tyto myšlenky uvést do praxe. Mně to připadalo jako nejsilnější stránka Federova učení, ačkoli jiní ji považovali za slabinu.*
>
> *[…] Když jsem slyšel první přednášku Gottfrieda Federa o „zlomení úrokového otroctví“, ihned jsem pochopil, že se zde jedná o pravdu, která má pro budoucnost*

německého národa transcendentální význam. Absolutní oddělení burzovního kapitálu od národního hospodářství by umožnilo postavit se proti internacionalizaci německého hospodářství, aniž by se zároveň útočilo na kapitál jako takový. Tím by byly ohroženy základy naší národní nezávislosti. Jasně jsem viděl, co se v Německu vyvíjí, a tehdy jsem si uvědomil, že nejtěžší bitva, kterou budeme muset vybojovat, nebude proti nepřátelským národům, ale proti mezinárodnímu kapitálu. Ve Federově projevu jsem našel účinný mobilizační pokřik pro náš zatvrzelý boj.

Boj proti mezinárodnímu finančnímu a úvěrovému kapitálu se stal jedním z nejdůležitějších bodů programu boje německého národa za hospodářskou nezávislost a svobodu.

V předmluvě k původnímu vydání tohoto díla Hitler napsal, že v tomto díle získalo nacionálněsocialistické hnutí skutečně svůj „katechismus“.

V roce 1920 Hitler spolu s Federem a Drexlerem sestavili „25bodový program“ NSDAP. Tento program odmítal Versailleskou smlouvu a požadoval sjednocení německých národů a vyloučení cizinců, zejména Židů, z národního života. V únoru 1920 uspořádal Hitler shromáždění, na němž tento program představil německému národu. Později, v roce 1927, vydal Feder obsáhlou verzi programu s názvem *Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen*. V roce 1923 Feder nabídl další rozpracování svých národohospodářských názorů v tomto díle *Der Deutsche Staat*

auf nationaler und sozialer Grundlage, které bylo znovu vydáno v roce 1932 v řadě „Nationalsozialistische Bibliothek“.

Feder se v roce 1923 zúčastnil neúspěšného Hitlerova pivního puče proti bavorské vládě, ale byl potrestán pouze pokutou 50 marek za nezákonné převzetí moci, protože jeden den vystupoval jako nový „ministr financí“. V roce 1924 byl zvolen poslancem parlamentu. V parlamentu požadoval konfiskaci židovského majetku a zmrazení úrokových sazeb, což byly klíčové prvky antikapitalistického programu strany. V roce 1926 pověřil Hitler Federa redakčním vedením řady knih o nacionálněsocialistické ideologii pod názvem „Nationalsozialistische Bibliothek“ (Nacionálněsocialistická knihovna). V roce 1931 byl Feder jmenován předsedou hospodářské rady NSDAP. Postupně se však Hitler pod tlakem velkých průmyslníků, jako byli Gustav Krupp, Fritz Thyssen a Emil Kirdorf, rozhodl od některých Federových socialistických myšlenek distancovat. S Hitlerovým strategickým spojenectvím s velkými průmyslníky a kapitálem, a to i zahraničním, pro očekávanou válku s bolševismem ztratil Feder většinu svého vlivu na stranu, neboť zejména zahraniční banky by Federovy plány na znárodněný bezúročný bankovní systém nepodpořily. O ztrátě zájmu členů strany o Federovu hospodářskou politiku svědčí kniha Hanse Reupkeho *Der Nationalsozialismus und die Wirtschaft* (1931), kde autor konstatoval, že již není nutné zabývat se „zlomením úrokového otroctví“ v „nejextrémnější podobě, v jaké se objevilo poprvé“.

Když se Hitler v roce 1933 ujal moci, byl Feder jmenován státním tajemníkem na ministerstvu hospodářství a jako

komisař pro státní výstavbu bydlení (1934). Feder v roce 1933 vydal sbírku svých esejů s názvem *Kampf gegen die Hochfinanz* a také knihu o Židech *Die Juden*. V roce 1934 byl ministrem hospodářství jmenován vlivný bankéř Hjalmar Schacht, protože díky svým kontaktům s velkými průmyslníky byl pro Hitlera při jeho cílech užitečnější než Feder se svými ostře antikapitalistickými doktrínami. S všeobecným sladěním nacionálněsocialistické politiky s hospodářským systémem se však Federova role ve stranických záležitostech drasticky zmenšila a v roce 1936 se stáhl do ústraní. V roce 1936 získal nové místo profesora na Technické univerzitě v Berlíně, které si udržel až do své smrti v roce 1941.

Úvodní slovo Adolfa Hitlera

Každý skvělý nápad potřebuje dvě věci: vůli k moci a jasné cíle. Vůle k moci, k osvobození, leží v našich srdcích zářivá a silná, Gottfried Feder ve své knize *Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* představil naše cíle jasně a jednoduše a pro každého srozumitelně. Naděje a touha milionů lidí v ní našla formu a silné vyjádření. Literatura našeho hnutí v ní získala svůj katechismus.

Adolf Hitler, Mnichov, 8. listopadu 1923.

Předmluva k pátému vydání

Zde se v rámci série „Nacionálněsocialistické knihovny“ objevuje moje práce *Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage*. Text zůstal v podstatě a v zásadě nezměněn, byly však vypuštěny pasáže, které odkazovaly na okolnosti doby, kdy toto dílo vyšlo (1923), a vypůjčeny z nich příklady, a zkráceny výklady o židovské otázce, neboť té bude věnována zvláštní práce.

Nové vydání by mělo především podat svědectví o tom, že na základním programu se nic ani v nejmenším nezměnilo.

Gottfried Feder, Murnau, říjen 1931.

Úvod k prvnímu vydání

Hledíme do budoucnosti plni silné naděje a touhy. Německo bude žít, Německo nemůže padnout. Německo se otřásá, jako by ho přemohly porodní bolesti nového věku. Strašlivé okovy sebeobviňování i cizí trýznitelé odpadnou, budou setřeseny mocným pokrčením ramen a Německo bude kráčet v čele národů.

Kdyby s kolapsem a pádem nebylo spojeno tolik utrpení a strastí, mohli bychom se s jistým pocitem štěstí účastnit dnů stvoření nového věku. Vrhneme-li pohled na úpadek dneška, na zmatek současnosti, všude vidíme silnou vůli, vážnou práci, inspirovanou intuici. Německá duše hýbe svými křídly k novému vysokému letu.

Úkoly jsou dnes mocné, větší a těžší než kdykoli v tak bolestných dějinách Němců.

Je tedy třeba řešit dvojí úkol - nejen „obnovit“ stát a hospodářství, ale dát jim novou podobu. A tím i novou podobu kulturního a intelektuálního života našeho národa.

Stará německá touha po sjednoceném Německu se musí konečně stát skutečností, vznikne nový hospodářský zákon a smete noční můru v podobě úrokového kapitalistického hospodářství.

Tak rozsáhlé a přesahující jsou úkoly, které nás čekají. Tíživý a napomínající stojí duch minulosti za námi; naplněn bázní před tím, co se historicky událo, na pevné půdě nejlepší německé tradice, založené na nejstarší árijské moudrosti, musí být znovu vytvořen národ a stát, hospodářství a kultura.

Zde si musí být pracující vědomi své obrovské odpovědnosti, vždyť je nese naděje celého národa - ke svobodě!

Nacionálněsocialistická myšlenka je však mnohem víc než jen návratem či odbočkou ke starým zvykům předků, přetrhává okovy marxistické státní a hospodářské formy, jako první a nejoddanější myšlenka vědomě bojuje nejtěžší boj proti mamonistickým mocnostem, proti světovládě všežidovského imperialismu, proti duchu hrabivosti, sobectví a lhostejnosti.

Toto univerzální a velké německé hnutí za svobodu našlo svého nejsilnějšího, nejsilnějšího a nejcílevědomějšího bojovníka v Nacionálněsocialistické německé straně práce. Strana vytyčila své cíle v krátkém programu, který v 25 bodech výstižně shrnuje základní požadavky hnutí. Alfred Rosenberg, šéfredaktor *Völkischer Beobachter*, polemického orgánu nacionálněsocialistického hnutí Velkoněmecka, způsobem hodným poděkování vysvětlil v krátkém díle jednotlivé programové body. Na základě tohoto díla je alespoň možné říci přátelům i nepřátelům, co chce Nacionálněsocialistická německá strana práce. Na druhé straně chybí v literatuře o nacionálním socialismu ucelené dílo, které by podalo výklad o politických a hospodářských idejích, z nichž nacionální socialismus vychází, jaké cesty si hodlá razit s ohledem na národnostní politiku, aby dospěl ke svému konečnému cíli, jímž je nacionálněsocialistický německý stát, stát práce a výkonu. Předkládaná práce chce tento úkol splnit. Budeme tedy muset osvětlit východiska, cestu a cíl nacionálního socialismu, ukážeme, v čem se bude německý nacionálněsocialistický stát zásadně lišit od dosavadního státu, které oblasti zůstanou v

podstatě nedotčeny, na kterých polích dojde k podstatným reformám a kde bude třeba nastoupit zásadně na nové cesty.

Budeme muset hledat a odhalovat nové cesty pro veřejný život, zejména pro národní finanční politiku, pro řešení rasové otázky a otázek s ní spojených. Dále se budeme muset zásadně vypořádat s nepřátelskými námitkami, překrucováním a lžemi, které již začaly být hlasité. Úkol, který jsme si vytyčili, je nesmírně velký, a přitom tvoří jen malou část celého rozsahu obnovy Německa.

Veškeré úsilí by bylo marné, kdyby pro účinnost myšlenek nepracovala odhodlanost až k smrti a nezkrotná vůdčí vůle.

Nejsilnější vůle by přišla vniveč, kdybychom v srdci nenesli neochvějně jasnou představu, jak by měl tento německý stát - Německo, země našich otců a dětí - vypadat v souladu s naší vůlí - po našem vítězství!

Gottfried Feder, Mnichov-Murnau, září 1923.

Základy

Morální základy

Základem nacionálněsocialistického státnictví je naprostá odpovědnost vůči národu i vůči sobě samému.

„Veřejný zájem před vlastním zájmem“ je prvním zákonem nacionálního socialismu.

Může se zdát zvláštní, že taková zásada musí být obecně stanovena pro stát, neboť z dějin poznáváme období, kdy blaho celku bylo v mysli vládců základem jejich státního vedení. Pokud je dnes nutné tuto zásadu stavět před všechny ostatní ohledy, je to jen výrazem toho, že dnešní veřejné poměry jsou vším jiným než výrazem tohoto jediného správného politického cítění. Stejně tak v této první zásadě vidíme, jak úzce spolu souvisí morálka a ekonomika.

Veřejný zájem má přednost před vlastním zájmem, což je především morální požadavek. Zároveň však s vynikající jazykovou jasností vyjadřuje hierarchické uspořádání mezi blahem celku a oprávněnou snahou jednotlivce o osobní obohacení a majetek. Tato nacionálněsocialistická zásada tedy v žádném případě nevylučuje soukromé vlastnictví. Naopak: Nacionální socialismus plně a beze zbytku uznává význam vlastnictví. Ví, že osobní vlastnictví a právo svobodně nakládat s nabytým majetkem je základem každé ekonomiky a kromě toho i každé vyšší kultury; nacionální socialismus však stejně tak uznal, že pro uznání soukromého vlastnictví je třeba stanovit zcela určité hranice, tj. tam, kde se vlastnictví stává

pouhým nástrojem moci a kde se uplatňuje vykořisťovatelským způsobem proti blahu celku.

Sotva se najde vážně myslící člověk, který by chtěl tuto první zásadu v této obecné podobě popírat. Potíž bude spočívat ve správném posouzení veřejných zájmů oproti zájmům jednotlivých soukromých osob. Přes nepochybně existující shodu v tom, že ohledy na veřejný zájem musí jít před zájmy soukromými, pozoruhodně nebylo podle u nás platných právních představ právě s ohledem na formu užívání majetku stanoveno žádné morální omezení přesahující rámec trestního práva. Jistě, je zakázáno jednat násilně proti bližnímu (vydírání - vražda - zabití - zrada a nezákonné obohacení atd.), ale nikdy a nikde nebylo zakázáno hromadit nezměrné bohatství a využívat k tomu často dosti pochybné bankovní a burzovní technické prostředky. Dále zákon dává každému věřiteli právo bezohledně připravit neplatícího dlužníka o domov a majetek, když nepříznivé podmínky - nemoc, smrt, neduživost, špatná úroda a hladomor - znemožňují splnění vzniklých závazků. Každý zkušený soudce může vyprávět o nesčetných případech, kdy naše rigidní právo zničilo ekonomické existence v případech, kdy se každý zdravý smysl pro spravedlnost vzbouřil proti vydání pracovitého a pilného člověka, kterého však dočasně pronásledovala smůla, brutálnímu nátlaku a sevření věřitele.

Bezbřehé přiznávání osobního práva na vlastnictví a právních nároků na celek musí logicky vést k poškozování veřejného zájmu sobeckým využíváním této v podstatě

převrácené asociální právní myšlenky v rozporu s naší státní zásadou „veřejný zájem před vlastním zájmem“.

Opakovaně se setkáme s neblahými důsledky tohoto zásadně nesprávného přístupu státu v nejrůznějších oblastech a budeme je moci sledovat.

V protikladu k falešné základní formulaci vládnoucí mezi námi, kapitalistické, je druhý extrém, marxistická idea státu a ekonomiky. Základní myšlenkou této ekonomické formy je popření soukromého vlastnictví. Marxistická doktrína jde tak daleko, že vlastnictví vysvětluje přímo jako „krádež“ (Proudhon). Požaduje, řečeno cizím žargonem, který je zejména německým proletářům tak nejasný, „vyvlastnění vyvlastňovatelů“ - jinými slovy zbavení majetku! Tato stát, lidi, kulturu a ekonomiku ničící doktrína našla svou krajní, ale logickou realizaci v ruském bolševismu. Z ekonomického hlediska lze tento extrém shrnout do věty: „Všechno patří všem“.

Máme zde co do činění s odosobněním vlastnictví, s převedením veškerého vlastnictví na anonymní vlastnictví celku.

Extrém, který mezi námi stále vládne, spočívající v neomezeném vlastnickém právu, nás na druhé straně dovedl již na poslední krok před chrám boha Mamonu, na jehož dveřích stojí zlatým písmem: „Všechno patří Jednomu“. I tato děsivá ekonomická forma musí stejně vést k odosobnění vlastnictví - jenže jiným způsobem - tím, že nakonec je zde celé pracující

lidstvo vtlačeno do děsivého dluhového otroctví vůči anonymní finanční moci.

V nejostřejším kontrastu k právě popsaným hospodářským extrémům marxistického socialismu a vrcholně kapitalistického mamonismu západních demokratů vyžaduje ekonomický ideál nacionálního socialismu realizaci zásady „každému, co jeho jest“.

Právě v tomto principu jsou morálka a hospodářství opět nejtěsněji propojeny. Odstranění morálních principů z obchodního života je skutečně tak charakteristické pro současnou ekonomiku, v níž právě převaha většího majetku, větší vychytralost, umění vyhnout se státní moci i v těch nejnebezpečnějších obchodech, rozhoduje. Pohled na tisíce většinou temných existencí, které ve všech velkých městech provozují své nekalé obchody a které disponují fantastickými částkami, pohled na několik kauz, které se přes veškerý odpor účastníků dostanou před soud, nám ukazuje, jak strašlivě zkažená je dnešní obchodní morálka. Uvědomme si v protikladu k tomu děsivou bídu v kruzích středních vrstev a pracujících v manželství, kteří už nemohou zaplatit mléko a chléb pro své kojence a dorůstající děti, ujasněme si, že obecně v mnoha a mnoha případech lze poctivou prací sotva vydělat na základní životní potřeby, zejména když je třeba se starat o děti a vychovávat je. Stesk intelektuálních a svobodných povolání přesahuje všechny meze; umělci první kategorie, zejména pokud jejich orientace neodpovídá židovské orientaci vkusu, která dnes vládne, jsou vydáni napospas hladu; pravé německé básně nemohou dosáhnout žádného veřejného provedení. Zcela

nepopsatelná je však tíseň těch, kteří byli v důsledku špatného hospodaření státu v oblasti finanční politiky ošizeni o své úspory, důchodců a penzistů s malým kapitálem, válečných invalidů, těch, kteří byli nuceni k charitativní pomoci, a také všech, kteří spoléhali na jistotu státních dluhopisů i na stabilitu naší národní měny a zlaté krytí marky.

Takový stav je rozkladem hospodářství - anarchií. Pracovitost je odměňována nedostatečnou odměnou, lenost je odměňována, poctivý obchod trpí nouzí, nejlépe se daří nezdravému obchodu, zprostředkovatelskému obchodu, ziskuchtivosti. Čím je výroba po kulturní stránce dokonalejší, tím horší je odměna, kterou lze získat. Důvěra se oplácí zradou, a to dokonce ze strany státu, který by měl být ochráncem zákona a spravedlnosti, advokátem veřejné morálky.

Vůbec už nemusíme poukazovat na korupci ve veřejném životě, na požidovštění a zbídačení tisku a na žalostně bezmocné a nedůstojné vedení naší zahraniční politiky, abychom naznačili extrémní znehodnocení našeho veřejného života a naší hospodářské morálky.

S touto státem schválenou nezodpovědností se nacionálněsocialistický stát důkladně vypořádá.

Nejvyšší odpovědnost bude vytesána železnými písmeny nad vstupní bránou do nacionálněsocialistického státu. Ten, kdo má tu čest stát v čele zájmů velkého národa, si nemůže být dostatečně vědom své odpovědnosti. Vůdcem může být pouze ten, kdo v sobě nosí tento nejhlubší pocit odpovědnosti. Pro všechny státní úředníky a pro ty, kteří stojí v čele veřejného

života, musí být tato odpovědnost zvláště jasně stanovena a s neúprosnou přísností také prováděna. Jen tak lze v jistém smyslu dokonce vynutit ozdravení. Jen tak může znovu ožít a růst to nejcennější, co může vůdce a národ opět spojit do skutečného společenství osudu – důvěra. A z důvěry může pak znovu vyrůst věrnost, která spolu s odpovědností vůdců přinese ozdravení a obnovu Německa, probuzení německé duše v nacionálněsocialistickém státě práce a výkonu, v němž každý najde své místo.

Proti tomuto materialistickému zbídačení a znečištění veřejného života staví nacionálněsocialistická idea státu dávno osvědčený princip státu a hospodářství: „Každému, co jeho jest“, ale především „Veřejný zájem před vlastním zájmem“. Povýšením této zásady na vůdčí princip nacionálněsocialistického státu se nacionální socialismus váže k nejlepším a nejslavnějším obdobím německých dějin.

„Suum cuique“ (každému, co jeho jest) bylo ekonomickým principem již zdravého německého raného středověku, ale zejména po dlouhou dobu bylo zajištěno uspořádáním cechů, že každému byl přidělen jeho vlastní. Společná práce mezi mistrem a učněm za půl nebo třetinu groše zajišťovala pracovníkovi alespoň jeho příjem, lepší práce a výkony nacházely své uznání a odměnu a v případech vynikajících výkonů i slávu a bohaté výdělky.

„Suum cuique“ zdobí i nejvyšší pruský řád, Řád černého orla, i když zde ve zvláštním smyslu, že za zvláštní zásluhy náleží jeho koruna. Právě tento výklad odpovídá zcela zvláště nacionálnímu socialismu - ani ne tak proto, že by zde šlo o

dvorské dekorační kusy nebo jednostranné vyznamenání za vojenskou službu, ale proto, že v něm nachází svůj výraz morální obsah odměněného plnění povinností vůči státu a národu, plnění povinností, které se děje nezištně, bez záměru a bez předchozího ohledu na cinkání platu, s odsunutím osobních zájmů do pozadí, zrozené z vnitřního nutkavého pocitu odpovědnosti vůči státu a národu.

My, nacionální socialisté, rozšiřujeme tuto zásadu i v opačném směru, přidáváme k „každému, co jeho jest“ německého středověku a k myšlence „Zasloužit si svou korunu“ Fridrichova státu s největším důrazem: „Zločinci jeho trest!“ Každému, co jeho jest, aby si zasloužil svou korunu, každé řádné a čestné práci její přiměřenou odměnu, každému zvláštnímu výkonu její vyšší odměnu, každému chudákovi a každému člověku, který upadl nevinně do nouze, dostatečnou pomoc z veřejných prostředků, ale stejně tak všem, kdo jednají proti veřejné morálce a hospodářské slušnosti - zasloužený trest.

Zdůrazňujeme však, že v žádném případě nespadá do povinností nacionálněsocialistického státu dohlížet na státního občana individuálně v hospodářských záležitostech, že hospodářství nejlépe prosperuje pokud možno bez byrokratické péče. Víme také, že snížení rizika u každého jednotlivého státního občana prostřednictvím státu - spíše ve smyslu Naumannova „člověka bez rizika“, tj. člověka, jehož základní existenci by měl zajistit stát - by dosáhlo přesně opačného výsledku, než jaký od něj Naumann očekával. Povinnost státu se musí omezit na vytvoření předpokladů pro hospodářství,

které se udržuje co možná nejvíce bez děsivých lichvářských jevů, které známe v dnešním úrokovém kapitalistickém státě.

Blaho státu se proto musí stát opět nejvyšším zákonem, efektivita státu musí postavit zásadu „veřejný zájem před vlastním zájmem“ před všechny ostatní ohledy. Nyní však tato zásada činí nezbytnou mezi státníky, státními zaměstnanci a těmi, kdo stojí na význačných místech ve veřejném životě, vlastnost, která se dnes z vládního a veřejného života téměř zcela vytratila - odpovědnost.

Celý náš veřejný život dnes stojí přímo ve znamení neodpovědnosti. Zastupitelé nejsou zodpovědní za to - chce se říci „imunní“ - co dělají a říkají v parlamentu. Zoufalý výraz, když si uvědomíme, že tento výraz je převzat z medicíny, v níž se říká, že tělo je již natolik nasyceno jedy, že nově vpravené jedy škodí tělu mnohem méně nebo vůbec, zatímco zdravé tělo by na ně zemřelo. Frakce nejsou odpovědné za rozhodnutí většiny, ministři nejsou odpovědní za výkon své funkce, neboť jsou pouze funkcionáři stran, které se podílejí právě na sestavování vlády. Pokud se něco pokazí, národ skutečně utrpí největší škody, ale takzvaně odpovědný ministr je pouze nahrazen jiným stejně neodpovědným stranickým funkcionářem. O skutečné odpovědnosti není ani zmínka.

Již odvolávání se na Všemohoucího v době božského práva králů bylo bohužel až příliš často zcela zvláštní formou nezodpovědnosti vládnoucích pánů - (vzácné výjimky, u nichž byla odpovědnost vůči jejich bohu synonymem pocitu odpovědnosti vůči jejich národu, jsou výslovně uznávány). Obecně však byl tento milý bůh v konečném důsledku vždy jen

pohodlným ochranným štítem, za nímž se na stupínku úředníka odpovědného pouze svému nadřízenému, ministra odpovědného pouze svému králi a panovníka odpovědného pouze svému bohu mohla skrývat ta nejneuvěřitelnější neodpovědnost vládnoucí třídy a jejích představitelů vůči skutečným životním potřebám národa.

Nacionální socialismus bude muset tuto státem posvěcenou nezodpovědnost radikálně odstranit.

„Nejvyšší odpovědnost“ bude stát železnými písmeny nad vstupní branou do nacionálněsocialistického státu. Tomu, kdo má tu čest stát ve vedoucí pozici za zájmy velkého národa, nelze dostatečně důrazně připomenout jeho odpovědnost. Vskutku jen ten může být vůdcem, kdo tento nejhlubší pocit odpovědnosti nosí v hrudi. Pro všechny státní zaměstnance a pro ty, kdo stojí ve veřejném životě, má být tato odpovědnost zvlášť stanovena a také s nemilosrdnou přísností dodržována. Jen tak může být náprava skutečně takříkajíc vynucena. Jen tak může ožít a růst to nejcennější, co může umožnit, aby se vůdce a národ opět stali skutečným národním a historickým společenstvím - důvěra. A z důvěry pak může znovu vyrůst víra, která s odpovědností vůdce přinese oživení a obnovu Německa, znovuprobuzení německé duše, v národním státě práce a výkonu, v němž si každý najde to své.

Hospodářské základy

Ve zdravém hospodářském organismu nelze oddělit morálku a národní hospodářství. Jinak hospodářství trpí tím nejtěžším způsobem, zejména pokud jde o nejčestnější úkol každého hospodářství - uspokojování potřeb. Bez víry v obchod, bez pracovitosti, bez loajality úředníků a pracujících nemůže žádné úsilí prosperovat. Efektivnost, podnikavost, energie, vzájemná důvěra mezi všemi, kdo se podílejí na hospodářském úkolu, jsou nezbytnými předpoklady pro prosperitu každého hospodářství. O všech těchto věcech je třeba hovořit jen proto, aby byl uznán jejich mimořádný význam. Každý, kdo musel být v současnosti a nedávné minulosti ekonomicky činný, ví, do jaké míry tyto krásné věci dnes chybí. A kdo nakonec trpí škodami spasitelských doktrín marxismu a jeho provozních metod, stávkami, sabotážemi a nedbalou a lajdáckou prací? - Nakonec jedině samo obyvatelstvo, které díky těmto stát a národ dezintegrujícím doktrínám ztratilo veškerý pocit sounáležitosti a svou nejdůležitější práci vidí v třídním boji. Do této části je proto třeba směřovat i stížnosti, které zaznívají zejména z nacionalistických táborů, že už nejsme národem, že bychom se měli nejprve znovu stát národem, chceme-li znovu získat ztracené mocenské postavení a mezinárodní pozici.

Tyto stížnosti jsou oprávněné, ale se stížnostmi se nepostupuje vpřed. Marxismus neváhal uskutečnit svůj ekonomický a politický ideál, když k tomu měl moc, neštítil se brutálního potlačení disidentů: v Rusku umlčel své nepřátele navždy vyvražděním celé buržoazní inteligence, u nás

prostřednictvím zákonů na ochranu republiky. Získání politické moci je samozřejmě předpokladem každé ekonomické či státněpolitické reformy. To víme stejně dobře jako komunisté a sociální demokraté, ale chceme politickou moc ne pro ni samu, ne proto, abychom využili nabytého mocenského postavení proti určité třídě, ale abychom vytvořili předpoklady pro hospodářský smír mezi soukmenovci spojenými v pracovní společenství. Úkolem národního hospodářství je uspokojování potřeb[1] - nikoli rentabilita, která je dnes téměř výhradně rozhodující při výrobě zboží. Tímto základním postojem nacionálního socialismu vstupujeme do rozhodného protikladu k základním ekonomickým představám kapitalistického státu. Nevyrábělo se to, co bylo nutné, ale to, co bylo výnosné. Vše, co neslibovalo dostatečné úroky a dividendy, se od počátku nepřijímalo. Jako zvlášť názorný příklad ziskového šílenství současného úrokově kapitalistického hospodářství může posloužit skutečnost, že bytová výstavba se navzdory strašlivé potřebě bytů - tedy navzdory nejnaléhavější potřebě - prostě neprovádí, protože není výnosná! Že by bytová výstavba uvažovaná státněpoliticky ve vyšším smyslu byla skutečně výnosná, nepotřebuje na tomto místě dalšího vysvětlení, nýbrž vyplývá přímo z toho, co bylo řečeno zejména s ohledem na sociální úkoly státu. Dále, jestliže národ hladoví a mrzne, pak kapitalistické hospodářství zaměřené na zisk v žádném případě nevidí svou povinnost v uspokojování této potřeby výrobou levných a dobrých bot, šatstva a prádla atd. neboť při snížené

[1] Uspokojování potřeb znamená uspokojování životně důležitých potřeb všech lidí žijících společně v národním společenství za dostupné ceny.

koupěschopnosti obyvatelstva to není „výnosné“. Naproti tomu průmysl luxusního zboží ve všech oborech je plně vytížen, neboť nikdy předtím se bez námahy nabyté bohatství tak ochotně neobklopovalo naprostým luxusem jako dnes. Kapitalistická myšlenka rentability se však stává ekonomickým nesmyslem v těch odvětvích našeho hospodářství, která dnes vládnou všemu, v bankovním a burzovním systému. Skutečnost vládnoucího postavení bank dokazuje ekonomickou nesmyslnost kapitalistické myšlenky nejmarkantněji. Z „produkce“ bank a burz ještě nikdy nebylo nakrmeno dítě, ještě nikdy nebyl oblečen mrznoucí člověk, vůbec nikdy nebyl zajištěn ani ten nejmenší požadavek, který je nezbytný k životu. Toto tvrzení vůbec není demagogickým heslem, nezahrnuje ani postradatelnost institucí peněžních transakcí, pouze se vší jasností ukazuje, jak obrovský rozdíl existuje mezi skutečně národohospodářským uspokojováním potřeb, jaké si přejí nacionální socialisté, a zcela soukromokapitalisticky orientovaným hospodářstvím založeným na zisku.

I nacionálněsocialistický stát bude mít své banky a další finanční instituce, ale ty už nebudou vládci národního hospodářství, nýbrž jejich služebníky, peníze už nebudou pánem státu a národa, ale jen nezbytnou pomůckou pro směnu zboží. Přesně víme, že tento boj proti bankovnímu a burzovnímu kapitálu bude pro nacionálněsocialistické hnutí znamenat nejtěžší bitvu, protože v bankovním a burzovním kapitálu je dnes soustředěna nejrozsáhlejší hojnost moci, jakou kdy zeměkoule nesla. Zde jde o boj o moc na život a na smrt, to protivník ví lépe než většina našich přátel a stoupenců. Tento

boj bude o to těžší, že celé vrstvy obyvatelstva jsou stále ještě v zajetí šílenství rentability. U velké většiny buržoazní střední třídy nabyl tento blud o rentabilitě zvláštní podobu ideálu renty, tj. snahy žít bez práce z úroků, tedy na úkor druhých! Na tomto místě se nebudeme těmito otázkami dále zabývat, protože jejich podrobné projednání teprve musí proběhnout, jelikož radikální reforma v této oblasti bude patřit k nejdůležitějším úkolům nacionálněsocialistického státu, a to jak v oblasti státního hospodářství, tak i soukromého hospodářství.

Zásadní otázkou, kterou je třeba na tomto místě opět se vší jasností zodpovědět, je otázka, jak se nacionální socialismus v podstatě staví k vlastnictví. Ze základních postřehů první kapitoly a zejména z tam popsaného zásadního protikladu k marxistickému socialismu vyplývá pro nacionální socialismus s přirozeným důsledkem zásadní uznání vlastnictví. Toto uznání soukromého vlastnictví je v árijském životě příliš hluboce zakotveno. Tvůrčí mysl, která poznává prostředí, která o prostředí rozjímá, aby z něj vytvořila a zformovala svůj svět, tvůrčí člověk, který si tvrdou prací vydobývá ze země její plody, který se usazuje, buduje pro sebe domy a města, který se po usazení a zakořenění v kruhu svých příbuzných, svých sourasovců, člověk, který pak na takové infrastruktuře zakořeněné v půdě postupuje k vyšší kultuře a vytváří si svůj svět ve vyšším intelektuálním smyslu, v oblasti filosofie, poezie, hudby, umění a sochařství - tento člověk si to jistě nemůže představit jinak, než že díla jeho rukou, která se zrodila z jeho vlastních, jsou také jeho majetkem. Z tohoto poznání

tvůrčího člověka přímo vyplývá úcta k vlastnictví druhých a vzniká právo.

V zásadním a nesmiřitelném protikladu k tvůrčímu duchu stojí hrabivý zlodějský duch jiných, jinak disponovaných lidí, kteří nikdy nepoznali dech tvorby, kteří se neklidně stěhují z místa na místo, kteří nikdy nemohli nikde zapustit kořeny, kteří se nerozvíjeli rozpínavě a z půdy dlouhým vývojem ke stále vyšší kultuře, ale se svou neklidně se pohybující myslí a se svými penězi se stěhovali ze země do země, když se „spásli“ na jednotlivých městech nebo pozemcích. I na polích tvůrčích národů stál Žid v podstatě dosti daleko od skutečné produkce, neznáme Žida jako zemědělce, ani jako řemeslníka, ani jako inženýra nebo mistra stavitele, ani jako továrníka a námezdního dělníka, a skutečný tvůrčí génius je mu cizí i ve výtvarném umění a ve vědě. Pohyblivá mysl začíná svou charakteristickou činnost jen tam, kde bylo dílo vytvořeno tvůrčí rukou, kde byl vyroben nějaký předmět, tam si hrabivá mysl umí tyto statky opatřit pro sebe a přemístit je ke svému majetkovému prospěchu. Ne proto, aby uspokojoval národní hospodářskou poptávku, ale proto, aby si z tohoto přechodu od výroby ke spotřebě zajistil co nejvyšší zisk, postavil se mezi výrobce a spotřebitele - vznikl obchodník. Dnes se z obchodníka a směnárníka stala správní rada a bankovní pán. Hospodářství celého světa se obrátilo vzhůru nohama tím nejnesmyslnějším způsobem. Chytrá, vynalézavá, odvážná, tvořivá a produktivní mysl už nevládne; vládne pokřivená mysl, neschopná cokoli vlastního vytvořit, vykořisťovatelská a hrabivá. Peníze vládnou nad prací a krví.

Pohyblivá mysl Žida dokázala učinit vše mobilním, dokonce i půdu prostřednictvím hypoték, největší dlouholetá průmyslová odvětví prostřednictvím anonymizace a akciové společnosti, a prostřednictvím ekonomiky státních dluhopisů mezinárodní kapitál dokonce oddělil vlády od jejich národů. Dnes jsou všechny vlády závislé na velkém úvěrovém kapitálu a ve vztahu ke svým národům jsou pouze výběrčími úroků pro své anonymní pány na Wall Street, v londýnské City a v Paříži.

Tyto stručné postřehy nám ukázaly nejhlubší tajemství nesmiřitelného protikladu mezi tvořivými národy a hrabivým Židem. „Árijec tvoří, Žid uchvacuje svět pro sebe."

Zde lze dále stručně dodat, že existuje velmi jemný rozdíl mezi vlastnictvím a držbou. Držba vůbec nemusí být nutně vlastnictvím, držba nemůže být samoúčelná. V případě držby není původ držby zpochybňován. Žid se zmocnil majetku árijských národů a nyní vládne jeho tvůrcům prostřednictvím své finanční moci. Tato abstrahovaná forma vlastnictví v podobě právních nároků, dluhopisů, hypoték atd. učinila celý dnešní svět prostřednictvím úroků podřízeným kapitálu. Úroková kapitalistická ekonomická forma obecně nezná hranice vlastnictví, trpí, aby se celé národy se vší svou prací staly předmětem úroku hrstky bankovních a burzovních magnátů.

Proti tomuto neméně děsivému úrokově-kapitalistickému loupeživému hospodářství staví nacionální socialismus omezení vlastnického práva. Princip tohoto omezení spočívá ve větě: „Veřejný zájem před vlastním zájmem". To, že tato hranice pro vlastnictví může být navíc zvýšena velmi vysoko,

vyplývá z toho, že nacionální socialismus v žádném případě neodmítne ani největší průmyslové podniky, pokud zůstanou v soukromém vlastnictví tvůrců (máme na mysli Krupp, Mannesmann, Thyssen atd.) jako odporující zájmům celku, zvláště když majitelé těchto velkých děl mají cit a pochopení pro sociální otázky a dokáží najít správné hranice mezi přiměřeným vlastním ziskem z výroby, přiměřenou cenou za odbyt a uspokojení potřeb národního hospodářství a odpovídající a důstojnou formou účasti pracujících na výnosech těchto podniků.

Zde se dostáváme ke stručným základním poznámkám o vnějších formách výroby. Silně rostoucí německá ekonomika se před válkou vyznačovala velmi šťastnou směsicí velkých, středních a malých podniků. Nyní se obecně v příklonu k velkopodnikání skutečně skrývá nebezpečí pro národní hospodářství, pokud další stupeň nad velkopodnikáním již neslouží uspokojování potřeb, ale velkokapitalistickým zájmům na ovládnutí trhu a diktatuře cen. Přesto se jasně připouští, že určitá odvětví mohou fungovat pouze jako velké podniky. To se týká těch průmyslových odvětví, která obecně označujeme jako těžký průmysl. Aniž bychom na tomto místě chtěli zacházet do podrobností, lze v zásadě konstatovat, že nacionálněsocialistický stát nemá důvod usilovat o zásadní změny v těchto vnějších formách hospodářství. Nacionální socialismus odmítá všechny druhy „socializace nebo znárodnění“ v marxistickém smyslu. Náš hospodářský ideál vyžaduje co největší počet ekonomicky svobodných existencí právě ve středních a malých podnicích. Víme, že jen svobodní

a nezávislí lidé, kteří mohou svobodně nakládat se svou prací a pracovním příjmem, jsou naplněni vážným pocitem odpovědnosti za svou práci, že jen na této půdě vznikají silné osobnosti a že jen na půdě svobody a odpovědnosti se daří smyslu pro společenství, který spojuje lidi spjaté společnou prací do společenství života a osudu a tím z nich činí svobodný, sebevědomý národ. Pouze na takové půdě se může spojit blaho jednotlivce s blahem celku.

Než přejdeme k rozboru státnických základů nacionálního socialismu, musíme se krátce zabývat hranicemi mezi státem a hospodářstvím.

O mezích státu a hospodářství

Manchesterismus a státní socialismus jsou protipóly, pokud jde o stanovení hranic, které musí stát dodržovat při svých zásazích do hospodářství. První doktrína požaduje co největší svobodu od každého státního poručnictví, nejraději by viděla stát odsunutý do role nočního hlídače. Státní socialismus se domnívá, že většinu podniků nejlépe vede a spravuje sám stát. Nejextrémnější formy socializace nebo znárodnění, což je ruský termín pro řízení podniků všemi, ukázaly každému, kdo nestranně pozoroval socialistické experimenty, s přesvědčivou jasností, že takové komunistické formy výroby jsou dlouhodobě neuskutečnitelné. Ten, kdo sledoval naše výklady o základech ekonomiky, bude schopen bez obtíží rozpoznat vnitřní příčiny tohoto jevu. Na jedné straně potlačení podnikatelské iniciativy, absence motivu zisku, odstranění konkurence, na druhé straně nucení k práci, které bylo sověty uplatňováno s nemilosrdnou silou, musí snížit výhodnost výroby na minimum.

Postupná, mírnější forma „státní kontroly“ podniků, jak ji známe z našeho německého hospodářského života, se s úspěchem uplatní pouze v různých oblastech veřejného hospodářství. V oborech, které jsou vedeny v konkurenci se svobodným hospodářstvím, zejména v oblasti velké průmyslové výroby (uhlí), je obchodní úspěch silně omezen ve srovnání se svobodným hospodářstvím, které je schopno přijímat všechna důležitá rozhodnutí rychleji a nezávisleji, než je to nutně možné v případě státních podniků. Abychom mohli správně posoudit, které podniky jsou obecně vhodné pro státní

kontrolu, musíme si ujasnit, jaké postavení zaujímá stát v celkovém fungování národního hospodářství.

Vysvětlili jsme, že nacionální socialismus vidí úkol ekonomiky v uspokojování potřeb. Výrobce a spotřebitel, zhotovitel a uživatel jsou dva hlavní účastníci každé ekonomiky. Nyní víme, že užití je v konečném důsledku vždy a všude čistě individuální, neboť je vyjádřeno velmi zřetelně: každý kus chleba může skutečně spotřebovat jen jeden člověk, oděv je rovněž určen jen pro osobní potřebu, byt poskytuje v každém okamžiku střechu jen úzkému, propojenému okruhu, pracoviště poskytuje v každém okamžiku postavení jen možná většímu, ale přesto omezenému počtu pracovních kamarádů, takže vůbec nelze mluvit o společné spotřebě nebo užití výrobků. Je-li tedy spotřeba v konečném důsledku individuální, platí totéž i o výrobě, o produkci zboží. Čím hodnotnější je produkt produktivní práce, tím je zřetelnější, že vzniká pouze z vysoce osobní tvůrčí síly. U duševních prací v oblasti vědy a výtvarného umění, v oblasti technických vynálezů a objevů je to jasné okamžitě, ale i v případě montážní práce v podnicích továrního typu, v nichž mechanizace prostřednictvím strojů téměř zcela potlačuje lidskou individuální práci, nakonec stále platí, že pár bot, který vyrobí právě tento dělník, může vyrobit pouze tento a nikoli jiný. Kvalita výrobků se však s rostoucí mechanizací snižuje. Již v zemědělství platí staré pravidlo: „Oko pána dobytek vykrmuje“, to znamená, že pouze osobní péče chovatele dosahuje nejlepších výsledků.

Všechny pokusy komunistické ekonomiky skončily pokaždé naprostým neúspěchem. Musíme proto zásadně

prohlásit, že spotřeba i výroba jdou proti socializaci. Nuže, jakmile lidstvo opustilo původní ekonomické formy individuálního hospodaření v rodině a přešlo ke složitějším ekonomickým formám prostřednictvím dělby práce a vytvořilo velká státní společenství, vstoupilo mezi výrobu a spotřebu něco nového - obchod a komerce a finanční systém.

Tento velmi prostý ekonomicko-filosofický postřeh nám poskytuje nejjasnější důkaz o tom, v jakých oblastech musí stát omezovat svou hospodářskou činnost. Je totiž okamžitě jasné, že se zde jedná o záležitosti, na kterých má každý jednotlivec stejný zájem. A je jen logické, že zde stát nalezne rozsah svých povinností jako ztělesnění společných zájmů.

Pokud je naše hospodářská filosofie správná, musí stát v jedné z těchto oblastí předvést něco příkladného, pokud se o to již pokusil. To provedl i v oblasti dopravy. Výkony německých železničních úřadů před válkou byly právě příkladné a jsou jimi i dnes v té míře, v jaké ještě vládne stará věrnost povinnosti a svědomitost. Také nestátnímu železničnímu systému v Americe se často připisuje zvláštní dokonalost; to je v jisté souvislosti také správné, pokud se doprava uskutečňuje poněkud volněji a mnohým drobným potížím, které jsou u nás vázány na byrokratický systém, by se sotva dalo vyhnout. Dokonce i stavba lokomotiv velkých rozměrů v Americe u nás dříve vyvolávala údiv, ale hlavním důvodem bylo, že širší rozchod americké železniční sítě to skutečně technicky snadněji umožňoval. To však není aspekt dopravy, nýbrž technická skutečnost, která nepatří do okruhu našich pozorování. Na druhé straně je pro naši otázku mnohem důležitější - bezpečnost

dopravy na železnici. V této oblasti si německé železnice tento nejvyšší úkol státní dopravy neustále uvědomovaly a mohou si také nárokovat pověst, že technicky a organizačně udělaly vše, co bylo možné. S jakou nezodpovědnou bezohledností byl v této oblasti ohrožen život cestujících právě na amerických a francouzských železnicích, vyplývá z historie železničních nehod na amerických železnicích a na francouzských železnicích před znárodněním, pokud sloužily bezohledné honbě za ziskem pařížských Rothschildů. - I zde tedy znovu vidíme základní protiklad mezi kapitalistickou ideou rentability a ideou povinnosti hospodářství uspokojujícího poptávku.

Úkolem obchodu je především sloužit národnímu hospodářství prostřednictvím bezpečné, rychlé a levné přepravy zboží a osob na místa použití nebo práce. Otázka rentability přichází ve státním podniku na řadu až na druhém místě, neboť je pouze otázkou tarifní politiky. K obchodu přirozeně patří také poštovní a telegrafní systém. I zde stačí jen čestná vzpomínka na výkony německé poštovní a telegrafní správy, aby se ukázalo, jak bezpečně, rychle a spolehlivě tento důležitý národohospodářský úkol plnil stát.

Na druhou stranu obchod byl vždy považován za výhradní úkol soukromé podnikatelské iniciativy. V současnosti nelze o obchodu hovořit tak jednoznačně jako o dopravním systému. Pro státní regulaci přichází od počátku v úvahu pouze určitý druh zboží, a to skutečně zboží masové spotřeby. Stejně málo pochopení, jako se dalo před válkou očekávat pro státní regulaci obchodu s nejdůležitějšími potravinářskými výrobky - neboť doktrína volného obchodu ovládala náš národohospodářský

způsob myšlení -, tak málo se dá očekávat dnes, vzhledem k nestydaté lichvě s nejdůležitějšími potravinářskými výrobky v dosud nezapomenutém poválečném období, že myšlenka, že je úkolem státu zajistit přípravu, přepravu a distribuci nejdůležitějších potravinářských výrobků, padne na úrodnou půdu. Výjimečně se skutečně setkáváme, a to i u našich antipodů v hospodářské oblasti, bolševiků, s pokusy o řešení tohoto problému, tedy prostřednictvím státní kontroly výroby a její distribuce. Chybou tam je, jak jsme již ukázali, chtít vést výrobu nebo ji chápat vždy státem řízeným způsobem. Na druhé straně je správné rozdělení produkce nepochybně zvláště důležitým úkolem státu. Je pozoruhodné, že v Rusku zůstaly zachovány pouze buržoazní organizace, a to zemědělská výrobní a spotřební družstva, tedy jinými slovy ty organizace, které si přesně stanovily úkol skladovat a shromažďovat nejdůležitější potravinářské produkty ve společném zájmu a na druhé straně zásobovat spotřebitele ve společném zájmu. Průzkum našeho německého hospodářského života nám nyní ukazuje, že ani u nás není tato myšlenka zcela nová, ale že se družstevní idea všude stále více prosazuje a tím vytváří předpoklady, které má nacionální socialismus na mysli pro úpravu této mimořádně důležité otázky. Družstevní zužitkování zemědělských produktů zajišťuje jednak zemědělci odvoz jeho produktů za odpovídající ceny, zajišťuje družstevní nákup hnojiv, zemědělského nářadí atd. a zejména se snaží zajistit uspokojení potřeb zřízením zemědělských skladů. Na druhé straně spotřebitelské svazy podnikly zcela praktické kroky k tomu, aby se výrobky dostávaly ke spotřebitelům co nejpříměji a především s potlačením zprostředkovatelského obchodu. K

řešení této otázky je předurčeno sloučení výrobních a spotřebních družstev pod státním dohledem.

I zde je jádrem otázky opět: Ne rentabilita, ale uspokojení potřeb je prvním úkolem hospodářství.

Pro obchod zbývá více než dost práce zejména ve všech oblastech, kde přichází v úvahu osobní faktor rizika. U potravinářského výrobku, který je bezpečný vždy a za všech okolností prodeje, jsou faktory, které charakterizují podnikatele, od počátku eliminovány.

Třetí a nejdůležitější věcí, kterou je třeba podřídit státní regulaci, je finanční systém. Mnozí finanční teoretici vysvětlují peníze jako prostředek směny pro výměnu produktů; toto vysvětlení skutečně není nesprávné, ale také není komplexní a jasné. Nicméně tato definice vyjadřuje správný pocit, že peníze jsou pomůckou pro obchod se zbožím. Již skutečnost, že stát pro sebe požaduje privilegium ražby mincí, dokazuje, že stát považuje peníze za zvláště důležitou oblast veřejného života. Skutečnost, že stát vytvořil v trestním zákoníku celou řadu paragrafů, které se zabývají padělaním, dokazuje podobně, že jde o veřejnou záležitost prvořadého významu. Stát ostatně také po dlouhou dobu prostřednictvím své vlastní autority určoval, co má platit jako peníze ve veřejném obchodě. Zvláštní zaměření finančních teoretiků - chartistů - představuje státní teorii peněz, která souhrnně prohlašuje: „Peníze jsou to, co stát prohlásí za peníze.“ Tím jsou peníze zcela odděleny od peněžní substance a pečeť státní suverenity stačí k tomu, aby se „peníze“ staly ze železa, hliníku, porcelánu a především z papíru. Současnost nás učí, že tato teorie se ve skutečnosti stala

skutečností. Odpůrci těchto finančních teoretiků - metalisté - lpí na staré myšlence, že peníze musí mít vnitřní hodnotu, musí tedy být z drahého kovu (zlata a stříbra). Současné vztahy tuto orientaci nepotvrzují, neboť stát ve skutečnosti vyrábí peníze i z papíru, a to skutečně peníze, za které si lze skutečně něco koupit, i když jsou bankovky vyrobeny ze zcela bezcenného papíru. Otázka kupní síly těchto peněz je však jiný příběh. Zde se zdá, že klesající kupní síla peněz, která stojí v nepřímé úměře k bobtnajícímu množství papírových peněz, dává metalistům za pravdu, neboť ve skutečnosti mince ze zlata a stříbra nezpůsobily ztrátu kupní síly papírových peněz. To je však způsobeno jiným důvodem, totiž komoditním charakterem zlatých peněz. Ne proto, že zlaté peníze jsou skutečným zlatem, ale proto, že zlaté peníze jsou také komoditou. Dnešní dvacetimarkovka neodvozuje svou kupní sílu vůbec z vyražené státní měnové značky „20 marek“, ale z obsahu komodity, kterou je rafinované zlato. Nemůžeme se zde však déle zdržovat u těchto finančně teoretických sporných otázek, o těchto otázkách budeme muset obšírněji hovořit při představení státního finančního systému podle argumentace nacionálněsocialistické reformy. Zde jde o to, abychom uznali, že finanční soustava v případě otázky, která nás v tuto chvíli cvičí v otázce hranic státu a hospodářství, patří v každém případě k oborům, které jako eminentně důležitá záležitost celého hospodářského života, právě tak jako komerce a obchod s nejdůležitějšími potravinami, musí být rozhodně podrobeny nejpečlivější důvěrnické regulaci ze strany státu.

Význam finančního problému sám o sobě dnes nevyžaduje zvláštní vysvětlení. Moc velkých finančních mocností, které vše ovládají, je zřejmá každému, kdo ji chce vidět. Prozíravý člověk již dávno poznal, že právě nekompetentní, falešný způsob, jakým se stát postavil k finančnímu systému, je základní příčinou dnešních katastrofálních poměrů ve státních financích. Představu o zmatených poměrech v oblasti veřejného finančního systému dává již skutečnost, že většina tzv. státních centrálních bank vůbec není čistě státními ústavy, nýbrž akciovými společnostmi, v nichž si vlády ponechaly pouze určitá dozorčí práva. Ve skutečnosti znárodnění centrálních bank, zejména Říšské banky Reichsbank A.-G. (!), prakticky znamenala přenesení nejdůležitějších výsostných práv státu na soukromý kapitál. Kromě toho se velké banky a ostatní finanční instituce staly neomezenými vládci celého národního hospodářství.

Že se jedná o hospodářsky naprosto nezdravý stav, nejlépe dokládá skutečnost, že zatímco národ a stát se propadají do stále větší nouze, finanční instituce se stále rozšiřují a dosahují zisků a obratů v řádech miliard a bilionů. Armáda bankovních úředníků a zaměstnanců roste lavinovitě, na každém rohu ulice vznikají nejen jedna nebo dvě, ale často hned tři nové bankovní paláce. Již jsme mimochodem poukázali na to, že bankovnictví je samo o sobě zcela neproduktivní, a že je tedy naprostým hospodařským nesmyslem, když v dobách největší hospodářské a národní nouze, v dobách, kdy se pracujícím a zaměstnancům neustále káže, že „jen práce nás může zachránit“, v době, kdy se neustále útočí na pracovní dobu pracujících, neustále

vznikají nové, zcela neproduktivní směnárny. Charakteristickým příkladem úplné zvrácenosti dnešního myšlení je skutečnost, že banky jsou dnes nejen nejbohatěji a nejokázaleji zařízené, ale také jsou veřejností považovány za velmi respektované. Pro obyčejného smrtelníka je čekárna ředitele velké banky přinejmenším stejně děsivá jako čekárna jakéhokoli přísného úřadu. Možná některé lidi přiměje k zamyšlení nad touto situací skutečnost, že naši předkové považovali povolání směnárníka, zejména ve středověku, za nečestné, a proto toto „špinavé“ povolání přenechali Židům. Ani ve středověku se loupeživým rytířům, kteří ze svých hradů přepadali mírumilovné občany a obchodníky, nedostávalo zvláštní úcty, ale když vidím takový bankovní palác v dopravních uzlech našich velkoměst, vždy mi přijde na mysl srovnání s loupeživými rytířskými hrady středověku. Každý podnikatel, průmyslník, obchodník, prostě každý, kdo se dostane do sféry vlivu těchto moderních hradů loupeživých rytířů, musí bezpodmínečně platit bance daně a úroky. Ovládají stát a hospodářství – a stát a hospodářství tím upadají.

Státněpolitické základy

Žádný stát bez moci a žádná vláda bez autority. Nic není samozřejmějšího a pro zdravý rozum bezprostředně zjevnějšího. Je třeba přičíst na vrub naprosté zanedbanosti našeho veřejného myšlení, jestliže se mezi námi, ve vládních kruzích, ještě dnes někdo domnívá, že je vůbec možné vládnout při naprostém nedostatku vojenské a politické moci.

Moc bez mocenského nástroje je nemyslitelná; politická moc a vojenské mocenské prostředky se vzájemně podmiňují stejně úzce, jako nelze oddělit hospodářství a morálku. K opětovnému získání ztracené moci existuje pouze jediný prostředek, a to vytvoření vojenského mocenského nástroje.

Jak strašlivě byla naše ubohá otčina potrestána za to, že se zřekla myšlenky moci a oddala se pacifistickému fanfarónství, které dnes a denně zažíváme. „Abychom zabránili horší situaci“, sami jsme se vzdali a zničili své zbraně, „abychom zabránili horší situaci“, podepsali jsme versailleský diktát, „abychom zabránili horší situaci“, berlínská vláda řekla ano a amen všemu, co se od nás požadovalo, „abychom zabránili horší situaci“, dovolili jsme, aby se proti nám uplatnila každá zlovůle, každé ponížení, každé vykořisťování. Tímto nestydatým heslem zbabělosti a podlosti byl německý národ uváděn do stále hlubší bídy. Splnili jsme, co se od nás žádalo, a ministr, který si přál být Němcem, Dr. Rathenau, se odvážil veřejně prohlásit: „Neexistuje absolutní neschopnost plnit, jde jen o to, jak hluboko lze nechat národ upadnout do nouze!“ To jinými slovy znamená - i když Rathenauova slova jsou již dostatečně jasná: německý národ je zcela bezbranný, politicky

je zcela bezmocný, intelektuálně byl téměř omráčen, může jen dál pracovat. Nechal se zatížit tak obrovským břemenem viny, že příslušníci vyvoleného národa mohou na základě těchto reparací navždy vést okouzlující život bez práce ve všech zemích světa na úkor německé práce. Nyní však existuje nebezpečí, že se i obrovská pracovní síla Němců může pod tímto fantastickým břemenem zlomit. Proto je třeba Němce neustále udržovat při životě pomocí stimulantů a právě tímto způsobem je udržovat na hranici jejich fyzické výkonnosti, aby mohli pracovat s vypětím všech sil vždy v klamné naději, že se jednoho dne zbaví svých břemen. „Jde jen o to, jak hluboko lze nechat národ upadnout do nouze!“ To byl politický názor ministra Rathenaua, tolik oslavovaný všemi republikány.

Pokud jsme si připomněli toto paradigma moderního německého státnictví, bylo to jen proto, abychom potvrdili tento tak děsivý příklad, který leží tak blízko nás, že bezbranný a neozbrojený národ musí prostě snášet všechno, dokonce i každé zesměšnění. Proti tomu pro nás platí víra ve zvnějšku silný stát, který jediný může zaručit mír a svobodu. Upouštíme od historických důvodů, to není úkolem manifestu, ale záležitostí historika.

Protějškem myšlenky navenek zaměřené mocenské politiky je vnitřně zaměřený pevný ústavní stát. V bismarckovském mocenském státě jsme se tomuto ideálnímu stavu spíše přiblížili, ale v oblastech, které se týkaly finančního systému a neomezeného uznání soukromého vlastnictví a z toho plynoucích požadavků, stály naše právní představy plně v pozadí kapitalistické ideje.

Není třeba zvlášť zdůrazňovat, že z hlediska vnitřní politiky stojí nacionální socialismus bezpodmínečně na stanovisku práva, pokud si mají být všichni před zákonem rovni a nemají existovat žádné rozdíly ve společenském uspořádání. Je však třeba si uvědomit zásadní proměnu, pokud jde o základní myšlenku zákona, která pro Němce znamená vnitřní potřebu, dobrovolné podřízení se vyšším zájmům celku, zatímco dnes u nás platné předpisy zákona se jeví prostě jako příkaz moci, a to dokonce jako příkaz moci, která nestojí ve službách celku, ale právě ve vztahu k otázkám majetku postavila ochranu majetku před ochranu osoby. Otázkou nového uspořádání veřejného práva se budeme muset podrobněji zabývat v jiné části.

Nyní se krátce vrátíme k otázkám vnější podoby státu. Konečné rozhodnutí o této otázce není nikterak naléhavé. Obecně ji lze vyřešit až po zcela zásadní očistě našich vnitropolitických poměrů. Jedinou možnou cestou k této vnitropolitické očistě se nám zdá být výhradně diktatura, která s naprostou rozhodností odřízne a odboural zdroje rozkladu a nemocí v našem národním organismu.

Na takového vůdce jsou kladeny mimořádně vysoké nároky; musí se vyznačovat vášnivou láskou ke svému národu, nezlomnou vůlí a téměř dokonalou jistotou ve všech svých rozhodnutích. Že jeho intelektuální schopnosti musí být nadprůměrné, je samozřejmé, ale znalosti a schopnosti v různých oblastech nejsou rozhodujícím faktorem. Znalosti a učenost mohou realizovat i jiní - kolik je lidí s vysokými znalostmi, velkou jasností myšlení, skvělou intuicí, nejlepším

uměleckým nadáním -, ale pokud jim chybí to poslední, vášnivá vůle, neochvějný impuls, založený na nejhlubší mravní vážnosti, pak nikdy nebudou kráčet v čele národů jako průkopníci a vůdci k novým výšinám. Myslíme na náboženské génie, jako byli Kristus a Luther, Savonarola a Mohamed, státníky, jako byli Bismarck a Cromwell, generály, jako byli Fridrich Veliký a York atd. Diktátor musí být zcela prost všech zbytečných zábran a váhání, pro něj nesmí existovat žádná nevyhnutelnost, neboť to musí být on, kdo tvoří dějiny, a on se chopí odvážnou rozhodnou rukou, když udeří jeho hodina, ztělesňuje touhu národa, a proto nikdy nechybuje a je nesen fanatickou láskou těch, kterým jeho čin přináší osvobození. Musí umět nenávidět, a to tak silně a bezohledně, jak miluje svůj národ a svůj posvátný úkol. Ve vztahu ke svým pomocníkům a kolegům stojí jako první mezi svobodnými a rovnými lidmi.

Tato stará německá myšlenka tvoří základ tohoto železného spojení mezi vůdcem a jeho přáteli v zájmu věci.

Je vůdcem, protože se osvědčil, a tak dlouho, dokud se osvědčí. „Každému dává svou sílu, která je mu vlastní, a rozvíjí ji – nechává každého být tím, čím je, a stará se jen o to, aby byl vždy na správném místě.“ (Schiller, *Wallenstein*)

Je vůči sobě přísný a tvrdý, řídí se svými vlastními zákony. Na každého má čas a každému naslouchá, ale dokáže docela dobře rozlišovat mezi důležitým a nedůležitým. Pro dosažení svého cíle se nesmí bát krve a války, nesmí si odpočinout a uvolnit se, dokud není dosaženo jeho cíle, pak zajišťuje své dílo dál, nakolik je to v lidských silách, ale sám se může stáhnout,

jako to udělal diktátor Sulla, a tím zajišťuje své dílo dvojím způsobem v tom, že působí z odstupu, ale přesto si svou silnou osobností nevynucuje, aby se vše měřilo mimořádnými měřítky; na druhé straně se bude moci rozvinout svobodnější a nezávislejší následování, nebude-li Titán neustále určovat politickou každodennost, ale zůstane vůdcem v duchovním smyslu. Takovouto brilantností jednání a vůle se bude vyznačovat diktátor, který opět povede Německo k výšinám. Pokud pak bude nalezena cesta z bahna díky úspěchům mimořádného vůdce, budou znovu získány vnitřní i vnější předpoklady pro samostatný národní život, pak může národ znovu rozhodovat o vnější podobě státu.

Náš pohled na budoucí podobu státu bude zásadně ovlivněn způsobem, jakým budou konstituovány některé formy veřejného života, zejména volební právo a z něj odvozené zastoupení obyvatelstva. Jistě bychom mohli uvažovat o možnosti zdravé republikánské státní formy, spíše jako ve starém Římě. Ostatně téměř všechny historické vzpomínky v Německu poukazují na monarchickou státní formu. Nyní je s monarchickou státní formou nerozlučně spjata dynastická idea. Naopak se zdá, že až příliš často se dynastické zájmy vyvíjely značně ke škodě národů. K mimořádné opatrnosti v otázce možného znovuzavedení monarchické státní formy nás nabádá ještě jeden faktor - důsledek dědičnosti mezi dynastiemi. V bolestné historii německého národa lze opakovaně zjistit, že třetí generace po významném panovníkovi promrhala dědictví svých předků, poškodila čest a důstojnost národa, ztratila mocenské postavení říše a zničila mír a blahobyt občanů. To, co

si Němec představuje, když mluví o výhodách monarchie zejména pod dědičným vládnoucím rodem, je vždy myšleno na ty, jimž dějiny daly přídomek „Veliký“. Myslíme tím na Karla Velikého, Otu Velikého, Fridricha Velikého a několik málo těch, kteří se těmto skutečným panovníkům vyrovnají, ale stačí jen letmá vzpomínka na galerii neschopnosti, indolence, sobectví, marnotratnosti, fantazie, odstupu od lidu a dalších nebezpečných vlastností, které se pojí se jmény Ludvíka Pobožného, Oty III., Václava, Karla VI., Fridricha Viléma, Viléma II., abychom jasně poznali, že dynastická státní forma v sobě v žádném případě nezahrnuje záruku blaha národa.

To, co vyjadřuje příklon Němců k monarchii, je jejich potřeba vůdce a ochota podřídit se vůdci. Právě tato poslední vlastnost je pro Němce snad obzvláště typická, známe až příliš dobře tento rys německé povahy v jeho dobrých i špatných stránkách. Věrnost až na smrt mu umožnila vybojovat a získat nejsilnější vítězství, umožnila mu následovat i cizí prapory; ale patří k ní také velmi mnoho nesamostatnosti u slabších typů až bezcennosti a otroctví, lásky k cizím věcem a nedostatku soudnosti.

Otázku nástupnictví proto není v samotném Německu těžké vyřešit. Mnohem obtížnější otázka spočívá v problému vůdce.

Výběr vůdce byl až dosud víceméně vždy ponechán naprosté náhodě. Knížecí manželské lože skutečně není v žádném případě zárukou intelektuálních schopností a nezbytných charakterových vlastností, které je třeba od panovníka v každém případě požadovat. A vzpomeneme-li si na

moderní německé hospodářství, kde pouhé členství ve straně rozhoduje o kvalifikaci pro nejvyšší úřednické posty, musíme této otázce věnovat zvláštní pozornost.

Potíž v každém případě spočívá v ochraně morálních a charakterových vlastností toho, v jehož rukou by měl být osud národa. Zatímco však diktátor na sebe bere vůdcovství sám od sebe jako nositel národní touhy, budoucí vůdce musí skutečně vzejít z vědomé vůle národa jako ten nejlepší a nejvhodnější. Tím může zůstat zcela otevřené, zda se má nejvyšší hodnota spojit v jedné osobě, nebo zda se má vedení státu skládat ze dvou či více osob. V každém případě pro nás pevně platí jedno, že ten, komu bude svěřeno vedení nejvyšších státních záležitostí, ať už to budou korunované hlavy nebo konzulární duumvirát či triumvirát, bude mít v nejlepším případě zakotvenu nejvyšší odpovědnost v ústavě. Nejvyšší odpovědnost bude tedy tím nejpodstatnějším státněpolitickým základem, který bude nacionálněsocialistický stát odlišovat od předchozích forem vlády.

Zvláštním aspektem státněpolitických základů nacionálněsocialistického státu je požadavek nacionalistického státu, v němž jsou příslušníci cizích zemí a ras vyloučeni z vedení státních záležitostí i z nástupu do veřejných funkcí.

Velké poučení z celých německých dějin lze shrnout do skutečnosti, že Německo bylo vždy chudé, slabé a nešťastné, když jeho vládci sledovali cizí zájmy a když byly úzké malé zájmy jednotlivých provincií a měst nadřazeny společným záležitostem Říše; a stejně tak bylo Německo vždy silné a mocné, když bylo jednotné a jeho vládci mysleli a cítili

německy a provincie a města se cítili jako příslušníci velké společné otčiny. Uzavřenost národa navenek se vší svobodou a rozmanitostí uvnitř. To je správná představa německého státu. Již Bismarckova říše se tomuto ideálu myšlenky německého státu velmi přiblížila, jen naši sourasovci v Německém Rakousku zůstávali stále mimo Říši.

Sjednocení všech německých kmenů v uzavřeném národním státě je proto naším nejvýznamnějším státněpolitickým cílem. Vnitropoliticky má být zachován nebo obnoven federativní a spolkový charakter větších zemí, jak se historicky vytvořil. Státněpolitické základní linie jsou v tomto ohledu následující: Všechny funkce Říše, v nichž jde o mocensko-politické postavení Německé říše vůči zahraničí, jsou záležitostí Říše. Jedná se o ministerstvo zahraničí, velvyslanectví a konzuláty, pasový systém, kontrolu zahraničního obchodu, celní systém a především armádu a námořnictvo. Naproti tomu vnitropoliticky má být podporována myšlenka co nejrozsáhlejší nezávislosti jednotlivých spolkových zemí nebo zemí. Finanční nezávislost je předpokladem samostatné existence národa, takže daňové zákonodárství bude muset být svěřeno především provinciím.

Občanské, živnostenské a trestní zákony se budou řídit říšským zákonem, ale v praxi budou podřízeny provinčním soudním a policejním úřadům.

Podobným způsobem budou jistě upraveny dopravní instituce podle směrnic říšského zákona, ale přesto zůstanou ve svých financích a administrativně a provozně podřízeny provinční svrchovanosti.

To, že svoboda náboženského vyznání má zůstat ústavou plně zachována, nevyžaduje zvláštní zmínky; na druhé straně náboženství, jejichž spisy nejsou psány plně v německém jazyce a nejsou přístupné každému a jejichž obsah obsahuje nauky nebezpečné pro stát, nebudou této ochrany požívat.

Ústavní forma základního socialistického charakteru Říše je zdůrazněna zejména v oblasti pracovního zákonodárství, jakož i v oblasti nemocenského, úrazového, starobního a invalidního pojištění a bude lépe realizována, než se děje dnes.

Poznatky a stanovení cílů

Jestliže každé důkladné pojednání o záležitostech souvisejících s časem vyžaduje odpověď na tři otázky: Jak je to teď? Jak to vzniklo? a Co dál? - neboť bez tohoto základního zkoumání nelze nikdy očekávat úplnou a svědomitou práci - platí to ve vyšším smyslu, jde-li o budování nového státu. Popis dnešní situace má v rámci této práce přirozeně místo jen potud, pokud jde o vystižení základních charakteristik dnešních kritických podmínek státu a hospodářství. Při takovém úkolu je třeba se zejména vyvarovat toho, aby se za příčiny považovaly jakékoli symptomy. To je právě umění každé diagnózy, která se nenechá oklamat vnějšími jevy nebo excesy, ale nahlíží hlouběji do příčiny věcí. To se nejzřetelněji ukazuje na příkladu medicíny nebo na případu živého člověka. Objeví-li se někde v těle otok, je třeba hledat příčinu nejprve v onemocnění dotyčné části těla; to, že je tato část těla nemocná, má svou příčinu ve špatném stavu krve; ale ani tento poznatek nelze považovat za poslední příčinu, ale špatný stav krve bude zase důsledkem špatné nebo nedostatečné výživy. Nyní by léčba nemohla být úspěšná, kdyby lékař bojoval pouze s vnějším jevem; tím by v nejlepším případě nastalo dočasné zmírnění, utišení bolestí, ale nemoc by pokračovala. Ani pokus o vyléčení pomocí léčby čistící krev by nemohl přinést trvalé vyléčení, pokud by nebyla odstraněna základní příčina, tedy nedostatečná nebo špatná výživa nebo jiné škodlivé okolnosti. Skutečné vyléčení může přinést pouze taková léčba, která směřuje zevnitř ven. To je každému jasné. Přesně tak je třeba postupovat při vyšetřování, máme-li co do činění s nemocným národním tělesem. I zde je však jen velmi málo užitečné, pokud se bojuje proti vnějším

příznakům nemoci. Člověk až příliš dobře cítí jako smutnou pravdu známé rčení: „Malí darebáci se věší, velcí se nechávají na svobodě“. Četnost přestupků proti společnému zájmu je jen vnějším příznakem toho, že v zákulisí se odehrávají věci, které společnému blahu ve velké míře škodí. Neboť jen tehdy, je-li něco shnilého ve státě, mohou tak velké škody přetrvávat a stát se trvalým nebezpečím pro existenci samotného státu. Je-li tedy stát sám nemocný, je třeba s největší pravděpodobností předpokládat, že jeho příčinou jsou nesprávné intelektuální postoje, pokud jde o zájmy obyvatelstva a o vlastní funkce a autoritu státu. Léčbu lze tedy v konečném důsledku očekávat od nové zdravé představy o státu, a to vytvořením zdravého silného vedení státu, které bude plně nezávislé a nebude zatíženo hříchy minulosti. Každé řešení, které vychází z kompromisu s dosavadní mocí nebo které se snaží znovu svázat se zhroucenými formami dřívějšího státu, v sobě nese zárodek vlastního rozkladu. V této souvislosti je třeba také varovat před navazováním na historické státní formy, které sice samy o sobě nebyly špatné, ale přesto velmi rychle podlehly kolapsu.

Jaké jsou nyní nejvýraznější rysy současné krize?

Vnějškově a povrchně - jako v případě horečky - vysoká teplota nebo, přeloženo do ekonomicko-politické terminologie: rozčilení, napětí při každé příležitosti, neklid a nepořádek. Je nesmírně příznačné, že každý neduživý a líný člověk, ale i celá armáda skutečných dlužníků vždy co nejhlasitěji velebila „klid a pořádek“ jako všelék. Klid a pořádek přirozeně není politickým cílem obecně, ale pouze stavem, který ukazuje, že v národním organismu vládnou zdravé poměry. Je-li však národ

nemocný, je zcela přirozené a samozřejmé, že se to projevuje nepokoji a nepořádkem. Politický postoj, který hlásá a usiluje o nastolení pouze „klidu a pořádku“, je tedy zcela špatně orientován; na druhé straně jen napomáhá tomu, aby nemoc pronikala stále hlouběji, až do ní s nejstrašnějšími křečemi vstoupí smrt. I vředy a hnisání, myšleno jako zosobněné, si přirozeně podobně přejí, aby nemocný zůstal pěkně v klidu, neboť bacily se pak mohou tak úžasně rychle množit a šířit po celém těle a plně ho zahnívat i vnitřně. Ne, právě naopak: pryč s hnisáním! Ty je třeba odstranit, nelze uvádět bolesti při operačním zákroku jako protidůvod; pacient musí být vyveden ze špatného prostředí a především musí dostávat zdravou a silnou stravu.

Dalšími příznaky jsou obsazování státních funkcí nevhodnými živly, vyřizování státních záležitostí většinovými rozhodnutími, výskyt takových většinových rozhodnutí v parlamentu, která nenesou žádnou odpovědnost, volba takových parlamentů podle volebního práva, které je navenek skutečně nejsvobodnější a nejobecnější, ale uvnitř spekuluje s nedostatkem úsudku mas a jednoduše potlačuje lepší rozhled a vyšší pocit odpovědnosti. Vláda, která je závislá na parlamentních většinách - které vznikají čistě náhodou a pro něž jsou rozhodující pouze stranické politické ohledy -, už přirozeně ze své strany nemůže být objektivním strážcem obecného blaha, ale je to razítkovací pole pro ambiciózní stranické politiky a zatvrzelé doktrináře. Všechny tyto příznaky lze shrnout do slova „parlamentarismus“.

Tento parlamentarismus je velkou demokratickou lží o schopnosti národa k samosprávě. Můžeme si samozřejmě myslet, že odpovědnosti si vědomi státní občané jsou zcela schopni autoritativně rozhodovat o věcech veřejných a řídit osud své obce či země, ale volební právo, jako je všeobecné, přímé a tajné pro osoby starší 21 let obou pohlaví, v sobě nutně nese zárodek podlého vládnutí méněcenných a bezohledných.

Vedle podlé vlády parlamentů a na nich závislých vlád dnes navzdory všem antikapitalistickým heslům marxistů ve skutečnosti vládne velký úvěrový kapitál. Vysoký finanční kapitál je neomezeným vládcem státu a ekonomiky. Žádná vláda se neodváží přijmout jakákoli drastická opatření proti ziskovým zájmům bankovního a burzovního světa. Všechny národy se staly úrokově a poplatkově vázány na tuto nadnárodní světovou mocnost prostřednictvím dosti gigantických státních dluhů. Výsledky tohoto úrokového otroctví jsou obrovské, otřásají celým světem v základech hospodářských a státněpolitických vztahů. Vybírání úroků se skutečně stalo hlavní náplní práce vlád. Pro národy to znamená děsivé daňové vykořisťování a vysávání prostřednictvím nejrůznějších metod přímých a zejména nepřímých daní, prostřednictvím nezadržitelně postupující inflace, která na svém vrcholu vedla k okradení celé střední třídy o její úspory. Tato neomezená vláda peněžního měšce vykonává pod maskou zákonného nároku na úrok nejbrutálnější vládu, jaká kdy vládla světu. Vede ke zbídačování a pauperizaci mas a zejména těch kruhů, pro které není získání peněz cílem samo o sobě, a proto není ústředním bodem celého jejich myšlení. Teprve z toho vyplývá

nejstrašnější důsledek této absolutní finanční nadvlády, totiž morální úpadek národů, které pod touto nadvládou stojí. Všechny instinkty jsou zaměřeny na získávání a vlastnictví, všechny pojmy věrnosti a víry se utápějí v bezohledné honbě za ziskem, slušný člověk je nucen zakusit, že jako odměnu za svou slušnost musí klesat stále hlouběji, zatímco bezohlednost přináší gigantické zisky v případě všech možných i nemožných obchodů. Zoufale velké kruhy bojují o své živobytí, snesitelný příjem pouhou prací je stále obtížnější. V uzavřených frontách se pracující snaží vymoci stále vyšší mzdy, stávky otřásají hospodářskými pracovišti, ochromují jejich výrobu a nepřímo tím poškozují především ty, kteří jsou závislí na co největší produkci zboží pro národní hospodářství, tedy právě samotné pracující.

Když se přestane těžit uhlí, chudí lidé budou mrznout, když přestanou jezdit vlaky, všude nastane nedostatek a lidé budou hladovět. Bohatí lidé snadno a vždy najdou způsoby, jak vytápět své luxusní byty, nejsou závislí na železnici, vlastní automobily, neznají hlad ani strádání. Pro ně jsou všechny ty nádherné věci, které se lesknou v luxusních výlohách velkoměstských lahůdkářství, dostupné. Vzplane závist a nenávist – tam je přebytek a bohatství, zatímco národ trpí nouzí, a vypukne boj všech proti všem. Závist a nenávist oslepují, zaměstnanec již nevidí v podnikateli zaměstnavatele, ale vykořisťovatele, městský obyvatel již nevidí v rolníkovi toho, komu vděčí za svůj denní chléb, ale toho, kdo zadržuje potraviny a zdražuje je, rolník je rozhořčený nad nuceným hospodařením a maximálními cenami, které po léta udržovaly

ceny zemědělských produktů hluboko pod inflací, nad „lenochy“ ve městech, kteří neustále stávkují, zatímco on sám nezná osmihodinovou pracovní dobu.

A zatímco různé skupiny obyvatelstva vzájemně obviňují jedna druhou z otřesných podmínek, ti, kdo z těchto podmínek těží, si mnou ruce. Díky zločinně promyšlenému systému podvádění národa dokáže Žid získat do svých rukou všechny majetkové tituly národů, aby konečně mohl vybudovat vytouženou světovou říši svých proroctví – pozemskou světovou nadvládu boha Mamona.

Jako celkový jev můžeme tyto poměry shrnout pod pojem „mamonismus“.

Druhou stranou tohoto mamonismu je marxistický světonázor, který se zrodil z intelektuální nálady obětí mamonistického násilí. Dobře víme, že páni marxisté dokázali tuto intelektuální náladu chytře využít pro sebe jako manipulátory mezinárodního kapitálu a zároveň od sebe odvrátit nenávist vykořisťovaných, ale my zde máme co do činění s intelektuální náladou, která stojí nejen na překážku, ale i krajně nepřátelsky proti obnovení zdravého národního státu.

Podstatu marxismu musíme zahlédnout v tom, že popírá soukromé vlastnictví a tím odřezává půdu od každého hospodářství a kromě toho i od každé vyšší kultury; dále v tom, že pěstuje myšlenku třídního boje a tím rozděluje národ na různé třídy vzájemně bojující proti sobě. Stačí poukázat na nevýslovnou bídu ruského národa, kde se v sovětském státě tato

chybná národ a hospodářství zabíjející doktrína promítla do reality v nejvyšší míře.

Tyto tři hlavní nemoci ničí podstatu našeho národa: **parlamentarismus, mamonismus a marxismus**.

A pokud nyní hledáme skutečné původce této nemoci, všude kupodivu narazíme na Židy jako vůdce a hlavní beneficienty.

Židovská otázka se stává světovou otázkou, na jejímž řešení bude záviset blahobyt a bída národů.

Této otázce bude věnována zvláštní práce v této řadě naší knihovny. Úkolem tohoto pojednání není poskytnout zdrojové důkazy o skutečné správnosti této teze, odkazujeme na nesmírně bohatou literaturu o židovské otázce, na výroky našich největších myslitelů o škodlivosti Židů pro každý národ, který byl touto nákazou postižen. Kdo po přečtení spisů Theodora Fritsche, Henryho Forda a Alfreda Rosensberga není hluboce přesvědčen o pravdivosti výše uvedené věty, tomu prostě není pomoci, ten nepatří k nám, nepatří do naší bojové linie za zlomení nadvlády židovstva.

Přehled dějin nám ukazuje, že zoufalé národy se znovu a znovu snažily osvobodit od tohoto zla krvavým potlačováním a likvidací jednotlivých Židů - ale po několika generacích se Židé po takových pogromech opět vraceli silnější a finančně mocnější.

Proto se musíme vyvarovat hledání řešení židovské otázky tímto primitivním způsobem - bacil moru totiž nelze

individuálně zabít, lze ho vymýtit pouze tím, že mu odřízneme životní potřeby.

Antisemitismus, který vzplál v celém světě, je signálem pochodně, že národy poznaly svého největšího a nejsmrtelnějšího nepřítele, ale naším úkolem je nyní toto správné emotivní poznání správně a rozumně nasměrovat. Kritická analýza uvedená v této části nám již ukazuje cestu, ukazuje nám, že máme trojitou bojovou frontu: proti parlamentarismu a jeho vedlejším jevům, proti světovému lichvářskému kapitálu a proti marxismu.

Boj proti marxismu probíhá prostřednictvím neúnavného vzdělávání rozvášněných mas, avšak pokud umění svádění židovských podvodníků s jejich lžemi a pomluvami brání porozumění, je otevřený boj proti těmto podvodníkům nevyhnutelný a musí být veden – i když s bolestí v srdci – proti vlastním oklamaným soukmenovcům.

Odstranění parlamentarismu a nastolení národní diktatury, která ztělesňuje veřejnou morálku a nese bezpodmínečnou odpovědnost za vše, co slouží společnému blahu, je druhou etapou tohoto těžkého boje.

Zlomení úrokového otroctví je poslední a nejtěžší bitvou na hospodářském poli za osvobození národa a státu ze zlatých sítí nadnárodní finanční moci.

Teprve po vybojování těchto etap a po úplném vybojování a zajištění vítězství by nastal čas k provedení všech dalších reforem, které by oslabenému a nemocnému národnímu organismu dodaly novou vůli k životu a novou životní sílu,

která by nejprve uskutečnila to, co máme všichni v mysli, v co všichni věříme rozzářeným srdcem a o co usilujeme nezlomnou vůlí:

Znovuzrození Německa. Nové, svobodné, sjednocené Velké Německo ve zdravém, pevném a silném státě práce a výkonu.

Program

Původ programu

Každé dílo vyžaduje plán, každé realizaci musí předcházet intelektuální tvorba. Čím jasněji a lépe jsou stavební plány vypracovány, tím krásněji a rychleji stavba vznikne. I nové politické struktury vyžadují jasný stavební plán, ten se zde nazývá politický program.

Nároky, které musí být na politický program kladeny, jsou velmi vysoké a velmi rozmanité. Jde o úkol nejvyšší odpovědnosti, neboť na tom, zda byl plán dobrý, závisí blaho a bída vlastního národa. Program se dále musí s co nejstručnější stručností zabývat všemi důležitými oblastmi veřejného života, musí odolat každé kritice, nesmí se ztrácet v detailech, nesmí protivníkům nabízet zbytečná slabá místa, nesmí vzbuzovat utopické naděje, které později nemohou být uspokojeny. Program musí být věrným obrazem budoucího státu a nového hospodářství. Musí každému v obrysech ukázat náčrt žádoucího státního a hospodářského uspořádání, ale nesmí také omezovat nebo předjímat provedení v detailech.

Každý program má také svou historii a vývoj, ale je jistě prubířským kamenem základní správnosti hnutí, pokud se po tolika letech na jeho základních rysech nemusí nic podstatného měnit a musí se odstranit jen některé nejasnosti. Pouze nejdůležitější a nejvýraznější programový bod starého programu z 24. února 1923, č. 11, „Zrušení příjmu bez práce a námahy, prolomení úrokového otroctví“ naléhavě vyžaduje důkladné programové rozpracování z hlediska národnostního,

finančního a hospodářsko-politického. Podrobné zpracování tohoto bodu nebylo v té době až tak absolutní nutností, protože v té době byly podrobnější spisy s tím související, *Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes* a *Der Staatsbankrott die Rettung*, téměř jedinými existujícími spisy a byly zakladatelům a prvním stoupencům hnutí plně známy a obeznámeny. Svým způsobem to byl právě intelektuální obsah těchto spisů, který k vůli k obnově, jež sdružovala úzký okruh kolem Antona Drexlera a Adolfa Hitlera, přidal socialistický rozsah činnosti - s plány, které již v té době byly v základních rysech určeny - do okruhu nacionalistických a populistických idejí.

Právě těmito programovými body a požadavky se německého hnutí za svobodu nacionálního socialismu podstatně a zásadně odlišuje od všech ostatních populistických a nacionalistických skupin, hnutí a stran a zejména se jimi odlišuje od všech takzvaných parlamentních stran, které jsou ze své strany pouze projevem mamonářsko-plutokratické vlády.

Další nutností při nové formulaci programu bylo získat jasnější formu a jasnou strukturovanost, pokud jde o jednotlivé oblasti veřejného života. To se také stalo.

Je mou povinností vzpomenout zde ještě jedno průkopnické dílo, které vděčí za svůj vznik paralelnímu projevu nacionálního socialismu v Rakousku a v Čechách, mám na mysli knihu inženýra Rudolfa Junga z Troppau (Opavy), zástupce sudetských Němců v Československu v pražském parlamentu.

Počátky rakouského nacionálního socialismu sahají daleko do předválečné doby. Jeho ideový záběr spočíval spíše ve snaze uvést socialistický myšlenkový svět do souladu s myšlenkou nacionalistickou, zatímco německý říšský nacionální socialismus, který vznikl až po rozpadu - a to dokonce bez vědomí existence tohoto rakouského nacionálního socialismu - , zaujal od počátku zásadní bojový postoj proti marxismu.

Dnes se obě hnutí sblížila ve svých společných cílech, takže Jungovo dílo má zásadní význam i pro německý nacionální socialismus.

V poslední době vyšlo vydání v němčině, které zohledňuje vše, co bylo rozhodnuto na velkých mezistátních konferencích v Salcburku v roce 1920, v Linci v roce 1921 a ve Vídni v roce 1922 poté, co se na sjezdu strany v Salcburku spojily tyto dvě mocné hnutí.

Státní a hospodářský program Nacionálněsocialistické německé strany práce

Naším cílem je obroda Německa v německém duchu k německé svobodě.

Cestou k tomuto hlavnímu cíli je:

I. Státněpolitický princip: **Německá říše je domovem Němců.**

a) v zahraniční politice:

1. Vytvoření uzavřeného národního státu, který by zahrnoval všechny Němce.

2. Silné zastoupení německých zájmů v zahraničí.

b) v rasové politice:

3. Vyloučení Židů a všech neněmeckých obyvatel ze všech odpovědných pozic ve veřejném životě.

4. Zákaz přistěhovalectví východních Židů a dalších parazitických cizinců. Problémoví cizinci a Židé mohou být deportováni.

c) v občanské politice:

5. Pouze Němec, který se přihlásí k německé kultuře a společenství, může vykonávat práva státního občana.

6. Ten, kdo není Němec, může žít v německém státě pouze jako host a podléhá cizineckému zákonu.

7. Práva a zájmy Němců mají přednost před právy a zájmy příslušníků cizích národů.

II. Hospodářsko-politický princip: **Úkolem národního hospodářství je uspokojení potřeb, nikoli co nejvyšší rentabilita úvěrového kapitálu.**

8. Nacionální socialismus zásadně uznává soukromé vlastnictví a staví ho pod ochranu státu.

9. Blahobyt národa však vytyčuje hranici neúměrnému hromadění majetku v rukou jednotlivců.

10. Všichni Němci tvoří pracovní společenství na podporu společného blahobytu a kultury.

11. V rámci této všeobecné pracovní povinnosti každého Němce a při základním uznání soukromého vlastnictví je každému Němci umožněna svobodná možnost nabývání a volného nakládání s jeho pracovními příjmy.

12. Zůstává zachována zdravá kombinace malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství.

13. Gigantické podnikatelské monopoly (korporace, syndikáty a trusty) budou potlačovány.

14. Lichva a vyděračství, jakož i bezohledné obohacování na úkor a v neprospěch obyvatelstva budou trestány smrtí.

15. Zavedení povinného ročního pracovního výcviku pro každého Němce.

III. Finančněpolitický princip: **Finanční systém stojí ve službách státu, finanční moc nesmí tvořit stát ve státě; proto je naším cílem: zlomení úrokového otroctví** prostřednictvím:

16. Osvobození státu a tím i národa od dluhu vázaného na úroky vůči velkému úvěrovému kapitálu.

17. Znárodnění Říšské banky, a centrálních bank.

18. Financování všech velkých veřejných prací (rozvoj hydroenergetiky, silnic atd.) s vyloučením dluhů z půjček vydáváním bezúročných státních pokladních poukázek nebo bezhotovostním způsobem.

19. Zavedení stabilní měny na krytém základě.

20. Vytvoření neziskové Stavební a hospodářské banky (měnová reforma) pro poskytování bezúročných úvěrů.

21. Důkladná restrukturalizace daňového systému podle socialistických, národohospodářských zásad. Osvobození spotřeby od břemene nepřímých daní a výroby od omezujících daní (daňová reforma a osvobození od daní).

IV. Sociálněpolitický princip: **obecné blaho je nejvyšším zákonem.**

22. Velkorysý rozvoj pojištění na stáří prostřednictvím znárodnění systému životního pojištění. Každému potřebnému německému

národnímu soukmenovci bude od určitého věku nebo v případě předčasného výskytu trvalé neschopnosti vydělávat na živobytí zaručen přiměřený důchod.

23. Podíl všech lidí zaměstnaných ve výrobních podnicích podle výkonnosti a věku na výnosech z práce s doprovodným podílem na odpovědnosti za plnění národohospodářských úkolů práce.

24. Konfiskace všech válečných a revolučních zisků, které nejsou založeny na poctivé práci, jakož i majetku získaného hromaděním a lichvou a jeho využití pro rozvoj sociálního pojištění.

25. Odstranění bytové nouze komplexní novou bytovou výstavbou v celé Říši prostřednictvím nové neziskové Stavební a hospodářské banky, která má být vytvořena podle čl. 21.

V. V kulturní politice: **Naším hlavním kulturním cílem je rozkvět všech věd a krásných umění na základě politicky svobodného a hospodářsky zdravého státu.**

Toho by mělo být dosaženo prostřednictvím:

26. Výchova mládeže ve fyzicky zdravé a intelektuálně svobodné jedince podle velkých tradic německého intelektuálního života.

27. Úplná svoboda náboženství a svědomí.

28. Zvláštní ochrana křesťanského vyznání.

29. Potlačení a vyloučení náboženských nauk, které jsou v rozporu s německým mravním cítěním a jejichž obsah má stát a národ ničící charakter.

30. Potlačování všech škodlivých vlivů v literatuře a tisku, na jevišti, v umění a ve filmu.

31. Svoboda výuky na německých univerzitách, vytvoření vládnoucí třídy charakterních osobností.

VI. Vojensky:

32. Zajištění obranyschopnosti národa zavedením vojenského zákona pro každého způsobilého Němce.

33. Zrušení žoldnéřských vojsk.

34. Vytvoření domobranecké armády pro obranu vlasti pod profesionálním důstojnickým sborem, který bude budován prostřednictvím přísné hierarchické disciplíny.

VII. Další reformy:

35. Reforma tiskových institucí. Potlačení všech tiskových prostředků, které jsou v rozporu se zájmy německého národa. Nejpřísnější odpovědnost za všechny nepravdivě nebo tendenčně zkreslené zprávy.

36. Reforma volebního práva se zrušením současných korupčních forem volební kampaně a nedostatku odpovědnosti volených (imunita).

37. Rozvoj profesních komor.

38. Reforma soudnictví v oblasti pozemkového zákona - (zásadní uznání vlastnického práva k půdě, nepronajímatelnost půdy ze strany soukromého kapitálu, výkupní právo státu a navrácení půdy státu v případě nedbalého hospodaření).

Občanské právo – (mnohem přísnější ochrana osobní cti a zdraví oproti jednostranné právní ochraně majetku, která dnes převládá).

39. Ústavní reformy:

Ústava. Ústavou odpovídající německému charakteru je suverénní vedení státu, které je soustředěno na nejvyšší pozici. - Zda tuto nejvyšší pozici zastává panovník, který má být volen národem, nebo dva či tři odpovědní nejvyšší říšští úředníci, musí být ponecháno na pozdějším rozhodnutí národa.

Spolkový charakter Říše. Složení německého národa z různých provincií vnitřně spjatých kmeny a dějinami podmiňuje všestrannou nezávislost jednotlivých spolkových zemí, pokud jde o jejich vnitřní záležitosti. Starostí Říše je reprezentace německého národa navenek, pasy a cla a dále armáda a námořnictvo.

Naplnění tohoto národohospodářského programu nacionálního socialismu stojí v cestě tři hlavní odpůrci. Marxismus, parlamentarismus a, postavený nad obojí, velký úvěrový kapitál.

1. Náš antimarxistický boj je namířen proti stát rozkládajícímu učení Žida Karla Marxe, proti národ rozkládajícímu učení o třídním boji, proti hospodářství rozkládajícímu učení o popření soukromého vlastnictví a proti čistě ekonomickému materialistickému pojetí dějin.

2. Náš antiparlamentní boj je namířen proti neodpovědnosti tzv. zástupců lidu, kteří - imunní - ve skutečnosti nikdy nemusí nést odpovědnost za důsledky svých rozhodnutí, stejně jako proti všem škodám, které z toho vznikají (korupce, nepotismus, úplatkářství), a jako nejhorší důsledek - proti vládě závislé na takovém parlamentu.

3. Náš antimamonistický boj, který je postaven nad ostatní dvě bojové fronty, je namířen proti světovládné finanční moci, tedy proti permanentnímu finančnímu a ekonomickému vykrvácení a vykořisťování našeho národa prostřednictvím velkého úvěrového kapitálu.

Tento boj je však na druhé straně také mocným intelektuálním bojem proti duši ničícímu materialistickému duchu egoismu a hrabivosti se všemi jeho doprovodnými zhoubnými projevy ve všech oblastech našeho veřejného, hospodářského a kulturního života.

V poslední a nejhlubší analýze jde o boj dvou světonázorů, které se projevují prostřednictvím dvou zásadně odlišných intelektuálních struktur - produktivního a tvůrčího ducha a pohyblivého hrabivého ducha. Tvůrčí duch zakořeněný v půdě a přesto znovu překonávající svět v metafyzické zkušenosti nachází své hlavní představitele v árijském člověku - lakomý,

vykořeněný komerční a materialistický duch zaměřený čistě na tento svět nachází svého hlavního představitele v Židovi.

Nacionální socialismus stejně jako antisemitismus zahlédl v židovském materialistickém duchu prvotní kořen zla, ale také ví, že tento nejmocnější boj světových dějin nemůže zůstat stát v čistě negativních antisemitských požadavcích, proto se celý národní a hospodářský program nacionálního socialismu povznáší vysoko nad jistě průkopnický, ale negativní antisemitský boj tím, že pozitivně podává tvůrčí konstruktivní obraz toho, jak má vypadat nacionálněsocialistický stát práce a výkonu.

Bude-li tohoto hlavního cíle dosaženo, pak bude nacionálněsocialistická strana rozpuštěna. Nacionální socialismus se pak stane životní náplní celého německého národa. Nacionálněsocialistická německá strana práce skutečně obecně není parlamentní stranou v obvyklém slova smyslu, ale pouze odhodlanou, do budoucna a na budoucnost zaměřenou částí obyvatelstva, která se shromáždila kolem vůdce silného vůlí a myslí, aby Německo vyvedla z potupy a bezmoci navenek, z destrukce a korupce uvnitř, k mocnému a impozantnímu postavení navenek a uvnitř k hospodářsky zdravému, kulturně kvetoucímu, intelektuálně a morálně vysoce postavenému národnímu společenství.

Chceme vybudovat Říši německé touhy, jak ji zpívá Geibel:

Jeden navenek s mocným mečem,

shromážděný kolem vysokého praporu,

vnitřně bohatý a rozmanitý,

každý kmen po svém!

Státní uspořádání nacionálněsocialistického státu

Předběžná poznámka

Jak již bylo zdůrazněno v úvodu, pojednání se nemůže příliš zabývat detaily. Proto budou body programu, které lze po získání politické moci jednoduše diktátorsky nařídit, stejně jako oblasti, které vyžadují pomalé a důkladné reformy, opatřeny pouze krátkými vysvětleními a komentáři. Pouze jedna hlavní oblast – finanční a hospodářská politika nacionálního socialismu – bude podrobena podrobnému popisu a zdůvodnění. Právě tato stránka celkového programu nacionálního socialismu, ačkoli je silně zdůrazňována, byla v Rosenbergových výkladech pojednána příliš stručně, a právě o ní panuje ve všech vrstvách obyvatelstva největší nejasnost.

Možná by stačilo zabývat se pouze finančním a hospodářským programem nacionálního socialismu a v ostatních případech odkazovat na národní požadavky programu. Podstata nacionálního socialismu je však natolik národní a sociální jednotou, že by bylo možné zabývat se libovolně vybranou stránkou celkového programu pouze za cenu závažných mezer.

Rozhodující byl také požadavek na zavedení určité systematiky do programu a seskupení souvisejících bodů z širšího hlediska.

Nacionálněsocialistická myšlenka německého státu

Již v kapitole o mocensko-politických základech jsme poukázali na skutečnost, že každý odklon německých vládců od jejich čistě německých úkolů byl doprovázen těmi nejhoršími

důsledky pro německý národ. Zkoumáme-li německé dějiny, zjistíme, že německá touha po uzavřeném národním státě se vždy realizovala jen v krátkých historických obdobích, znovu a znovu se tento německý sen rozplýval a znovu a znovu se Německo utápělo v bezmoci a rozkladu. Z celých německých dějin tak pevně vyplývá jedno poučení, že pouze uzavření národa do mocensky vedeného státu umožňuje Německu odolávat obrovským nebezpečím, která pro něj vyplývají už jen z jeho nepříznivé geopolitické situace. Téměř nikde nemá Německo přirozené hranice, téměř všude leží volně a nechráněno před nepřátelskými nájezdy. Ani moře, které obepíná Anglii, ani vysoké hory, které oddělují Španělsko a Itálii od jeho sousedů, neposkytují Německu přirozenou obranu. Francie má proti nám jen jednu otevřenou stranu, Rusko totéž. Pouze Německo leží uprostřed mezi ostatními národy - jako srdce - a jako bojiště Evropy. Na německé půdě bojovala španělská, francouzská, anglická, švédská, ruská a mongolská vojska, na německé půdě se odehrávaly děsivé náboženské války třicetileté války a naopak Němci krváceli v cizích službách za cizí zájmy ve všech zemích. Matka Germánie krvácela z tisíců ran, které jí zasadila cizí vojska a které jí zasadily boje jejích vlastních synů. Nekonečně tragické jsou německé dějiny, tak tragické, že se německá touha po jednotné, uzavřené Německé říši dostala i do pohádek, do ság o starém Barbarossovi v Kyffhauseru. Po staletí zůstávala realizace německé státní myšlenky - touhou a nadějí nejlepších lidí národa, až v roce 1871 mocný kovář ukoval jednotu Německa. K uskutečnění velkoněmeckého státu, který měl zahrnovat všechny Němce žijící v územním spojení s vlastí,

zbývalo ještě mnoho. Ale již tato částečná realizace německé touhy nám dopřála vysoký rozkvět německých dějin jako málokdy předtím.

Nemusíme však počítat s „kdyby“ a „ale“, spíše se musíme poučit z historie. Politika jsou dějiny, které se stávají, a má-li z „tvorby dějin“ vykvést spása pro náš národ, pak se naše státotvornost, naše národní politika musí s úctou k tomu, co v dějinách vzniklo, vyvarovat chyb dřívějších dob a vázat se na nejlepší tradice. Člověk, politik bez dějin, který dogmaticky tvoří dějiny ze svého křesla, bude moci přinést národu jen pohromu, jakou jsme zažili v posledních letech od nových německých marxistických vládních představitelů. Jak katastrofální a zhoubné je úplné zničení staré společenské formy, zvláště když je toto zničení totožné se silou marxistického hnutí, tak málo může být staré zachováno jen proto, že je staré. V tom opět spočívá tragédie konzervativního ducha, který, tvůrčím způsobem neplodný a bez fantazie, odmítá vše nové jen proto, že je to nové, a proto, že se houževnatě drží zastaralých forem, které už dávno ztratily svou podstatu. Lidé a stát nejsou mumie a konstrukce, ale živé bytosti; šaty jednou střižené nepasují navždy. Osudem národů se táhnou jen některé poměrně rozsáhlé základní rysy a zanedbání těchto základních znalostí se národům vždy trpce vymstilo. Pro nás Němce je základní historickou státněpolitickou doktrínou: „Buďme sjednocení!“

Slovo „sjednocení“ však neznamená „jednotu“, ale „být ve vzájemné shodě“. Teprve ze shody německých kmenů na zásadách vnější a vnitřní politiky může vyrůst jako její

nejkrásnější květ vnitřně svobodný stát, který je navenek silný a má mezinárodní váhu.

Pro německý stát tedy nesmí existovat žádné evropské nebo mezinárodně hospodářské, církevní nebo humanitární motivy, ale pouze a výhradně blaho celého německého národa. Mám na mysli „motivy“ pro politickou činnost. Vedle toho přirozeně působí vlivy církevního, hospodářského a obecně lidského charakteru, které je třeba náležitě ocenit a zohlednit. Zásadou však musí být a zůstat, že německý národní stát musí zastupovat pouze Němce, a to jak ve vnitřní, tak i ve vnější politice.

Naším národněpolitickým cílem je tedy:

1. Vytvoření uzavřeného národního státu, který by zahrnoval všechny Němce.

2. Silné zastoupení všech německých zájmů v zahraničí.

Národovecká myšlenka

Předpokladem pro probuzení nebo lépe řečeno znovuprobuzení silného národního vědomí je vyloučení všech Židů a neněmeckých obyvatel ze všech odpovědných pozic ve veřejném životě.

Rozhodný obranný boj proti vpádu Židů téměř do všech oblastí našeho veřejného života vede s naprostou energií pouze nacionální socialismus. Boj proti Židům je vědomým bojem za německého ducha a za německou svobodu.

Bylo by marné a zbytečné snažit se v rámci této publikace popsat celou židovskou otázku, byť jen v hrubých rysech. Je třeba výslovně odkázat na rozsáhlou a podrobnou odbornou literaturu.

Kdo nezná základní díla o židovské otázce od Th. Fritsche „Der falsche Gott Jahwe“, „Das Handbuch der Judenfrage“, kdo nezná spisy Alfreda Rosenberga „Die Spur der Juden im Wandel der Zeiten“ a „Unmoral im Talmund“, kdo nečetl publikace Forda „Der internationale Jude“, kdo nečetl Meistera „Judas Schuldbuch“, Rodericha Stoltheima „Das Rätsel des jüdischen Erfolges“, Armina „Die Juden in den Kriegsgesellschaften“, „Semigotha“ a komu nespadnou šupiny z očí při četbě knihy všech knih pro všechny nežidovské národy „Die Geheimnisse der Weisen von Zion“, musíme odmítnout o židovské otázce vůbec diskutovat. Kdo se však po prostudování výše uvedených děl odváží říci jediné slovo ve prospěch Židů, tomu může v žilách kolovat pouze židovská krev, nebo musí být Židy přímo či nepřímo placen, případně je na Židech ekonomicky závislý.

Výše uvedená díla s vědeckou důkladností ukazují destruktivní vliv Židů na intelektuální a hospodářský život všech jimi postižených národů.

Vliv a působení Židů na hostitelské národy nelze vůbec srovnávat s mocenskými vztahy a boji jiných národů, ale pouze s bojem na život a na smrt mezi zdravým tělem a smrtelně jedovatými bacily, které ho napadly. Když je živý organismus napaden jedovatými bacily, jde pouze o to: buď se zdravá síla těla stane pánem cizích vetřelců - pak je vyřízne - nebo už nad nimi nebude pánem, a pak kvůli nim zemře. Tak i pro hostitelské národy Židů všude na světě platí jediné: buď Židy z národního těla vyříznout - nebo kvůli Židům zemřít.

Právě srovnání s lidským tělem a bacily nám velmi názorně ukazuje, jak zkreslený je oblíbený zavádějící názor, že Židé se všude vypracovali jen díky své větší činorodosti a že je velmi nesprávné a nespravedlivé je z tohoto důvodu napadat a pronásledovat. Nelze jednoduše říci, že bacil cholery je stejně tak mnohem silnější a výkonnější než člověk, a proto přemohl zdravého člověka - ne, je to pro člověka jed. A právě tak jako se v tomto boji živého organismu proti útočícím jedům objevují zvláštní příznaky otravy doprovázené horečnatými stavy, křečemi, příznaky ochrnutí atd. tak se i boj národů napadených Židem projevuje zcela podobnými příznaky nemoci - neklidem a rozrušením v občanském a politickém životě, silnými křečemi v národním organismu, zmatky, terorem, občanskou válkou střídajícími se se zcela typickými příznaky ochrnutí zejména v intelektuální části národů - ve vládách. Pak je jen jedna otázka, zda se národně uvědomělým kruhům, které rozpoznají

nepřítele, podaří varovat a osvítit vlády, nebo zda se jim podaří sestavit vládu a zneškodnit Židy samotné - pak s jistotou nastupuje lék; pokud se jim to nepodaří, pak stejně jistě nastupuje národní smrt. Třetí cesta neexistuje. Dočasná izolace - zůstaneme-li u lékařských představ - přináší jen zdánlivou nápravu: dříve nebo později bacily znovu proniknou do cév těla, konec tohoto druhého boje je pak pro pacienta smrtelný.

Rozhodující pro konečný úspěch - stejně jako v životě obecně - je vůle k moci. Bez této vůle k moci - bez této vůle k udržení národa je národ bezmocně vydán napospas pádu. Co nepůjde doslova ke dnu, stane se otrokem, feláhem, otrokem a služebníkem všežidovské světovlády.

Mnoho nejlepších mužů našeho národa pracuje na osvětě našeho lidu slovem i písmem. Zvláštní zmínku si zaslouží „Der völkische Beobachter“, bojový list nacionálněsocialistické strany Velkoněmecka, a „Der Reichswart“ hraběte E. zu Reventlowa, který uprostřed vroucího židovského ohniska v Berlíně bojuje za Německo v nacionálně socialistickém duchu s nebývalou odvahou.

Je to boj na život a na smrt. Mnoho schopných bojovníků se vydalo na cestu - ale většina našich soukmenovců stále spí. Osvěta znovu a znovu, neúnavně, je zde heslem. Co tuto osvětu činí obzvlášť obtížnou, je neumětelství a změkčilost árijců právě v těchto životně důležitých rasových otázkách; je to důsledek staletého míšení a degenerace národů střední Evropy. Střední Evropa byla vždy válečným hřištěm nejrůznějších národů. Mongolové, Turci, Rusové, Francouzi, Švédové, Poláci a Češi vraždili a upalovali, znesvěcovali a týrali německé

obyvatelstvo, tímto způsobem se do německého národního organismu dostalo nekonečné množství cizí krve, nehledě na to, že Německo samo ve svých hranicích ukrývá celou řadu různých kmenů, které se od sebe i z rasového hlediska velmi liší. Vedle čistě nordických národů se světlými blond vlasy, vysokou postavou a modrýma očima zde najdeme dinárské národy s tmavší barvou pleti, tmavými vlasy a očima, ne tak vysoké, ale také fyzicky silné, kulatější než nordické dlouhé lebky, ale obě rasové větve vznešené povahy. Vedle něj a pod ním žije východní rasa, která je svým vzhledem podobnější dinárské nebo alpinské rase, ale je nižší, podsaditější a kulatější a ve srovnání s nordickou a dinárskou rasou ji lze považovat za nižší rasu.

To se projevuje zejména v duchovní oblasti, chybí mu vysoké idealistické pohnutky, schopnost sebeobětování, vůdcovské vlastnosti, vyšší duchovní schopnosti, východní člověk není nikdy pánem svého osudu, je mdlý a otupělý, soustředěný na úzký okruh toho, co je mu přednější, žije opodál, instinktivně nefilosofuje, hlavně se obratně vyrovnává s těžkostmi a obtížemi života lstivým nebo úhybným způsobem.

Takzvaná mediteránní rasa se navenek výrazněji odlišuje od ostatních tří větví velké árijské rodiny národů. Pro tento účel sem obecně postačí zařadit příslušníky středomořských zemí, tedy Španěly, Italy, jižní Francouze a Řeky. Mezi těmito národy je poměrně málo krevních příměsí.[2]

[2] Vynikající kniha Dr. Hanse Günthera nám poskytuje vynikající pramen k rasové otázce.

Silná rasová směs v samotném německém národě nepochybně téměř zcela pohřbila jasné a vysoké rasové vědomí příliš mnoha lidí, takže místo přesné znalosti rasových zákonů zůstal jen neurčitý pocit averze vůči rasově cizím Židům. Židé ze své strany již více než dva tisíce let co nejpřísněji dodržují své rasové zákony s jasným vědomím mimořádného významu zachování čistoty krve pro charakter a národ.

Na druhou stranu dokázal rasovou osvětu prezentovat jako zastaralý nesmysl, což se mu v souvislosti s rasovou směsicí v Německu bohužel dařilo s jistým zdánlivým opodstatněním. Namísto toho, aby se proti židovskému pohrdání rasovou vědou ze strany Němců postavil s naprostou rozhodností požadavkem: „Němče, zachovej si čistou krev!“, byl Němec i v této oblasti podřízen psychagogickému umění Žida. Století osvícenství se svými humanitními ideály sice přineslo Židům osvobození z okovů, které si naši předkové ve své vyšší moudrosti ukovali proti nákaze židovského loupežnického a lichvářského ducha, ale nám samotným v této zásadní otázce jen zmatek a nejistotu. S větou: „Židé jsou také lidé“ - věta, kterou skutečně nikdo nezpochybňoval a nezpochybňuje - byl Židům umožněn vstup do občanské rovnoprávnosti. Národnostně-rasový odpor proti židovskému cizímu národu zcela odlišné intelektuální struktury tím byl ukolébán a boj proti občanské emancipaci tím byl od počátku ochromen.

Z této platformy nyní došlo k ovládnutí celého našeho hospodářského a v poslední době i veřejného života až do současné situace neomezené vlády Židů.

Celá řada svědectví samotných Židů prozrazuje, že se cítí jako stát ve státě, že se cítí být těsněji spjati se svými sourasovci v jiných zemích než s hostitelskými národy.

Z tohoto židovského pocitu těsné sounáležitosti mezi národy přímo vyplývají nebezpečí pro původní národy v oblasti zahraničněpolitických vztahů národů ve válce i v míru.

Zpočátku však byla pozornost Židů zaměřena na požadavek hospodářských výhod. I zde jim jejich neomezená honba za ziskem, nenarušená žádným sociálním cítěním k hostitelským národům, stála na dobré cestě.

Jako vynálezci a nositelé moderního úvěrového systému pro ně bylo brzy snadné dostat pod svůj vliv celé finanční hospodářství států a prostřednictvím bank a burzy také z velké části soukromý sektor.

Odtud, tedy po vytvoření svého finančního postavení, vztáhli Židé prsty také k intelektuálně-kulturním produktům národa; zde jim přišel na pomoc jejich pohyblivý duch, pohotový úsudek, kritické porozumění - vlastnosti, které se často mohou jevit jako jisté přednosti vážného, těžkopádného, přirozeného árijského ducha.

Ve skutečnosti však šlo jen o zlodějský pud, nedostatek svědomí a bezohlednost - což se ohlašuje už v jejich náboženských doktrínách. Pro Žida je podle učení Šulchan Aruchu majetek nežida jako majetek bez pána - je tu proto, aby si ho Žid mohl přivlastnit! Žid dal do svých služeb všechny prostředky bankovní a burzovní techniky. Anonymizace - odosobnění našeho hospodářství prostřednictvím burzovně

obchodovatelné formy akciové společnosti - do jisté míry oddělila kapitál od práce, majitel akcií ví v nejvzácnějších případech něco o své továrně, má jen jednostranný zájem na výnosnosti svých peněz, když je investoval ve formě akcií. O tomto jevu je třeba se na tomto místě zmínit, protože s tímto odosobněním naší ekonomiky jde ruku v ruce i její degradace. Podnikatel a výrobce, který vybudoval svůj podnik od základů, který zná požadavky svých zákazníků, který má ještě starou podnikatelskou čest a považuje za svou povinnost vyrábět solidní, dobrý, trvalý výrobek odpovídající skutečným potřebám hospodářství, tento skutečně solidní podnikatel je něco tak zásadně odlišného od moderního velkého akcionáře, který při čistě kapitalistickém vlastnictví velkého balíku akcií zná jen jeden zájem, usilovat o co nejvyšší výnos. Zda se v podnicích vyrábějí dobré a levné předměty, zda se v akciové společnosti vytvářejí obecně výrobní hodnoty nebo, jako v případě úvěrových společností (bank) obecně, žádné hodnoty nevytvářejí, je kapitalistovi - vlastníkovi akcií zcela lhostejné. To má za další důsledek, že výroba se méně orientuje na potřeby, že mnohem spíše je třeba obrovskou reklamou vzbudit pouze zdánlivou potřebu. Dříve bylo v čestném kodexu podnikatelů zcela zakázáno vychvalovat své výrobky; kdo tak činil, byl tržní vyvolávač a takové vychvalování svého zboží ve stylu tržního vyvolávače považoval solidní podnikatel za nečestnou konkurenci. Židovský obchodník však právě tento druh obchodního podnikání s výkřiky na trhu provozoval s naprostou neústupností, v čemž se mu hodilo jeho umění přesvědčovat. Dnes se na místě dotěrného židovského křiklouna objevila židovská reklama.

V oblasti vědy došlo k podobnému vývoji, zejména v oblasti ekonomické vědy - tzv. národní ekonomie. Postupně se ukázalo, že úkol národní ekonomie již nespočívá ve zkoumání národohospodářských zákonitostí a potřeb a v odvozování směrnic pro hospodářské vedení z výsledků zkoumání, ale stále častěji se provádí pouze popis situace, aniž by se zkoumalo, zda zjištěné ekonomické jevy a formy jsou také dobré a vhodné a použitelné pro skutečné potřeby národního hospodářství. Tímto způsobem se lidem dařilo, a dnes se jim daří více než kdy jindy, způsobit hospodářství a tím i národnímu společenství - vědecky uvažováno - děsivé škody, a to z tohoto důvodu nezměnitelným způsobem. Do této oblasti vstupuje zejména doktrína státního a soukromého odvětví úvěrových služeb a zejména doktrína úroku. Podrobně jsme se touto otázkou zabývali na jiném místě, zde snad postačí poukázat na skutečnost, že v podstatě to, co dnes nazýváme národním hospodářstvím, je jen soukromokapitalistický návod k osobnímu obohacování a dobře uspořádaný pokus o ospravedlnění lichvářského kapitalistického okrádání pracovních sil produktivních národů.

Za zmínku stojí, že mezi lektory národního hospodářství je velmi vysoké procento Židů.

Pro laika je ještě nápadnější pronikání Židů do literární a umělecké oblasti.

Kdo se zamyslí nad naším současným divadlem, bude šokován nízkostí a cynismem, které se v něm šíří. Zvláště to platí o moderním fenoménu kinematografie. Drama chlípníků a hrabivců vládne našim jevištím; s podvratnou a chytrou dialektikou se dobrému Němci přednáší, že morálka a etika,

čest a svědomitost jsou v podstatě čiré hlouposti, bez nichž se člověk nedostane dál. Tyto útoky na veřejnost doprovází židovská divadelně-agenturní otrava, v níž znalosti umělecky založených lidí rozhodují spíše méně než vděčnost divadelním a koncertním agentům těch, kdo se snaží získat postavení.

Poté však následovala rozsáhlá manipulace s veřejným míněním prostřednictvím denního tisku. Téměř všechny velké noviny postupně přešly do židovského vlastnictví. Tím se kruh kolem německého národa uzavřel. K ekonomické vládě se přidala vláda intelektuální. Vše, co poškozovalo židovské zájmy, bylo před veřejností co nejdéle zadržováno a zamlčováno; pokud se myšlenky nebo vystoupení přesto prosadily, začal skutečný hon na čarodějnice, nejprve snahou takové snahy zesměšnit, a pokud ani to nepomohlo, musely působit lži a překrucování i osobní očerňování. Pokoušelo se o podplácení, vyhrožování a nakonec se neváhalo ani ekonomicky zruinovat nepohodlného odpůrce či napomínajícího, nebo ho dokonce zabít.

Tato poslední nejstrašlivější zbraň se zpravidla nepoužívala, nebo jen zřídka, proti soukromým osobám, protože málokdy dosáhla reakce skutečného přítele národa bez politického nebo státního mocenského postavení určitého stupně účinnosti dříve, než byl již zlomen přívalem lží a pomluv ve veřejných orgánech Židů.

Jakmile se díky této činnosti ve službách židovského úsilí o světovládu prosadila nadvláda Židů v hospodářské, ekonomické a kulturní oblasti, Židé se konečně pustili do uzurpování vnější státní moci. Zde se jeho ambiciózním plánům

postavila do cesty odvěká tradice koruny, svědomitost a smysl pro povinnost státních úředníků a armády. Prvním úkolem zde bylo podkopat pověst těchto starých tradic; k tomu sloužily především časopisy. Není možné změřit hříchy spáchané v této oblasti. Nelze hodnotit to, že se kritizovaly nepravosti, ale spíše to, že na základě určitých jednotlivých případů byly celé stavy nebo instituce obecně vykresleny jako nevkusné, zastaralé a škodlivé. Toto rozkladné dílo se provádělo neúnavně, státní úředníci byli líčeni jako nesvéprávní idioti a lehkomyslní patolízalové, důstojníci jako opilci, marnotratníci a opičáci, studenti jako opilci a blázni a knížata a šlechta jako zdegenerovaní kašpaři.

Ve stranách byla nespokojenost mas rozdmýchávána extrémním přeháněním a rozněcována třídní nenávist vůči majetným a jejich domnělým ochráncům, státní moci a armádě. I zde - jako všude v případě těchto útoků na národní stát - agitovali a podněcovali především Židé. Stačí připomenout, že Karl Marx, zakladatel marxistické doktríny třídního boje, byl skutečně Žid (jeho pravé jméno bylo Mardochaj). Jeho hlasatel v Německu Ferdinand Lassalle, původně Feist Lasal, byl rovněž Žid.

Ve válce a revoluci pak bylo židovské dílo zkázy proti německému státu dokonáno. Knížata byla vyhnána, důstojníkům byly strhány epolety, úředníci se stali poddajnými hladem, aby mohli dát k dispozici svou pracovní sílu - nepostradatelnou i pro socialisticko-vysokokapitalistický stát moderního Německa. Tímto způsobem byl německý národ odzbrojen, vykastrován, oloupen o své vůdce, vyvlastněn a

znásilněn, demoralizován a oslaben, zatímco všude v celém veřejném životě, v ekonomice a politice, v umění a divadle si Židé přisvojili nezpochybnitelnou hegemonii.

Základem jejich vlády je jejich obrovské bohatství.

Navzdory svému malému počtu v poměru k hostitelským národům se jim podařilo dostat všechny důležité funkce veřejného života do rukou svých židovských sourasovců nebo Němců, kteří jsou s Židy úzce spřízněni. Přesto je však vyloučení Židů z německého národního organismu zcela možné - tím spíše, že skutečná životně důležitá výrobní činnost v průmyslu a zemědělství, v profesích a administrativě je téměř zcela prosta Židů.

Odstranění Židů z našeho národního tělesa by nenarušilo ani zemědělskou výrobu - ještě jsem neviděl žádného Žida za pluhem, který by obdělával brázdu -, ani by továrny nemusely být zastaveny pro nedostatek dělníků - dělnictvo skutečně pozná, že žádný Žid nezvedá uhlí při těžké práci ani nestojí u kovárny - našich pracovišť kovářů a kovodělníků, tesařů a ševců, by neosiřela - domy by v žádném případě nemusely po vyhnání Židů zůstat jako ruiny, statistiky se nezmiňují o židovských zednících a tesařích, pokrývačích nebo sklenářích. Ale ani v obchodu a živnostech by se neobjevila stagnace, kdyby tam Židé už nebyli. V oblasti dopravního systému se stát již doposud vzorně staral o osobní i nákladní dopravu, a ostatně, kdo viděl Židy jako průvodčí na železnici nebo řidiče lokomotiv - nebo jako průvodčí tramvají, nebo jako vagonáře či pracovníky v dopravě?

Ale i v oblasti typické židovské náchylnosti k obchodu a finančnictví ukázala vojenská správní místa před válkou, že jsou schopna vést pečlivou skladovací a zásobovací službu, v samotném obchodě působí statisíce obchodních úředníků a německých podnikatelů, kteří chápou skutečné aspekty a potřeby obchodu, a ve státní bance a poštovní bance máme instituce, které by mohly tvořit základ zdravého národního hospodářství zbaveného židovského loupeživého hospodářství.

Jestliže jsme v tomto poměrně stručném přehledu viděli, že Židé v žádném případě nepředstavují nezastupitelnou funkci v našem státním a národním životě, že naopak zneužívají své nadřízenosti tím nejbezohlednějším způsobem ke škodě hostitelských národů, pak je zřejmým a logickým důsledkem požadavek na vypovězení Židů z našeho národa. Státním občanem může být pouze ten, kdo se zaváže k německému národnímu společenství.

Z tohoto přehledu rasové otázky přirozeně a nutně vyplývají i další důsledky zákazu přistěhovalectví východních Židů. Je naprostým nepochopením židovské otázky, pokud se někdo domnívá, že stačí východní Židy odehnat zákazem přistěhovalectví. Je naprosto nezbytné současně podřídit Židy nepřátelské vůči našemu národu usazené mezi námi cizineckému zákonu. Východní Židé jsou samozřejmě velkou zásobárnou, z níž se Židé neustále doplňují. Velké nebezpečí, které v sobě toto přistěhovalectví zahrnuje, se díky zkušenostem posledních let ukázalo se vší jasností. Tito východní Židé dokázali během několika málo let pomocí všech možných obchodních triků a výdobytků přijít k obrovskému

bohatství. Naše soudní síně jsou plné podvodů, které tyto cizí živly provádějí. Stejné metody, stejné oblasti činnosti opět používají tito nezvaní hosté. Obchod s drahými kovy, kovovým šrotem, koberci, perlami, surovinami všeho druhu, záchranný obchod a zprostředkovaný obchod s hospodářskými zvířaty a potravinami, zejména pak prostřednictvím obchodu s penězi, zejména v moderní formě měnové spekulace. Všechny tyto formy obchodu nemají pro národní hospodářství žádný význam, slouží pouze soukromému obohacování. Stát nemá nejmenší zájem na přistěhovalectví takových lidí, kteří se nijak produktivně neuplatní.

Tento postoj nacionálněsocialistického státu k východním Židům nevylučuje, že mohou být vyhoštěni i příslušníci jiných národů, kteří na národním organismu parazitují.

Diskuse o těchto otázkách nás nyní přivádí ke třetímu oddílu státní politiky nacionálního socialismu: k občanskému právu.

Občanské právo

Právo na občanství musí být získáno. V této zásadě se nacionální socialismus výrazně liší od v současnosti platného práva, podle kterého může státní občanství uplatňovat každý dospělý Němec starší 20 let, mužského i ženského pohlaví. Stejně tak dnes mají podle výmarské ústavy tuto možnost příslušníci židovského národa. Stejně tak může toto státní členství získat každý cizinec po splnění několika povrchních formalit.

Výmarská ústava pojem státního občana obecně nechápe, ale hovoří v čl. 110 o příslušnosti ke státu a v čl. 109 o rovnosti práv před zákonem pro všechny příslušníky státu mužského a ženského pohlaví. Neurčitost tohoto pojmu přirozeně vylučuje požadavek morálních a rasových předpokladů pro nabytí práva státního občanství. V protikladu k tomu je v čl. 113 říšské ústavy bere pod zvláštní ochranu cizojazyčné „části národa“ (!); ty „nesmějí být znevýhodňovány ve svém svobodném tradičním rozvoji, zejména v užívání mateřského jazyka ve školství, jakož i ve vnitřní správě a soudnictví“.

Srovnáme-li s tímto nejobsáhlejším přihlédnutím k cizím státním příslušníkům praxi našeho zákona na ochranu republiky proti vlastním národním soukmenovcům, povinnost vydat tzv. válečné zločince nepříteli, s jistotou zaručenou v čl. 112, že „žádný Němec cizí vlády nesmí být vydán k pronásledování nebo potrestání“, a srovná-li se jednou právě tento posledně zmíněný článek s nechvalnými rozsudky Francouzů proti Kruppovi a jeho ředitelům, snad postačí odkaz na skutečnost,

že autorem této ústavy byl Žid Preuss, aby se na všechny tyto události vrhlo určité světlo.

Nikoli „šťastnější budoucnost Poláků“, jak řekl Betthmann-Hollweg v jednom ze svých nešťastných parlamentních projevů, a také ne zlepšení situace Židů v Rumunsku (podle Kühlmanna) může být vůdčí myšlenkou německého státu, ale pouze blaho německého národa. Toto vůdčí téma je vyjádřeno v národním a hospodářském programu NSDAP (s. 35) pod č. 7: „Práva a zájmy Němců mají přednost před právy a zájmy příslušníků cizích národů“ a pod č. 6: „Kdo není Němec, může v Německu žít jen jako host a podléhá cizineckému zákonu“.

Otázka občanských práv nachází ostřejší parafrázi v hlavních zásadách ústavy zveřejněných na konci knihy.

Podle toho je třeba získat právo na státní občanství. Lze ho také ztratit v důsledku nehodnosti. Je to právo, z něhož jsou zásadně vyloučeni Židé, z něhož mohou být vyloučeni i příslušníci jiných národů.

Vnitřní podmínkou pro žadatele o německé státní občanství je příslib k německé kultuře a společenství. Ten, kdo se takto nezaváže německému národu, kdo se prohlásí za nepřítele německého státu, kdo se cítí být více spjat s příslušníky jiných národů než se svým národem, nemůže získat žádné právo na německé státní občanství, neboť si skutečně nepřeje mít s německým společenstvím nic společného.

Zdá se být skutečně šílenstvím, když lidé, kteří zcela veřejně prohlašují, že neznají žádnou vlast zvanou Německo,

jako to učinil Crispien a další, chtějí ještě radit o osudu této země, když tvrdí, že jako zástupci národa, jako delegáti ještě požívají zvláštních výsad a když ještě požívají ochrany zvláště přísných zákonů (ochrany republiky) v případě, že jsou z tohoto parlamentu povýšeni do vládních funkcí.

Právě po takových lidech bude nacionálněsocialistický německý stát požadovat nejtvrdší zúčtování a členové revolučních vlád a parlamentů budou muset zpětně převzít odpovědnost za své činy či opomenutí. Zákony, které budou vypracovány o odpovědnosti všech osob, které stojí ve veřejném životě, budou proto muset být vybaveny retrospektivní pravomocí.

Vše, co se rozumí pod pojmem „zúčtování s tzv. listopadovými zločinci“, patří do rámce těchto poznámek. Zákony, které budou vytvořeny o odpovědnosti všech osob veřejného života, budou proto muset být vybaveny zpětnou platností.

Víme, že právě toto odhodlání zamést stopy ve vnitřním životě státu nám vynese jednotný odpor současných vlád a všech parlamentních stran, ale víme také, že právě vůle zavést zde důkladný pořádek nám vynese souhlas celého německého národa. Tato hluboká touha, tato hluboká naděje, že se konečně důkladně vyjasní všechny parlamentní a vládní švindly, prochází celým národem, všemi kruhy a profesemi.

Zde nejde, jako v případě omylu německé revoluce, o boj o mzdu hladových „proletářů“ proti sytým a nenasytným kapitalistům, tedy ani o klamání zdravého a správného cítění

pracujícího národa prostřednictvím myšlenky třídního boje, ale zde jde o morální požadavek, aby skončila neodpovědnost dosavadních beneficientů současného parlamentního a vládního systému a aby ti, kdo se neskromně obohacovali na úkor potřeb národa, nebo ti, kdo napomáhali machinacím jiných kruhů, byli přivedeni k zaslouženému trestu.

Heslo: „Malí darebáci se věší, velcí se nechávají na svobodě“ by se nemělo osvědčit. Nacionálněsocialistický stát naopak v případě stanovení trestu vezme v úvahu skutečnost, že malí darebáci byli svedeni, jako velmi polehčující, a na druhé straně postaví velké zločince proti německému národu před soud s naprostou přísností zákona.

Očistná práce tohoto státního soudu se nyní v žádném případě nemůže zastavit u těch, kteří se poprvé dostali k moci s revolucí. Bude se muset zaměřit i na ty, kteří pod císařskou vládou svou nedbalostí umožnili tento německý pád. Hlavní viník - Bethmann-Hollweg - byl skutečně odňat svým pozemským soudcům, totéž platí o dalším největším vinícovi - Erzbergerovi, který jako otec neblahé parlamentní revoluce z července 1917 znovu pozvedl tonoucí vůli k vítězství nepřátel. Dokonce i Eisner a Rathenau byli odstraněni ze scény své národ ničící činnosti, jistě nezákonným způsobem, ale podle železných zákonů dějin. Stále však žijí mnozí z těch, kteří organizováním muniční stávky v lednu 1918 vrazili dýku do zad bojující armádě, stále žijí ti, kteří řečmi a psaním zlomili vůli k vítězství, stále žijí ti, kteří hlásali „mír bez vítězů a poražených“, stále žijí a za správné považují ti, kteří zneužili

nouzi národa ve válce a revoluci k vlastnímu nezměrnému obohacení.

Do této poslední skupiny lidí, po jejichž potrestání národ obzvláště touží, patří všichni lichváři ve městě i na venkově a především velcí příjemci našeho naprosto zvráceného měnového a úvěrového systému, protože je namířen proti zájmům národa.

Takový státněpolitický požadavek jistě rozšíří strach a hrůzu a desetitisíce lidí se budou bát o život, protože nemají čisté svědomí. Ale pro nacionální socialismus s tímto požadavkem sociální spravedlnosti stojí a padá otázka osudu německého národa, zda německý národ dokáže najít cestu k ušlechtilému národu, nebo zda se bude protloukat bídným životem v úpadku a korupci jako národ feláhů. Také pro nacionálněsocialistické hnutí je tato otázka rozhodující pro jeho smysl života.

Právo na státní občanství proto není věcí, která bude vložena do kolébky každému, kdo se v Německu narodí; mnohem spíše toto právo na státní občanství v sobě zahrnuje i nejvyšší morální závazky vůči státu a národu. Dodržování této odpovědnosti vůči státu a národu však musí být chráněno také možností, že toto právo může být v případě nehodnosti opět ztraceno.

Na druhou stranu získání práva na státní občanství nebude aktem milosrdenství, ale nárokem, který může vznést každý pracovitý Němec, který se prokáže jako hodný německého společenství a který se zaváže německému rasovému a

historickému společenství. Nárok na získání práva státního občanství má ten, kdo splnil svou vojenskou a pracovní povinnost, kdo je činný jako čestný pracovník ve své profesi.

S tímto právem státního občanství je však spojena také povinnost nezapomínat při veškeré své práci na hledisko širšího celku a také si být při své hospodářské činnosti vždy vědom toho, že musí svou prací zapadat do celku, to znamená, že i při plné volnosti v jednotlivých oblastech nesmí být činnost německého státního občana zaměřena proti blahu celku.

Národní hospodářství

Úkolem národního hospodářství je uspokojení potřeb, a nikoli dosažení co nejvyššího úrokového výnosu z úvěrového kapitálu.

Zdálo by se, že tato zásada je pro každé hospodářství samozřejmá, a přesto se nacionálněsocialistické hospodářství liší od současného úrokově kapitalistického hospodářství právě touto vůdčí zásadou. Pro bezelstný smysl produktivního člověka není tak snadné představit si národní hospodářství, které neslouží uspokojování potřeb, a přesto je třeba hned objasnit, že pro současné pány hospodářství - bankovní a burzovní kapitál - má uspokojování potřeb v podstatě velmi malý význam. Mezinárodní kapitál na něm má zájem jen do té míry, do jaké lze toto uspokojování potřeb využít lichvářsko-kapitalistickým způsobem.

Ve skutečnosti se jedná o dva zásadně odlišné přístupy k ekonomice. Jediným naléhavým požadavkem na celé hospodářství ze strany veškerého obyvatelstva je přirozeně uspokojení potřeby potravin, dále uspokojení potřeb po bydlení a ošacení a teprve potom jsou v sortimentu všechny ostatní denní potřeby až po vyšší umění a kulturní požitky. Mezi tím následují podpůrné služby, celý dopravní systém a vše, co s ním souvisí, obchod a finanční systém. Výroba zboží má ve zdravém hospodářství za cíl co nejlépe pokrýt potřebu prostřednictvím platby, která pokrývá výrobní náklady a zahrnuje odpovídající pracovní příjem podnikatele a přiměřený podíl na zisku, z něhož lze hradit jak nevyhnutelné ztráty, tak zlepšení a obnovu podniku.

Pozornost spravedlivého podnikatele není zaměřena na dosažení nepřiměřeného zisku v jednotlivých případech, i když by to šťastná náhoda mohla umožnit. Spravedlivý podnikatel si je zcela vědom svých národohospodářských úkolů, aby zavedl takovou výrobu, aby bylo možné pokrýt potřebu s co nejmenšími náklady pro uživatele, aby podnik zároveň rostl a vzkvétal, aby se výrobní náklady stále zmenšovaly, aniž by se snižovaly mzdy.

Snad nejvysvětlujícím příkladem takového skutečného způsobu podnikatelského myšlení je Ernst Abbe, spoluzakladatel a ředitel Zeissových závodů v Jeně. Tento člověk pochopil tento národohospodářský úkol podnikatele do vysoké dokonalosti a snažil se jej realizovat podle svých nejlepších schopností.

Ale ani v tomto ohledu nemáme v zásadě důvod si na naše předválečné podnikatele nějak zvlášť stěžovat. Muži jako Alfred Krupp, Mannesmann, Werner Siemens, Thyssen, Borsig, Krauss, Maffei atd. si zajistili i společensky čestné místo v dějinách německého průmyslu. Všichni nebyli ovládáni jednostrannou honbou za ziskem, všichni zůstali prostí a skromní sami pro sebe, jen prosperita jejich závodů byla jejich údělem.

Neúnavná výrobní a vynálezecká síla německého průmyslu totiž vedla k tomu, že nejen obrovský nárůst obyvatelstva našel práci a chléb, ale že i přes rostoucí mzdy, přes všestranné zlepšení životní úrovně všech vrstev obyvatelstva, mohly být nejdůležitější výrobky díky stále novým zlepšením a vynálezům levnější. Německý ručně

pracující by nikdy neměl zapomenout, že za to vděčí pracovníkům mysli.

A ještě jednu věc je zde třeba znovu se vším důrazem zdůraznit: že základem a předpokladem tohoto vysokého rozkvětu německého hospodářství byla mocensky vedená Bismarckova říše. Tyto dva faktory, jednotná, a proto mocenská politická situace Německé říše a nebývalá pracovitost německých podnikatelů a pracujících umožnily, že bylo zaznamenáno všestranné zvýšení životní úrovně všeho obyvatelstva, že gigantický přírůstek německého obyvatelstva mohl být nasycen, ošacen a ubytován a že emigrace z Německa klesla na zanedbatelný počet.

Počty německé migrace v desetiletích po roce 1870 zahrnovaly pouze zdravý přebytek německého podnikatelského a obchodního ducha, který proudil do světa jako průkopníci německé pracovitosti a německé výkonnosti.

Celé národní hospodářství Německé říše většinou splňovalo základní požadavky, které i my klademe na zdravé národní hospodářství.

Požadavky byly dostatečně pokryty. Přesto se i v té době objevily hluboké škody v našem hospodářství, které se projevovaly různými způsoby.

1. Naše státní finance se stále více zadlužovaly v době, kdy se německý národ stával stále bohatším a silnějším, kdy výrobky německé průmyslové a obchodní výkonnosti dobývaly světové odbytové trhy, v době, kdy naše vnitřní hospodářství

kráčelo od úspěchu k úspěchu a kdy se zdravotní a životní podmínky rok od roku zlepšovaly.

Není samozřejmě dobrým znamením, pokud se dluhy stále zvyšují. Takový jev vždy ukazuje na to, že něco není v pořádku. Je totiž třeba skutečně považovat za zcela absurdní a nesmyslné, pokud se stát, jehož občané se těší rostoucímu bohatství, zároveň nenachází ve stavu zdravých a prosperujících státních financí. To musí být o to překvapivější, když do Německé říše a spolkových zemí plynuly mimořádně velké příjmy z jejich železnic, pošt a důlních závodů, jakož i ze státních lesů atd. zcela nehledě na to, že Říše a spolkové země si mohly z titulu své finanční suverenity nárokovat značnou daňovou kapacitu svých občanů.

2. Další hluboce zakořeněnou hospodářskou škodou bylo postupné zadlužování našich zemědělských a městských nemovitostí. Hnutí pozemkové reformy, které se proti tomu správně uplatnilo, rozpoznalo velmi důležitou část celého problému, aniž by bohužel dosáhlo úplné účinnosti.

3. Skutečnost inflace našeho průmyslu prostřednictvím úvěrů všeho druhu měla bystré pozorovatele rovněž naplnit znepokojením. Jistě, v dobách rostoucí prosperity berou obchodní a průmyslové podniky přijetí cizích peněz a s tím spojenou úrokovou vázanost na lehkou váhu, protože skutečně silně zvýšená možnost práce a příjmů dovoluje nést tato břemena. Ale běda, když nastane hospodářská krize! Pak se používání úrokově vázaného úvěru ukáže v celé své hospodářské škodlivosti.

Forma akciové společnosti, která se v těchto letech objevila s faktickým odtržením kapitálu od práce s ním spojené, tj. s oddělením čistě kapitalistických zájmů na výnosnosti peněz ze strany věřitelů od zdravé spolupráce jednotlivého podnikatele a od celkového ztotožnění jeho existence s jeho podnikem, podobně zasévá sémě hlubokých hospodářských škod.

4. Rostoucí mocenské postavení peněžních makléřských ústavů, bank, mělo ctihodného přítele národa naplnit obavami. Ze sluhů hospodářství se banky staly neomezenými pány celého národního hospodářství. Pozoruhodným a příznačným způsobem toto rostoucí mocenské postavení bank nebylo v žádném případě doprovázeno současnou prosperitou našeho národního hospodářství, ale naopak, čím více naše hospodářství živořilo, tím více banky rostly.

Tímto vývojem se zde nechceme dále zabývat, o tom bude ještě mnoho řečeno v diskusi o čistě finanční a peněžní ekonomice. Zmínka o čtyřnásobném kořenu velkých národohospodářských škod prostřednictvím finančního a úvěrového systému měla velký význam, protože právě tento aspekt celého hospodářství se stal opakem skutečného národního hospodářství, totiž jednostranně loupeživým hospodářstvím finančních mocností.

Ten, komu se obraz těla zasaženého parazity spontánně nevnucuje, musí mít velký zájem na zachování současného stavu nebo být závislý na příjemcích této vykořisťovatelské ekonomiky. Bohužel, to poslední je případ velmi velkého počtu

lidí. Proto se vnitřní odpor proti tomuto novodobému loupeživému ekonomickému systému nevyvíjí odpovídajícím způsobem.

Zvláště špatné je, že i věda, a to především věda, která se má těmito věcmi povinně zabývat, je až na výjimky (Othmar Spann) stále v zajetí současné úrokové kapitalistické ekonomiky a nachází se na ní v závislosti. Současné národní hospodářství není vůdcem k pravdě a ke správnému poznání, ale stalo se mluvčím národní hospodářské kriminality.

Všechny velké pravdy a moudrosti může v jejich podstatných aspektech pochopit a promýšlet každý prostý člověk. Nesmí se to však zaměňovat s tím, že dospět k takovému zásadnímu poznání přirozeně není tak jednoduché. Jistě, samotné poznání, intuice, je jako jasné světlo, které září v duši věčně žíznící po poznání. Obtížná je však následná práce rozumu, který musí usilovně vršit cihlu na cihlu, aby s co nejpečlivějším výběrem materiálu vybudoval celou myšlenkovou stavbu tak, aby se hotové dílo každému jevilo jako samozřejmé.

V takových případech pak není krásnější pochvaly, než když člověk na takové myšlenky občas přijde sám. Tak se mi v době, kdy jsem pracoval na této práci (léto 1923), dostalo do rukou vynikající dílo dnes již starého muže, rakouského inženýra W. Schobera, v němž byl celý katastrofální vývoj rakouské finanční a úvěrové situace předpovězen s nebývalou jasností již před 30 lety.

Schober poukazoval na skutečnost, že katastrofální vývoj národního hospodářství může zastavit pouze úplný odklon od zásadně chybných národohospodářských doktrín - bohužel bez nejmenšího úspěchu.

Hlavní příčina tehdy spočívala v tom, že Schoberovi přátelé z křesťanskosociální strany se od něj po počátečním nadšeném souhlasu s lavírujícími výmluvami odvrátili: „Ještě nenastal čas“, ve skutečnosti však proto, že se to křesťanské finanční vrchnosti nehodilo.

Banka již dávno přestala být důvěryhodným prostředníkem mezi spořicím kapitálem a pohledávkami hospodářství a provozním kapitálem. Dnes mají velké banky své ředitele a delegáty, kteří sedí ve všech akciových společnostech. Nic se nemůže odehrát, aniž by o tom banka věděla. A jaký zájem má dnes banka na hospodářství? Má jediný zájem na tom, aby kapitál přinášel co nejvyšší zisk; jakým způsobem, je jí zcela lhostejné. Nevidí svůj úkol v oplodňování hospodářství půjčováním peněz za nejmenší úrok právě tehdy, kdy národnímu hospodářství hrozí krize nejhoršího druhu - to by však byl její nejvyšší úkol -; velké banky mají mnohem spíše tendenci vystupovat právě v té době s úvěrovými balíčky a úvěrovými oznámeními, kdy zpracovatelský průmysl nejnaléhavěji potřebuje předvídavý úvěr pro svou práci.

Dále je možné zvážit následující: Jaké potřeby banky pokrývají? - Někdo řekne: potřebu peněz. Samozřejmě. Ale jak a za jakých podmínek? Pekař, švec, továrník, obchodník skutečně pokrývají skutečnou potřebu potravin, oblečení atd. a dostávají za to ekvivalentní hodnotu, cenu, v penězích nebo

převodem peněz. Tím je potřeba pokryta a majitel továrny atd. má opět k dispozici provozní kapitál pro nákupy, výplatu mezd a další výrobu. Zde vidíme ekonomický kruh uzavřený. Výrobce kryje potřebu uživatele, peníze plní svůj řádný úkol jako zprostředkovatel směnného obchodu a nově oplodňují hospodářství v rukou výrobce.

V případě půjčování peněz je to zcela jinak. Zaprvé, žádná banka nemá povinnost vydávat své zboží - peníze - tak, jak to má například každý obchodník. Může tedy zajistit, aby peníze poskytovala pouze těm, kteří jsou pro ni výhodní. Dále banka požaduje v největším počtu případů jistoty, které daleko převyšují hodnotu úvěru, dále požaduje dlužní úpis, podle kterého se dlužník musí zavázat ke splacení dluhu vším, co má a co vydělá. Jinými slovy, proti výdeji peněz banka vtahuje do své mocenské sféry majetek, který daleko převyšuje půjčenou částku; nechává si také vydat dlužní úpis, který vystavuje pracovní příjmy dlužníka svému dosahu. To však nestačí: za tuto dvojnásobně a mnohonásobně zajištěnou půjčku peněz si banka nechává platit ještě více v podobě úroků, které se přes čas stávají obrovskými. Máme zde tedy co do činění s postupem, který z hospodářského hlediska vůbec není produktivním plněním, zpětná platba - zástava, dlužní úpis - je poskytnuta okamžitě, a kromě toho musí dlužník souhlasit s další průběžnou platbou, která za několik let převýší hodnotu přijatých peněz, aniž by se zástavě osvobodil nebo byl dluh rozpuštěn. Takový finanční obchod je přirozeně národohospodářsky absurdní, je to nefalšovaná lichva.

Pravý smysl úvěru, víry ve větší hospodářskou výkonnost druhého, totiž spočívá v tom, že majitel naspořených peněz nevidí, že by byl schopen své peníze sám výhodně použít, a proto se obrací na někoho, komu může důvěřovat, že mu tyto peníze může svěřit a kdo mu nabízí záruku, že mu jeho úspory na požádání opět plně a v neztenčené míře vrátí. Pokud půjčka posílí dlužníka v jeho hospodářské pracovní schopnosti tak, že by mohl dosáhnout podstatně většího zisku, lze to považovat za akt spravedlnosti nebo vděčnosti, pokud dlužník věřiteli poskytne kromě vrácení peněz také určitý podíl na svém zisku. Toto pojetí soukromého peněžního a úvěrového hospodářství vládne celému středověku, tvořilo jádro církevního učení o úroku. Požadování úroku bylo považováno za lichvu. Dnes se úrok, který byl církví hodnocen jako lichva, stal skutečně axiomem celé naší ekonomiky - národní hospodářský smysl úvěru se stal národohospodářským nesmyslem. Jistě, pro peněžně disponovaného člověka je taková doktrína zdrojem trvalého bezpracného obohacení. Ne snad proto, že by zlato bylo - jak by se rádo zdálo - skutečně silou, která sama od sebe vyrábí peníze, nadlidským fenoménem, který osvobozen od pozemských zákonů pomíjivosti nutí vše, co je jeho kouzlem, k nepomíjivosti a navždy, ale proto, že je v moderní finanční a mezinárodní ekonomice pociťováno prostě jako zákon, že každý druh finančního majetku v sobě nese nárok na úrok, do jisté míry vrozený penězům, je tento nejobludnější obrat vztahu mezi prací a penězi přijímán jako zákon, jako něco, na co se nedá sáhnout, jako něco, pro co musí věda, která se tím zabývá, předložit velké množství ospravedlňujících důvodů.

Jen tak bylo možné odklonit celé národní hospodářství od jeho jediného a přirozeného úkolu pokrývat potřebu a vytvářet tak práci a obživu pro všechny a zneužít ho především jako nástroj k osobnímu obohacení vlastníků bankovního a burzovního kapitálu.

Popisem těchto podmínek jsme museli strávit nějaký čas a budeme muset znovu a znovu poukazovat na to, že tato skutečnost všudypřítomné peněžní moci existuje, zatímco hospodářství národů, které jsou nuceny být pod kontrolou světového kapitálu, se zároveň nacházejí v nejvážnější tísni.

Chceme-li však obnovit zdravé hospodářské a politické poměry, je třeba tento zásadně špatný vztah mezi kapitálem a prací, který dnes existuje, znovu změnit. Podrobněji se těmito vztahy budeme zabývat v kapitole o finanční politice, protože špatné a nemocné není hospodářství jako takové, ale pouze naše hospodářství peněžního a úvěrového koloběhu.

Bylo také nutné zdůraznit náš leitmotiv pro hospodářskou politiku národně socialistického státu: „Úkolem národního hospodářství je uspokojovat potřebu, a ne zajišťovat rentabilitu kapitálu“, protože právě v tomto bodě se přes samozřejmost tohoto požadavku ocitáme v naprosté opozici vůči všem silám a mocnostem, které v současnosti působí ve státě a hospodářství.

Dokonce i strany „míru a pořádku“ tímto požadavkem jen podporují další vykořisťování našeho národa anonymními peněžními mocnostmi. Podle našeho názoru může mír a pořádek nastat teprve tehdy, až bude odstraněna základní

příčina všech sociálních a hospodářských nepokojů a nepořádků - právě tento špatný postoj národního hospodářství, nebo jak to nazývá Arthur Trebitsch[3], mezinárodní antiekonomika. Teprve pak může být v důsledku zdravých společenských poměrů nastolen přirozený stav míru a pořádku; mír a pořádek však nelze stanovit jako politický cíl, pokud nejzávažnější hospodářské chyby udržují hospodářský organismus v neustálém rozrušení. Z udržování takového míru a pořádku mají prospěch pouze hospodářští zločinci, nikoli však národ.

Oblíbeným trikem politického boje proti našemu hnutí je dnes to, že náš odpor proti vysoce kapitalistickému vykořisťování našeho národního hospodářství a náš boj za národní hospodářství splňující požadavky sociální spravedlnosti je vydáván za odpor mezi vlastnictvím a jinými formami vlastnictví, že náš požadavek „veřejný zájem před vlastním zájmem“ je označován za komunistický. Ačkoli nás taková hanlivá obvinění nemohou oslovit, protože jsou jen pokusem házet bláto na náš vznešený a svatý ideál, aby jej stáhli dolů a zatemnili ho v očích lidí, kteří touží po vykoupení ze svých hospodářských a duchovních těžkostí, přesto bychom na tomto místě rádi znovu zdůraznili to, co jsme vysvětlili v základní části o „hospodářských základech“: „Nacionální socialismus v zásadě uznává soukromé vlastnictví a staví jej pod ochranu státu.“

[3] Deutscher Geist oder Judentum.

Úkolem legislativy však bude stanovit hranice, pokud jde o hromadění neúměrného bohatství v rukou jednotlivců na úkor celku.

Pozitivně a pro hospodářství jako takové vyvstává jako požadavek pro celé hospodářství a jeho úkoly v duchu nacionálního socialismu požadavek č. 10 „Národohospodářského programu“: „Všichni Němci jsou pospolitostí společného díla k podpoře obecného blaha a kultury.“

Odtud je zase odvozen morální požadavek, že každý Němec musí pracovat intelektuálně a fyzicky podle svých sil, ale že tato jeho práce musí být začleněna do celku.

Zdůrazňuji, že se jedná o morální požadavek. Nejde tedy o zavedení pracovní povinnosti, jak bylo zavedeno v sovětském Rusku. Něco zcela jiného je námi požadované zavedení roční pracovní povinnosti pro každého Němce před nabytím plných práv státního občanství.

Opět je to zcela jinak, protože naším hlavním cílem je právě zajištění bezstarostného stáří pro všechny národní soukmenovce, kteří v mládí a v dospělosti pilně pracovali. Právě v případě národního hospodářství, které nestojí nepřetržitě pod krvelačnou úrokovou a poplatkovou vázaností půjčování si kapitálu, bude, musí a může být snadno dosaženo toho, že bude rozdávat velké přebytky tak, aby všem národním soukmenovcům byl při dosažení určitého věku nebo při předčasně nastalé pracovní neschopnosti zajištěn vhodný a

přiměřený starobní důchod - podobný výsluhovému příspěvku úředníků.

Uvádím zde tento sociálněpolitický požadavek proto, že splnění tohoto úkolu patří k výkonům celého národního hospodářství, protože je to bod, který je nejen schopen neustále říkat pracujícímu v nejširším slova smyslu: „Musíš pracovat!“, ale protože za pracovní povinností zakládá něco uklidňujícího a smířlivého - perspektivu zajištěného stáří pro každého, kdo po celý život plnil své povinnosti.

Do rámce základního uznání soukromého vlastnictví jako základu našeho hospodářství přirozeně patří i to, že každý Němec je chráněn ve své svobodné možnosti vydělávat si na živobytí a ve svobodném nakládání se svými pracovními příjmy a nabytým majetkem (č. 11). Omezení tohoto základního práva je přípustné pouze prostřednictvím zákona, přičemž je třeba dodržovat směrnici, že za práci se považuje pouze taková práce, která není zaměřena proti zájmům společenství. Řetězový obchod a spekulantství nepochybně také přinášejí mnoho práce; podobně zloděj při své „práci“ často prolije více kapek potu než zedník při stavbě domu, ale taková „práce“ směřuje skutečně jen k jednostrannému osobnímu obohacení na úkor a ke škodě jiných. Taková „práce“ je tedy obecně škodlivá, a proto musí být se vší přísností trestána.

Takové výslovné určení není v žádném případě zbytečné, neboť z praxe zákona je až příliš často a v děsivé míře patrné, kolik věcí je tam označováno za poctivou práci. Existuje také celá řada činností, které jsou velmi blízko hraniční čáře, kde je těžké říci, že tato práce ještě souzní „s celkem“.

Nechceme zde diskutovat o tom, že například americká protialkoholní legislativa v podstatě upírá celému velkému průmyslu, který zde v Bavorsku vzkvétá, že jeho práce zapadá do celku, ani o tom, že mnoho luxusních odvětví slouží pouze čistému luxusu ve špatném slova smyslu. V každém případě je však třeba přijmout zákonná opatření, aby bylo možné potlačit všechny činnosti nebo podniky, které škodí veřejnému zdraví, ať už fyzicky nebo duševně. Totéž platí pro vykořisťování nouze obyvatelstva prostřednictvím ziskuchtivosti a lichvy.

Pro takové škůdce, kteří jsou nepřátelští vůči národu, požadujeme trest smrti. Finanční trest nebo dokonce vězení jsou proti takovým bezohledným lidem neúčinné.

Tato hospodářská očista musí být prováděna s maximálním odhodláním. To samo o sobě bude mít příznivý důsledek, že nespočet podnikatelů, kteří již byli odkázáni na špatnou cestu, najde cestu zpět k poctivé práci.

Stručně řečeno, hospodářská politika nacionálního socialismu bude tedy pracovat na odstranění v podstatě falešného soustředění ekonomiky na rentabilitu a z tohoto důvodu vrátí ke cti jediný správný a rozumný úkol národního hospodářství: uspokojování potřeb.

To v žádném případě nevylučuje příjmy a zisk obchodníka, továrníka a poctivého podnikatele; naopak, v žádném případě by neměly být vytvářeny obtíže pro oprávněnou snahu o výdělek, pokud je tato snaha v rámci veřejných zájmů.

Jde tedy o očistnou akci a pak o udržení německého hospodářství, které je bez námitek jak ve vztahu k jeho formám,

tak s ohledem na jeho výkony. Tím je třeba rozumět to, co požaduje č. 12 programu: „Zdravá směsice malých, středních a velkých podniků ve všech oblastech hospodářského života, tedy i v zemědělství, zůstává zachována.“

Tím je také dáno zásadní postavení nacionálního socialismu k různým společenským řádům.

Nacionální socialismus bude všemi prostředky podporovat a propagovat zemědělství jako základ silného národa a výživy obyvatelstva.

Vzhledem k tomuto zásadnímu postoji každý rozpozná účelové tvrzení, že nacionální socialismus chtěl zemědělcům vzít půdu, jako zlovolnou pomluvu. Pokud první verze programu obsahovala podružnou klauzuli, která za zvláštních okolností umožňovala bezplatné vyvlastnění, měla pouze zajistit, aby německá půda, kterou během války nebo po ní získaly osoby cizí národu a rase, často za velmi podivných okolností na úkor původního obyvatelstva, mohla být těmto škůdcům za určitých okolností odebrána bez náhrady. Tato věta tedy měla pouze chránit původní obyvatelstvo.

Nacionálnímu socialismu je také obzvláště drahá prosperita a nezávislost zdravé obchodní a živnostenské střední třídy.

A ani proti výrobním formám takzvaného těžkého průmyslu nelze z hlediska nacionálního socialismu nic zásadního namítat. Právě tento velký průmysl vše příkladně racionalizoval, to znamená, že se nevyhýbal žádným nákladům na zavedení lepších a jednodušších výrobních metod. Současné

přetěžování podniků - směřující ke zkomunizování - nadměrným počtem lidí, kteří jsou skutečně postradatelní (máme zde na mysli především nutnost udržovat si vlastní daňové a pojišťovací úředníky atd.), působí samozřejmě přímo proti znárodňovacímu úsilí průmyslu.

Na závěr této zásadní kapitoly je třeba zmínit ještě jednu úvahu, a sice že navzdory obrovským vynálezům lidského umu, navzdory nahrazení milionů lidských pracovníků stroji, navzdory výslednému gigantickému nárůstu výrobní síly našeho hospodářství, navzdory mimořádnému zvýšení výnosů v našem zemědělství nelze hovořit o tom, že by dnes pracující museli pracovat méně, že by se snížilo sociální napětí a zvýšil všeobecný blahobyt.

Ani hromadění bohatství nebo životní komfort se nezvýšily - naopak, obraz našeho dnešního hospodářského života je obrazem divokého boje, nesmyslného závodu o peníze, v případě pracovní síly nepřetržitého boje o dosažení životního minima. Člověk by byl proto v pokušení říci, že staré dobré časy byly ještě lepší, když neexistovaly parní stroje a továrny, železnice a telefony, když byli lidé ještě spokojenější a šťastnější.

Taková touha je pochopitelná u lidí, kteří neznají východisko a nemají sílu prorazit novou cestu.

Základní nedostatek tohoto našeho vysoce rozvinutého hospodářství není v žádném případě způsoben těmito úžasnými vynálezy a dalšími výdobytky lidského umu, ale spíše tím, že celé toto obrovské národní hospodářství dnes musí jednostranně

sloužit modle „výnosnosti“ a že se tak v rukou několika velkých úvěrových kapitalistů hromadí nesmírné bohatství, zatímco celé pracující obyvatelstvo se stalo podřízeno úrokům této nadnárodní peněžní moci.

Na tomto místě je také třeba připomenout obzvláště zhoubnou nemoc: lichvu v nejširším slova smyslu. Potravinářská lichva byla pravděpodobně jedním z nejodpornějších výplodů všech dob, kdy se slabá vláda neodvážila proti těmto hospodářským parazitům zakročit. Náš hrubší středověk se uměl proti takovým lidem lépe bránit. Lichváři obilí a mouky byli pranýřováni, jejich zásoby jim byly odebrány a v některých případech byli bez soudu oběšeni.

Dnes však máme víceméně co do činění se státem licencovanými loupežnými centry v podobě různých válečných společností. Zločiny spáchané na zásobování německého národa potravinami pod rouškou těchto organizací, které byly téměř výhradně řízeny Židy, stejně jako je založil Žid Rathenau, jsou ještě v čerstvé paměti všech. Stále se nám zdá pravděpodobné, že tato nezodpovědná forma nucených prací měla za cíl sabotovat myšlenku národního hospodářství, která byla sama o sobě zcela pozoruhodná. Sama o sobě je myšlenka přivádět produkty německé půdy ke spotřebitelům pod pečlivým dohledem státu zcela zdravá a správná. Tento úkol je také administrativním úkolem, ale neměl by být zatížen obrovskými zisky válečných společností.

K tomuto bodu máme vynikající knihu O. Armina „Die Juden in den Kriegsgesellschaften“, která je strašlivou obžalobou jich i vlády.

Dalšími mimořádně pozoruhodnými díly k této kapitole jsou Germanus Agricola „Die Rettung des Mittelstandes“ a „Schafft billige Nahrungsmittel“.

Germanus Agricola staví do centra svých úvah potřeby malého organizovaného soukromého hospodářství. Úkolem zdravého hospodářství bez lichvy a ziskuchtivosti pro něj není zvyšování příjmů, ale zajištění obživy. S velkou plastičností autor popisuje všechny nesčetné neskutečné, nečisté machinace v oblastech zásobování potravinami, které z potravinářského zboží učinily čistý předmět spekulace, na němž se obohacují statisíce bezohledných existencí. Knihy jsou pro naše hnutí tak cenné, protože se s největší důkladností zabývají oblastí, která je nejblíže každodennímu životu, a ukazují běsnění kapitalistické myšlenky v podobě, kterou může pochopit každý.

Litujeme jen, že autor používá krycí jméno, neboť to, co má na srdci, a návrhy, které předkládá, mu dělají jen čest, a kdyby byl čas od času trochu méně doktrinářský a kdyby nepopisoval poměry, které zcela oprávněně pranýřuje jako centrum a hlavní příčinu naší současné tísně, jen by to prohloubilo dojem z jeho poznámek. Výše popsané poměry na trhu s potravinami jsou jen jednou z etap ničivého tažení, které proti zdravému a rozumnému národnímu potravinářskému hospodářství podnikl dravý duch židovstva a kruhy touto chamtivostí nakažené.

Náš program důrazně požaduje trest smrti pro takové hospodářské škůdce.

Na závěr těchto hospodářsko-politických úkolů nacionálního socialismu stojí další obrovský organizační úkol: „Zavedení roční pracovní služby pro každého Němce.“

I zde je to hluboce morální princip, který tento požadavek nutí - povinnost.

Ten, kdo chce vykonávat práva státního občana, musí také sloužit státu, musí také prokázat, že si uvědomuje povinnost a je věrný svému státu, a to skutkem a skutečně bez nároku na odměnu, tedy bez možnosti obohacení, přesně tak, jak voják slouží své otčině.

V myšlence povinné pracovní služby spatřujeme myšlenku, která plně doplňuje myšlenku všeobecné vojenské služby.

Jakkoli bychom chtěli považovat za možné podstatně zkrátit výcvik k tomu, aby se člověk stal výkonným vojákem, ve srovnání s dřívější dvouletou a tříletou dlouhou dobou služby, stejně tak považujeme za nutné a vhodné, aby se každý mladý Němec seznámil s jednou nebo více obchodními činnostmi, v nichž může sloužit státu.

Vědomí povinnosti s ohledem na kvalitu práce tolik utrpělo pod vládou stroje a pod ještě ničivější doktrínou třídního nepřátelství pracujících vůči podnikatelům, že se výuka v této oblasti pod přísným státním vedením podle jednotných zásad jeví jako zcela nezbytná. Právě podnikatelé v dobrém slova smyslu takovou instituci uvítají a v žádném případě ji nebudou považovat za konkurenci. Taková pracovní armáda nemůže být konkurencí již proto, že podle zkušeností musí být každá

produktivní hospodářská činnost státu nadměrně zatížena jeho úředním aparátem, protože zaměstnávání a školení mladé nezkušené pracovní síly spotřebovává příliš mnoho její výkonnosti.

Na druhé straně bude úkolem tohoto roku pracovní služby lépe seznámit mladé lidi ve vzorových státních podnicích se všemi pokroky techniky. Měly by pokud možno pokrýt aktuální potřeby pracovních sil a národních soukmenovců ve vojenské službě.

Tak nepřichází v úvahu státní konkurence s ostatním národním hospodářstvím, nanejvýš by mohl v určitých oborech působit jako regulátor cen s tržními cenami, které ještě ponechávají svobodným živnostníkům a svobodným podnikatelům široký prostor pro přiměřený zisk.

Není úkolem tohoto manifestu zabíhat dále do podrobností. Přesto je třeba je stručně nastínit a osvětlit, neboť víme, že správné řešení této otázky bude mít obrovský přínos pro ozdravění naší hospodářské morálky, a to zcela vedle prospěchu, který bude mít celé hospodářství z toho, že se probudí myšlenka povinnosti ve vztahu k práci jako morální povinnost ve vztahu k národu.

Bismarck kdysi prohlásil o postavení státního občana ve vztahu k národnímu hospodářství: „Nežijeme proto, abychom byli šťastní, ale abychom plnili své povinnosti.“

Tento morální princip je také základem našeho postoje ke státu a hospodářství.

Jak daleko jsme se vzdálili od tohoto základu každého hospodářství, jak hluboce je náš národ, svedený židovským duchem požitkářství, na jedné straně materiálně zchátralý a mravně ustrnulý a na druhé straně hyne v hospodářské bídě, to zažíváme každý den. Následující kapitola o peněžním hospodářství nám ukáže obrovskou sílu odporu a nepředstavitelnou výkonnost, kterou může i oslabený národ stále ještě projevovat, a jak tuto nevyčerpatelnou produktivní sílu národa využívají dnešní páni hospodářství.

Státní finanční reforma - Peníze a úvěr v nacionálněsocialistickém státě

Vláda úroků - Požadavek na zrušení úrokového otroctví je v politickém programu průlomový. Již tato skutečnost by stačila nejširším vrstvám k tomu, aby se postavily proti nacionálnímu socialismu co nejostřeji.

Zdaleka největší část odpůrců tvoří ti, kteří současným zájmovým kapitalistickým hospodářstvím skutečně přišli o všechno a kteří se, vychováni v těchto představách, stále obávají ztráty již ztracených privilegií. Tato opozice vskutku nedisponuje žádnými podněty, neboť právě nedostatek jakýchkoli vnitřních podnětů je charakteristický pro okruh uvězněný v ideálu kapitálového důchodu.

Další skupinou jsou ti, kteří jsou závislí na půjčkách nebo se alespoň domnívají, že jsou. Tato skupina se přirozeně ve skutečnosti neobává zrušení povinnosti platit úroky, ale obává se, že by nedostala žádný další provozní kapitál, pokud by vše nezůstalo při starém.

Další skupinou jsou skvělí národní ekonomové, pro které je odpor k problému osvobození od úroků alfou a omegou jejich národní ekonomické moudrosti.

Další skupinou jsou zlovolní lidé, kteří skutečně nemají lepší názory, ale kteří z osobních nebo stranických taktických důvodů bojují proti tomuto základnímu požadavku národního socialismu nepravdivými tvrzeními a zkreslováním.

To, že kruhy mezinárodních financí uplatňující vládu úroku jsou právě kvůli tomuto požadavku našimi

nejnesmiřitelnějšími a nejzatvrzelejšími nepřáteli, je samozřejmé.

A konečně je tu další skupina, která chce vědět víc a která může dokonce přijít s vlastními návrhy, které jsou sice dobře míněné, ale špatně promyšlené. Nechybí ani členové či přátelé strany, kteří tento požadavek považují za urážlivý a raději by se tomuto nepříjemnému požadavku vyhnuli.

S výjimkou zlomyslné a profesionálně zainteresované opozice jsou hlavními důvody nepřátelského a nedůvěřivého postoje - neznalost a intelektuální lenost, hloupost.

Máme zde co do činění s poměrně silnými oponenty, s oponenty, u nichž selhává jakýkoli systém, který se někdo pokusí prosadit, kteří se stahují jako medúzy před tlakem přesvědčivých vysvětlení, ale ihned po uvolnění tlaku opět vplouvají do starých způsobů myšlení.

Ze všech těchto důvodů je nutná prezentace, která je budována od základu, takže nikde není ponechána mezera, která by dávala oponentům příležitost se do ní navážet; námitky budou proto předvídány při výstavbě myšlenkové struktury, aby celá otázka byla na konci definitivně a hladce vyřešena. Moje činnost na stovkách velkých i největších veřejných setkání a přednášek a na tisících rozhovorů a diskusí v malých kruzích mě musela upozornit téměř na všechny myslitelné námitky, které lze vznést. Dnes již neexistuje námitka, na kterou by nebylo možné úplně odpovědět, i když se samozřejmě musím zdržet odpovědí na zlomyslné nebo nesmyslné námitky,

protože, jak všichni víme, jeden hlupák položí více otázek, než na které dokáže odpovědět deset moudrých.

Co se tedy rozumí pod pojmem „úrokové otroctví“? Úrokovým otroctvím je třeba rozumět úrokově vázaný dluh státu a národa vůči nadnárodním finančním mocnostem. Zde se tedy jedná o novou formu otroctví, o otroctví závislosti na financích. Toto otroctví je děsivější a krutější, než kdy byla jakákoli forma vlády za vlády absolutních knížat, protože je vykonáváno neosobním způsobem, bez jakéhokoli lidského citu, posedlé pouze nenasytným pudem expandovat a zvětšovat se, chtivostí po moci, která nemá srovnání.

Obvyklý výraz pro existenci tohoto pravidla je: „Peníze vládnou světu“. Peníze jsou zde však použity pouze jako symbol panství pro finanční moc. Peníze samy o sobě, kovové a papírové měny, nejsou samy o sobě přirozeně ani dobré, ani špatné a nevykonávají žádný druh vlády. Peníze jako platidlo jsou nezbytné pro směnu zboží a služeb. Proto jsou všechny pokusy zabývat se vládou finanční moci pouze ze strany peněz od počátku chybné a odsouzené k neúčinnosti, protože v případě této vlády se skutečně nejedná o otázku úzkého peněžního systému, ale o otázky moci. Peníze jako nástroj moci nejsou samy o sobě, jak bylo uvedeno, ani dobré, ani špatné, záleží pouze na jejich použití. Skutečnost, že mohou být použity i vražedně, tj. zneužity, nijak nezneutralizuje jejich nekonečně rozmanité a nepostradatelné možnosti užitečného použití. Dokonce i peníze, použité užitečným způsobem, mají blahodárný vliv na národní hospodářství. Peníze nebyly neprávem nazývány krví v národohospodářském organismu.

Dokud peníze zůstávají věrné svému úkolu směnného prostředku, dokud přijaté nebo vydělané peníze opět směřují zpět do hospodářství, nemohou mít na národní hospodářství žádný škodlivý vliv.

Nyní přichází další faktor: touha používat peníze jako metodu spoření. Tato touha je sama o sobě zcela oprávněná, naopak je třeba si jen plně přát, aby smysl pro spoření byl opět navrácen ke cti, kdyby - ano, kdyby - bylo spoření za dnešních okolností skutečně vůbec možné. Trvalá, hrozivá devalvace našich německých peněz v důsledku nezodpovědné státní finanční politiky skutečně činí ze spoření hloupost, neboť po několika týdnech či dnech může hodnota peněz klesnout na zlomek své dřívější hodnoty. Mají-li tedy peníze plnit svůj úkol spořicích peněz, musí mít stabilní hodnotu.

Protože německé peníze z důvodů, které budeme muset ještě prozkoumat, nemají v současné době stabilní hodnotu a ani ji mít nemohou, poohlíží se německý spořitel v každém nestabilním období po takových penězích se stabilní hodnotou. Takovými penězi stabilní hodnoty jsou tzv. ušlechtilé měny, dolary, švýcarské franky a holandské guldy, peníze skandinávských národů atd. a také kovové peníze z drahých kovů.

Nyní se však proti této touze po akumulaci stabilních peněz staví národohospodářský úkol peněz jako provozního kapitálu hospodářství. Abychom tuto otázku pochopili v celé její hloubce, musíme se držet toho, že peníze podle své podstaty nejsou a nemají být ničím jiným než „certifikátem vykonané práce“. Obvyklé vysvětlení: „Peníze jsou prostředkem směny“

není v žádném případě nepravdivé, ale nevyčerpává tuto otázku. Úkolem peněz, a to dokonce tím nejdůležitějším, je zprostředkovávat směnu zboží. Tento úkol však plní i jiné věci, například čajové sáčky Číňanů, mušle u negrů atd. Nejvnitřnější podstatou peněz vydávaných dnešním státem, stejně jako peněžních náhražek, je to, že jsou to certifikáty - dalo by se také říci poukázky - na nějakou práci vykonanou jinými osobami. Pod pojmem „vykonaná práce“ je třeba rozumět zcela komplexně každý hospodářský produkt, tedy i suroviny, neboť i ty mají obchodní či prodejní hodnotu jen tehdy, jsou-li vytěženy a jsou-li dodány na trh. Aby se tato směna zboží mezi sebou usnadnila, ba aby byla ve složitém hospodářství vůbec možná, musel být vynalezen směnný prostředek, který by přímo umožnil, aby výrobce pouze jednoho zboží mohl prostřednictvím tohoto směnného prostředku, který má všeobecnou platnost, uspokojovat své rozmanité potřeby. Švec vyrábí boty rok co rok - ale potřebuje každodenní chléb, maso, mléko, vejce, potřebuje oblečení atd. Pekař, od něhož švec kupuje chléb, možná skutečně potřebuje jeden nebo dva páry bot za rok, ale skutečně mu nelze celý rok platit za všechen chléb, který všichni jedí jenom s botami, skutečně musí také platit svému mlynáři a dodavateli dříví za mouku a palivo, ale ti už také nemohou používat žádné další boty, protože sami už dostávají boty a obuv od jiného ševce. Pekař však přirozeně nemůže platit mlynáři za mouku svými vlastními výrobky, pekař musí péct chléb pro obec. Jinými slovy: čistě směnné hospodářství je v rozvinutém národním hospodářství s rozsáhlou dělbou práce zcela nemožné. Směnný zprostředkovatel je proto nezbytný. V nejobecnější podobě

musí být tímto směnným prostředníkem obecně uznávaná a státem chráněná evidence výrobků národního hospodářství; za tuto evidenci musí být také možné něco koupit a každý musí být povinen za tyto směnné peníze poskytnout své obchodní výrobky.

Chybné je například i tvrzení, že peníze jsou záznamem o vykonané práci. Jistě, člověk tyto peníze přijímá jako vykonanou práci, ale ne proto, že by jimi byl již ukončen hospodářský cyklus, nýbrž proto, že tyto peníze jsou skutečně záznamem každé z mnoha vykonaných pracovních činností - záznamů, jimiž každý může uspokojit svůj požadavek na životní potřeby a své další potřeby. Teprve když je tato potřeba pokryta a peníze jsou vráceny zpět do hospodářství, je základní koloběh peněz ukončen. Pokud však peníze zůstanou ležet jako střádané nebo naspořené peníze v jedné ruce, pak se uskuteční jen poloviční směna, jen poloviční cyklus. Peníze ještě nesplnily svůj cíl, naopak, byly odňaty cíli, pro který byly vynalezeny a pro který existují. Musíme zásadně prohlásit, že toto přerušení národohospodářského úkolu peněz je z národohospodářských a státněpolitických důvodů nepřípustné. Samozřejmě nemůže platit, že každá přijatá finanční částka musí být ihned vydána, že finanční trh musí být zásoben penězi tak hojně, aby každá soukromá osoba mohla učinit svá hospodářská opatření tak, že si ponechá částky na pokrytí svých měsíčních potřeb nebo částky na větší jednorázové roční služby, ale musí být prohlášeno za zcela nepřípustné národohospodářsky, aby měna vydávaná státem pro blaho

společenství byla stažena z veřejného oběhu jako hromaděné peníze.

Finančnímu systému tedy odpovídá i povinnost utrácet, tedy povinnost vracet získané peníze zpět do oběhu.

Lze zde také znovu zcela ostře upřesnit, že úspory tím nejsou nijak znemožněny. Správně chápané spoření není v žádném případě lakomé a skrblické hromadění peněz, nýbrž - chceme-li použít oblíbeného spojení myšlenky spoření s dětským přirovnáním - , je to vytváření a nabývání statků, koupě nebo stavba malého domku, nákup cenných předmětů, sbírek, knih, obrazů, domácích potřeb, rozšiřování a zdokonalování obchodního podniku, rozšiřování zásob atd. a to je mnohem lepší „spoření“ než hromadění zlata.

Právě my Němci jsme v této otázce museli projít výchovou ke světonázoru nejvelkolepějšího stylu. Toto správné „spoření“, které jsme právě popsali, se nám nejlépe odměnilo, to falešné, zaměřené na peníze, se nám trpce vymstilo.

Tento neomylně správný cit národa i pro tyto záležitosti se zcela správně odráží v ságách a pohádkách. Střádané peníze se mění v bezcennou hroudu nebo mizí, případně přinášejí nekonečné neštěstí. Na druhé straně si vždy a všude získal úctu a vážnost ten, kdo ze své pracovitosti „něčeho dosáhl“ - a tímto zdravým uvažováním se vždy rozumí kvetoucí soukromé hospodářství, ať už obchodní, komerční nebo průmyslové. Proti takovému rozvoji bohatství nelze nic namítat, není namířeno proti duchu peněz, je jako prosperující člen celého hospodářství společenský v tom nejlepším slova smyslu.

Po těchto stručných, ale nutných, podstatných poznámkách o finančním systému se vraťme k výchozímu bodu naší otázky: „Co máme na mysli pod pojmem úrokové otroctví?“

Jestliže zadržováním peněz v rukou lidí, kteří si neuvědomují národohospodářský úkol peněz, nebo ještě více v rukou těch, kteří chtějí vybrané peníze použít jako nástroj moci, vzniká patová situace, peněz, které zůstávají v oběhu, ubývá, vzniká peněžní tíseň. Ale ti, kdo mají peníze, je stále ještě národohospodářsky zdravým způsobem nevracejí zpět do oběhu, protože ze své strany uspokojují trvalé potřeby a nechávají stavět domy nebo kupují jiné obchodní či průmyslové výrobky. Neodebírají tedy od podnikatele nebo továrníka, který rozhodně potřebuje provozní kapitál k udržení svého podniku, své výrobky, ale dávají mu peníze, které zadržují neoprávněně, v národohospodářském smyslu, za zvláštní poplatek - za úrok. Začíná národohospodářská tíseň.

Vztah výroby zboží - výrobce - národohospodářského pracovníka k penězům je rázem převrácen naruby. Peníze, které měly podle své podstaty a svého vynálezu sloužit hospodářství, se náhle emancipovaly a vyvíjejí tlak na výrobu zboží. Začíná finanční vláda. Soukromé hospodářství je jistě rádo, že může své podniky udržovat alespoň tímto způsobem, neboť se cítí být povinno sloužit výrobě národohospodářsky. Z tohoto pocitu národohospodářské povinnosti národohospodářského pracovníka plyne hromaditeli peněz dvojí výhoda: jednak má vystaven dlužní úpis - tedy právní titul -, podle něhož je dlužník celým svým jměním zavázán k neztenčenému splácení

půjčených částek, ve většině případů jsou zcela zvlášť zastaveny další určité předměty jmění, a jednak se dlužník musí dále zavázat k nepřetržitému příplatku, který se nazývá úrok.

Zaručený úvěr se tedy neposkytuje z důvodů, které by odpovídaly doslovnému smyslu slova úvěr, tj. důvěře ve větší hospodářskou účinnost a výkonnost, ale čistě s úmyslem využít potřeby podnikatele zajistit si bez námahy část svého pracovního příjmu. Takový úvěr také není poskytován proto, aby se jím podporovala výroba, ale pouze proto, aby se vlastnictví peněz „vyplatilo“. K jakým podnikům je úvěr využíván, je věřiteli v podstatě zcela lhostejné; pokud se o něj zajímá, děje se tak pouze proto, aby se ujistil, že jeho peníze jsou v bezpečí a především, že jsou také účinně úročeny.

Obecně lze říci, že úvěrový systém, který zprostředkovávají banky, je dnes vybudován tak, že kapitalista, vlastník peněz a úvěru, je zpravidla zcela odtržen od práce. Nemá vůbec žádný vztah osobní povahy k různým odvětvím výroby, v nichž „nechává pracovat své peníze“, jak zní oblíbený zavádějící výraz. Co ví majitel akcií o „Girmes“, „Pöge“, „Weser“, „Riebeck Montan“, „Otavi“, „Salitrera“, „Steaua Romana“, co ví, co se v těchto závodech vyrábí? Nemá na tom žádný zájem, má jen jednostranný zájem, zda akcie stoupají nebo klesají a jak vysoké jsou dividendy, které jeho kapitál vynáší. Je také zcela lhostejné, zda akciové společnosti nebo jiné formy kapitalistické činnosti (akciová společnost, společnost s ručením omezeným, odbory atd.) slouží výrobě vůbec. Hlavní, jediná rozhodující věc je - „rentabilita“. Důkazem toho je obrovská popularita, které se bankovní akcie

těší. Velké banky, stejně jako každá úvěrová instituce, obecně nevykonávají žádnou produktivní práci ve smyslu výroby zboží. Zde, v systému velkých bank, slaví myšlenka úroku - tj. možnosti převést gigantický podíl výnosů z produktivní práce do vlastnictví pouhého vlastníka peněz, a to pro něj dokonce zcela bez námahy - skutečné orgie. Dnes už téměř neexistuje podnik, který by nebyl v nějaké formě závislý na bance, který by nebyl veden v čistě úrokové kapitalistické formě. Celá národněhospodářská práce je závislá na bankovním a burzovním kapitálu a je na něj úrokově vázána.

Páni bank - vysoké finance - jsou zároveň pány výroby. Na nich závisí, zda se práce zastaví, nebo zda trh zaplaví obrovské množství odpadu. Pro organizovaný soukromý sektor je uspokojení potřeb zcela vedlejší záležitostí.

V případě této úrokové kapitalistické ekonomické formy moderního úvěrového systému tak máme co do činění s nejúplnější národohospodářskou nemorálností, s naprostým překroucením významu finančního a úvěrového systému jako služebníka hospodářství do pozice absolutního pána hospodářství.

Ďábelská hra plná lží a podvodů dokázala změnit nespravedlnost ve spravedlnost a pána ve sluhu.

Tvůrčí a produktivní práce se stala otrokem a světu vládne lstivě dravý, věčně movitý židovský duch lichvy.

Vydírání, které je možné jen díky vyvolání umělého výjimečného stavu prostřednictvím národohospodářsky nelegitimního zadržování peněz. A to je dnes považováno za

spravedlivé, za právo, kterého se nikdo neodváží dotknout, protože ho přivádí do konfliktu se světovládnou mocí velkého úvěrového kapitálu.

Úrokové otroctví bylo dovedeno k dokonalosti. - Bylo zdokonaleno tím, že se svůdnému umění pohyblivého ducha podařilo připoutat k úrokovému otroctví i stát, daného ochránce finančního systému, takže i on se svázanýma rukama uznává mezinárodní kapitál za svého pána a nechal se odklonit od svého skutečného úkolu ochránce národního hospodářství do pozice exekutora, výběrčího úroků pro velký úvěrový kapitál.

Státní finanční hospodářství

Naším zvláštním úkolem je nyní sledovat tento vývoj národního finančního hospodářství.

I zde bude správné vyjít ze zjištění skutečností, jak jsou dnes zjištěny.

Výrazným jevem v národním životě národů západního kulturního okruhu je obrovské zadlužení všech států. Ať už vítězové nebo poražení, všichni nesou gigantická dluhová břemena ve svých národních hospodářstvích těžce postižených válkou.

Ve své brožuře *Der kommende Steuerstreik*, kterou jsem vydal spolu se svým přítelem Dr. Buckeleym, jsem na straně 82 uvedl informace o zadluženosti nejdůležitějších zemí podle pramenů, které jsem našel v Mnichovské státní knihovně. Nejvýznamnějším statistickým dílem britského impéria je The Statesman Yearbook; tato oficiální národní ročenka podává pro jednotlivé státy přesný přehled o stavu jejich veřejných dluhů atd.

Podle ní činil dluh Anglie - tedy anglické pracující třídy - vůči mezinárodnímu kapitálu k 31. březnu 1930 7 596 000 000 liber šterlinků s ročními úroky ve výši přibližně 350 milionů liber šterlinků. Je docela užitečné přepočítat tuto částku na německé marky, protože tak je nejlépe vidět, že v této úrokové otázce jde o mezinárodní otázku nejširšího rozsahu. Při směnném kurzu libry ve výši přibližně 800 000 000 marek za libru je tato částka vyčíslena na 6 049 760 000 000 000 marek

(6 trilionů, 49 760 bilionů). Angličané musí z této šílené částky platit úroky do kapitálu.

Francie dlužila svým domácím a zahraničním úrokovým věřitelům k 17. září 1923 přibližně 310 miliard zlatých franků, tj. asi 2 500 000 miliard.

Spojené státy severoamerické, požehnaná země dolaru, nesou břemeno veřejného dluhu ve výši přibližně 25 miliard dolarů. Při směnném kurzu dolaru kolem 200 000 000 je to astronomická částka 5 trilionů.

V Kanadě, Austrálii, Indii, Itálii, Československu, Polsku, všude nacházíme stejně žalostný obraz beznadějného zadlužení států a tím i národů vůči mezinárodnímu kapitálu. Všude se národní život točí kolem jediné otázky: Jak zaplatíme úroky za naše půjčky, tedy za naše dluhy vůči mezinárodnímu finančnímu, velkému úvěrovému kapitálu?

Ministerstva financí všech států se neúnavně zabývají získáváním nových daňových zdrojů, parlamenty se měsíce radí o nových daňových zákonech, ale veškerý odpor je zbytečný. Před majestátem mezinárodního lichvářského kapitálu a jeho autorizovanými „zákonnými“ nároky na úroky se parlamenty a vlády znovu a znovu hroutí a utlačují své národy nebývalým daňovým zatížením, místo aby se odvážily skoncovat s tímto obrovským mezinárodním podvodem rázným „ne“.

Nespravedlnost se stala zákonem, pán otrokem.

Jak se věci v naší ubohé otčině mají, zažíváme denně a každou hodinu.

Mladý německý pracovní gigant se prudce a mocně vzbouřil poté, co krví a železem dosáhl národní jednoty. Jeho neúnavná práce, jeho tvůrčí duch přinášely stále nové vynálezy. Německý podnikatelský duch a odvaha dobývaly trhy celého světa. S udivenou úzkostí se francouzský a anglický úvěrový kapitál Rothschildů a dalších bankovních magnátů, stejně jako trustový kapitál amerických finančníků Kahnů, Loebů, Speyerů atd. viděl ve své výnosnosti nejvážněji ohrožen. Hodnota německé marky, tj. kvalita a levnost německých výrobků, stále stoupala, dalo se spočítat, kdy marka dosáhne hodnoty dolaru, až bude anglický světový obchod předstižen Německem, vidělo se, jak se po celém světě berou za vzor německá dopravní zařízení, německé vzdělávací instituce, německé sanitární organizace, německé městské správy, německé vojenské metody, vidělo se, jak všude ve světě němečtí inženýři jako průkopníci německé pracovní kapacity staví železnice, mosty a ulice. To vše však znamenalo, že výnosnost kapitálu, který mezinárodní finance půjčovaly po celém světě, byla ohrožena. Tehdy se mezinárodní finance s pomocí mezinárodního zednářstva rozhodly obklíčit Německo a za použití všech prostředků lži a pomluvy ho představit jako nepřítele světa. - Eduard VII. byl v této šachové partii pouze figurkou posunutou vpřed. Proti Německu byly rozdmýchávány nacionalistické vášně, a to jak v Anglii, tak ve Francii. Naznačovat politickou prehistorii světové války sem nepatří, ale v každém případě je jisté, že Německo na své straně navzdory vojenské síle prohrálo, protože o politické protihře proti intrikánské hře mocností Ententy nemůže být obecně řeč (srov. Rosenberg, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*).

Dokonce ani jediná skupina, která měla v Německu ještě zahraničněpolitický instinkt, Všeněmci, netušila, že v tomto mocenském boji mezi ozbrojenými národy nejde o politický úspěch, ale že je zaměřen na cíl finančního podřízení německých pracujících úrokovému otroctví mezinárodního kapitálu. Militaristické ovládnutí Německa bylo přirozeně zvláštním cílem Francie, zničení německého námořnictva zvláštním cílem Anglie, ale nad oběma těmito imperialistickými cíli Francie a Anglie stála vždy snaha o světovládu mezinárodního kapitálu.

Zatímco se tak národy navzájem trhaly v divokých bojích a na bojištích tekla v potocích krev těch nejlepších, židovstvo celého světa bylo v pohybu. Pro Všežidovstvo nastal čas sklizně.

Světovou válku financovaly vysoké finance; ve všech zemích světa seděli židovští písaři v redakcích mezinárodního tisku a lhali a podněcovali národy ke stále novému úsilí proti sobě navzájem. Tímto způsobem bylo do války proti ústředním mocnostem vtaženo 26 států. Z východu proudil přes německé země proud východních Židů; ti se tlačili dopředu, smlouvali, kšeftovali a obohacovali se, zmocňovali se bytů ve městech a získávali vše, co mohli získat. Ve vojenskoprůmyslových podnicích se o tuto činnost drancování a zpronevěry německých pracovních sil starali příslušníci židovské rasy a Židé se tlačili vpřed a vzhůru do všech státních a hospodářských pozic. Vnitřní demoralizace byla rovněž vědomě vedena Židy, Haasové, Dittmannové, Cohnové, Luxemburgové, Barthové, dále Parvus-Helphandové, Eisnerové, Levienové,

Gradnauerové agitovali a podněcovali, podporováni ctižádostivými lidmi, hlupáky a zločinci toužícími po moci, proti německému národu.

Tímto způsobem se německý národ nakonec zhroutil zevnitř. Judova hvězda vyšla krvavě rudá. Poslední národ, který se pevně postavil na odpor mezinárodním financím a jejich zaklínadlům, se zhroutil, složil zbraně a sklonil se před strašlivým jhem versailleského diktátu. Krvácející z tisíce ran, bez vůdce, ne však doopravdy kvůli vyhnání knížat, neboť právě ta jako skuteční vůdci plně selhala, byl německý národ svými parlamenty a parlamentními vládami veden osudovou větou, kterou lze v takových chvílích vždy použít, větou: „Aby nebylo hůř“, do úrokového otroctví úvěrovému kapitálu.

Versailleský diktát

Cíl světové války byl dosažen: Německo, nejpracovitější a nejvýkonnější národ světa, odstraněný jako konkurent na světovém trhu, vojensky přemožený, zbavený vůdců, svedený a otrávený falešnými marxistickými doktrínami, morálně rozvrácený a pohřbený pod horou dluhů, které ze sebe už nikdy nemůže sejmout, ale musí navždy sloužit jako úrokový otrok mezinárodního kapitálu.

Podle londýnského platebního plánu muselo Německo uznat úročený dluh ve výši 132 miliard zlatých marek a k tomuto dluhu byly připočteny i úroky. Tyto úroky však v plánovaném období splácení činí podstatně více než samotný dluh, a to 333,5 miliardy zlatých marek. Německý národ tak bude muset zaplatit celkem 465,5 miliardy zlatých marek. Tuto částku musíme také přepočítat na dnešní papírové marky, protože sloužíme pouze papírovým markám a z těchto výdělků můžeme platit pouze daně, které pak musíme odevzdat nepříteli na tyto reparační platby.

Dvacetimarkový kus má dnes hodnotu asi 800 000 000 marek, 1 zlatá marka je tedy 40 000 000 marek. Vynásobíme-li tedy výše uvedených 465,5 miliard zlatých tímto přepočtem na papírové marky, dostaneme celkový dluh německého národa šílenou částku 18620000000000000000 marek (18 trilionů 6 200 000 bilionů marek).

Pro normální početní představy je taková suma skutečně nepochopitelná, dokonce i matematikovi je zatěžko se při takových číslech nezmýlit s nulou. Musíme však najít

srozumitelnou míru, která nám velikost tohoto dluhového břemene objasní, protože tato čísla jsou pro Německo osudová.

Je nasnadě, že tuto sumu nejprve vydělíme počtem obyvatel Německa. Potom dostaneme: 18 600 000 000 000 000 000 ÷ 62 000 000 = 300 000 000 000 – tedy dluh 300 miliard marek na každého jednotlivého Němce, muže či ženu, dítě či starce, na každého pracujícího, ale i na každého nemocného a churavého, na každého v produktivním věku i na každé nemluvně. Na každého jednotlivého daňového poplatníka – neboť jen tito jsou objektem zdanění – připadá, jelikož v průměru připadnou na každého poplatníka asi dva rodinní příslušníci, trojnásobek této částky. Každý německý daňový poplatník dluží podle kurzu z 20. září 1923 přibližně částku 900 miliard!! sobě i svým dětem – světovému kapitálu, na základě Versailleského diktátu a Londýnského platebního plánu.

Bylo by to směšné, kdyby to nebylo tak strašlivě vážné a kdyby to nepřátelé nebrali tak nemilosrdně přesně v rozporu se všemi frázemi pacifistů, „ale nebude to tak zlé“ a „rozumnost zvítězí“. Ne! Nezvítězí! A mezinárodní finance udělají vše pro to, aby Německo v tomto úrokovém otroctví neustále udržovaly. Osvobodit se můžeme jen my sami.

Je hlubokou tragédií německého národa, že jakkoli je obecně výkonný ve svém úzkém pracovním okruhu, okamžitě znejistí, když pozvedne svůj pohled za hranice každodenní práce a postaví se před velké světové události. Zde svědomitý a precizní Němec ztrácí veškerou míru, stává se vizionářem a nadšencem. „Německý profesor“, který ve své specializaci vykonává vynikající věci, se tváří v tvář věcem světa stává

objektem komických novin, od zapomínání deštníku až po tryskající proliferaci ideologů; německý důstojník, důvěřující ve vynikající výkonnost svých vojáků, má sklon podceňovat duchovní nezměrnosti politické povahy a sílu idejí, a tím zpochybňovat konečný úspěch; německý úředník má sklon myslet si o sobě, že je nadřízeným občanů, místo aby byl služebníkem celku.

Ve velkém i malém tak vidíme tento katastrofální rys německé povahy: Němci jsou specialisté a snílci. Individuálně výkonnější a pracovitější ve všech speciálních oborech než kterýkoli jiný národ, dokonce zcela schopní nadchnout se pro jakoukoli velkou myšlenku a s hrdinskou statečností položit za ni život, ale méně schopní vidět a trefit se do správného řešení v zasahujícím okruhu mezinárodních hospodářských a politických záležitostí.

Odrazem takového základního povahového rysu Němce v politické oblasti je jeho tolikrát oplakávaný nedostatek národního cítění a politická neschopnost. Průměrný Němec do jisté míry postrádá smysl pro velké pořádky; proto také většinou nechápe, že ony dluhové cifry jsou skutečně jeho osudem, že tyto cifry, že uznání tohoto dluhu a ochota a snaha tento dluh zaplatit penězi a hmotnými statky je základní příčinou celé zoufalé situace německého národa. Mnohem méně však chápe, že beneficienty této německé platební povinnosti nejsou ve skutečnosti ostatní národy, ale výhradně - mezinárodní finance.

Pro mezinárodní finance však není splácení úvěru nijak důležité, důležitá je pouze trvalá povinnost platit úroky. Proto a jen proto mezinárodní finance, které versailleský diktát ve

svých finančních částech sestavily, stanovily od počátku základní částku tak fantasticky vysokou, že na splácení nelze nikdy pomýšlet, ale i při případném snížení základní částky (v každém případě jen při současném zvýšení úrokové sazby) bude Německo trvale drženo v úrokovém otroctví.

Zavedení této úrokové nadvlády nad naším nebohým pracovitým národem bylo konečným cílem světové války, bylo cílem vysokých financí a tohoto cíle bylo plně dosaženo.

Příslušná ustanovení versailleského diktátu jsou tak děsivá, tak jasně ukazují celou závažnost a ničivou tvrdost této úrokové vlády, která vydává vše, co máme a pro co pracujeme, do rukou mezinárodních financí, že je uvádím v následujících úryvcích:

> 231. Spojenecké a sdružené vlády prohlašují a Německo uznává (!), že Německo a jeho spojenci jsou jako původci (!) odpovědni za všechny ztráty a škody, které spojenci a sdružené vlády a jejich členové utrpěli v důsledku války, k níž byli donuceni útokem Německa a jeho spojenců.

V článku 232 se sice zcela cynicky přiznává, „že prostředky Německa nestačí k zajištění úplné náhrady všech těchto ztrát a škod“, přesto se však požaduje závazek, „aby všechny tyto ztráty a škody byly nahrazeny“.

> Článek 233 říká: „Rozsah škody určí Komise pro odškodnění.“
>
> Článek 234 říká: „Reparační komise bude pravidelně testovat platební schopnost Německa ... Nemůže se však

vzdát žádné částky bez souhlasu jednotlivých vlád zastoupených v komisi.“

Článek 234 určuje: „Německo zaplatí před stanovením konečné výše kompenzační pohledávky ... 20 miliard marek ve zlatě (ve zlatě, zboží, lodích, cenných papírech nebo jiným způsobem).“

Německo kromě toho vydá dluhopisy uvedené v čl. 12c přílohy II.

A nyní přichází, pěkně schovaný a ke konci v této příloze II čl. 12c v oddílu VIII takzvané Versailleské mírové smlouvy, finančněpolitické přiškrcení Německa. Tento čl. 12 říká ve svých nejdůležitějších bodech následující:

Komise má všechny pravomoci a vykonává všechny pravomoci, které jí zaručuje tato smlouva.

Komise má obecně nejširší pravomoc dohledu a vymáhání, pokud jde o otázky náhrady škody. Musí dodržovat následující podmínky a rozhodnutí:

a) Každá část celé částky stanovených nároků, která není zaplacena ve zlatě, lodích, cenných papírech nebo zboží nebo jiným způsobem, musí být Německem zajištěna za podmínek stanovených Komisí převodem odpovídající částky do dluhopisů nebo závazků jakéhokoli druhu, aby došlo k uznání dlužné částky.

b) Komise bude pravidelně vyhodnocovat platební schopnost Německa a zkoumat německý daňový systém (!), aby jednak všechny příjmy Německa, včetně příjmů

určených na úrokovou a dluhovou službu jeho domácích půjček, byly přednostně (!) použity na úhradu částek, které dluží z tohoto titulu nebo na reparace, a jednak aby bylo dosaženo jistoty, že německý daňový systém je přesně (!) tak utiskující jako systém kterékoli jiné mocnosti zastoupené v Komisi.

Tento odstavec je ďábelsky zaměřen na trvalé potlačení Německa, prakticky obsahuje možnost, s odkazem na nějaký malý loupeživý stát, v němž jsou nařízeny neomezené daně, jednoduše stanovit zavedení stejných daní i v Německu. Zároveň však s brutální otevřeností přiznává, že i ostatní národy by měly být drženy ve stejném dluhovém otroctví. A nyní přichází nechvalně proslulý odstavec c.

c) Aby se usnadnila a provedla obnova hospodářského života ve spojeneckých a přidružených zemích, obdrží Komise, jak je ujednáno v článku 232, od Německa jako záruku a uznání jeho viny první platbu sestávající z dluhopisů pro držitele, splatných ve zlatě, které jsou osvobozeny od všech daní a poplatků jakéhokoli druhu (!), které zavedou nebo mohou zavést vlády Říše nebo německých zemí. Tyto dluhopisy se vydávají ve splátkách (!), a to ve třech splátkách, jak je stanoveno níže:

1. 20 miliard zlatých marek má být vyplaceno okamžitě.

2. 40 miliard zlatých marek bude vydáno v dluhopisech, které mají být od roku 1926 úročeny dodatečným poplatkem ve výši 5 % + 1 % na amortizaci.

3. Písemný závazek zaplatit dalších 40 miliard zlatých marek v dluhopisech s 5% úrokem jako krytí bude dán okamžitě.

Tato klauzule je jádrem celého versailleského diktátu. Víme, že londýnské ultimátum nejenže stanovilo nižší platby, ale naopak stanovilo celou částku na 132 miliard zlatých marek. Čl. 16 pak výslovně prohlašuje: „Od 1. května 1921 musí německá vláda platit úroky ze svého dluhu“. Úroková sazba je stanovena na 5 %.

Poté následuje čl. 17, který stanovuje postih za každé porušení:

Čl. 17. Pokud by se Německo opozdilo se splněním jakéhokoli dluhu, který mu ukládá předchozí část smlouvy, bude Komise o tomto neplnění neprodleně informovat každou účastnickou mocnost a současně navrhne opatření, která je třeba proti němu přijmout.

A nyní následuje jedno z nejskandálnějších ustanovení celé smlouvy:

Čl. 18. Německo se zavazuje, že opatření, která spojenecké a přidružené mocnosti oprávněně (a co by nebylo oprávněné v očích nepřátel?) přijmou proti úmyslnému (!) nedodržení Německa, nebude vykládat jako nepřátelské zacházení (!!). Tato opatření by mohla spočívat v zákazu dovozu a v hospodářských a finančních sankcích a vůbec (!) ve všech opatřeních (!), která by se dotčeným vládám mohla jevit jako vyžadovaná okolnostmi.

Touto klauzulí se přirozeně otevírají dveře a brána každému, i tomu nejbrutálnějšímu teroru, a německá vláda dále výslovně podepsala, že nesmí považovat ani za největší útlak, vraždění Němců, nejbrutálnější vyhánění, drancování, ničení atd. „za nepřátelské zacházení“!

Toto písemné vydání německého národa krutému, pomstychtivému a nesmiřitelnému nepříteli se navíc předpokládá navždy, neboť v čl. 23 se praví:

> Komise bude rozpuštěna, až Německo a jeho spojenci zaplatí všechny částky, které dluží za provádění této smlouvy nebo podle rozhodnutí Komise, a až budou všechny tyto částky nebo jejich ekvivalenty rozděleny mezi zúčastněné mocnosti.

To je věčné úrokové otroctví Německa.

Snad nyní naši političtí přátelé i nepřátelé pochopí, co je třeba rozumět pod pojmem úrokové otroctví, snad někdo pochopí, proč stojí zrušení tohoto strašlivého úrokového otroctví v centru našich požadavků. Snad také pochopí, proč se v případě tohoto požadavku jedná o mezinárodní otázku prvního řádu. Pro Německo je to prostě otázka osudu, a dokonce i pro ostatní národy je to ta nejrozhodnější otázka obnovy.

Ve srovnání s touto mezinárodní otázkou všechny ostatní otázky upadají v nicotu, protože bez rozbití úrokového otroctví není vzestup produktivních národů obecně možný. Kdyby se nyní zahájené úrokové otroctví udrželo, nastoupil by na trůn bůh Mamon. Bůh je mrtev, duše národů umírají, lidský

nepořádek zaplňuje svět jako úroková otroci mezinárodních financí. Peníze vládnou světu.

Zásadní body versailleského diktátu nahradil v roce 1924 Dawesův pakt. Nyní po obavách z inflace mělo další drancování Německa pokračovat „na pevnějším základě“. Vysoké finance umožňovaly vydávat nejrůznější záruky, mezi nimiž je třeba zmínit nejvýznamnější a nejrozsáhlejší odnárodnění Říšské banky a říšských železnic. Navzdory všem proroctvím o „stříbrném mráčku“ se německá ekonomika nadále hroutila, nemožnost plateb podle Dawesova paktu nakonec vnímali i slepě zuřící sadisté realizace. Místo Dawesova paktu nastoupil Youngův plán. Měl přinést „úlevy“. Nyní však nastal konec.

O hrůzách Dawesova paktu podává nejpřesnější informace 7. svazek Nacionálněsocialistické knihovny (cena 1,80 marky), který obsahuje přetisk původního textu spolu s obsáhlým kritickým komentářem. Svazek 13 této řady se zabývá hlavními body Youngova plánu.

Důsledky úrokového otroctví

Jaké jsou tedy konkrétní důsledky tohoto úrokového otroctví? Především musíme konstatovat, že došlo k naprostému přeskupení v kruzích, které byly dříve považovány za majetné třídy. Nebude to příliš, když řekneme, že celá vyšší státní správa, celý důstojnický sbor ve vyšších hodnostech, svobodná povolání, umělci, inženýři, architekti, dále pak solidní, poctiví živnostníci jsou téměř úplně ochuzeni. Ti z těchto kruhů, kteří nezastihli moderní obchodní praktiky a kteří se také vrhli do náruče spekulace, se stali obětí kapitalistické myšlenky po materiální stránce - a ostatní z těchto kruhů, kteří z nutnosti a povinnosti popřeli své dřívější pojetí cti a slušnosti, se stali ještě většími oběťmi kapitalistické myšlenky, neboť tím prodali to nejlepší, co lidé mají - svou duši - ďábelským penězům. Dnes se naše banky hemží bývalými důstojníky, dcery našich vysokých státních úředníků musí do úřadů, všichni spekulují, vidí, jak se na jedné straně bez námahy získávají miliony a miliony, na druhé straně vidí, že poctivou prací se nelze „prosadit“ na zdánlivě jediné možné cestě na světě - cestě k bohatství. A tak se rozpadají nepominutelné hodnoty, které Německo činily velkým, přes palubu se hází čest státních úředníků, smysl pro povinnost, čest důstojníků, přísnost k sobě samému, dobré mravy, lidé chtějí žít. Jaká čest! - Člověk chce žít a žít dobře - jaká pak otčina - v nejlepších dobách si ještě stěžuje na červené hadry - pořád se má docela dobře, platy rostou, a každý měsíc vyjde nové referentské právo z nějakého podílu, čísla bobtnají, člověk sedí u zdroje, slyší nejlepší rady - národní potřeba? - Ach ano, Porúří - ano, ale co se dá dělat? Víc zbraní nemáme, ani bychom to nemohli zdůvodnit, protože

Francouzi jsou nejtvrdší vojenskou sílou v Evropě a leteckými bombami by naše města proměnili v trosky. Z hrdinů se stali obchodníci!

Chamtivost po penězích, prokletí peněz - „auri sacra fames“ - zabíjí duše, výsledkem je národní rozklad. Jistě se najde dost takových lidí, kteří budou za těchto podmínek sténat a vzdychat, budou se snažit udržet si čistotu, jistě mnozí z nich čekají na probuzení německé duše - ale dlouho to tak nepůjde, do srdcí se jim vkrádá tupá rezignace. Unavené a vyčerpané vrstvy, které byly vždy nositeli národního obrození, jsou v největším nebezpečí odnárodnění. To však není nic jiného než smrt národa - je to rozpuštění národa v bezstrukturní mase. Masa, kaše, chce pouze žít, nic jiného. Masa nemá charakter, nemá vůli, masa je jen podtřída, mišmaš, neschopná obnovy, helót, otrok.

Toto strašné nebezpečí nelze přeceňovat, toto nebezpečí je obrovské, ve vládách a parlamentech se tento duch již šíří takovým způsobem, že o zachování národní důstojnosti již nemůže být řeč. Dějiny zahraničněpolitických akcí od roku 1918 jsou dějinami psího podlézání každé proradnosti a každému vpádu nepřítele. Z tohoto národa se dalo ještě mnoho vytěžit, jak ukazují vojenské operace proti komunistickým povstáním, ale celkově byla promarněna veškerá národní síla, která se ještě projevila.

Tento stav působí na celou zemi krutě ochromujícím způsobem - „aby nebylo hůř!“ Vše se toleruje, nový kus německé půdy, německé suverenity se v parlamentu stále vzdává, německý národ se ničeho neštítí, naopak naše vlastní

vláda se předhání ve stále nových nabídkách - jako právě nyní v nové Stresemannově podací nótě - nejen zastavit celé německé státní vlastnictví železnic atd., ale i veškerý obchodní a nemovitý soukromý majetek za reparace, které byly nedávno uznány za právně závazné, ale také veškerý obchodní a nemovitý soukromý majetek Němců za reparace, které byly nedávno uznány za právně závazné.

Německo se vlastní vládou mění v otrockou kolonii světových financí. Svědomitě se vyhýbalo všemu, co by mohlo vypadat jako akce; pokud bylo uvnitř učiněno nějaké národní gesto, bylo to marné šermování zrcadlem, neboť krach byl smrtelně jistý, vzpomínáme na projevy a činy Simonse, myslíme na nechvalně známé slovo pasivní rezistence, tj. na proklamované zřeknutí se od počátku jakéhokoli odporu, nebo dokonce příprav na něj na územích, která nebyla okupována Francouzi.

Očekává se, že obyvatelstvo na nově okupovaných územích bude klást „nezlomný odpor“, a navenek se pro podporu tohoto odporu nedělá vůbec nic. Jen nepřicházejte s odkazem na tzv. pomoc Porúří.

Je to jen nový, téměř šokující dokument toho, jak hluboko všude pronikl mamonářský jed - existuje jen jedna rada: plaťte, plaťte! Žebrání, statisíce žebrajících byly znovu uvedeny do pohybu, nuceny žebrat na ulicích a v hospodách. Samozřejmě z toho nic není; než se vybere pár miliard, Francouzi z pokladen okupovaných území ukradnou desetkrát i vícekrát tolik, ale obyvatelstvo má dojem, že takovou almužnou splnilo svou vlasteneckou povinnost. Přidá-li se k tomu skutečnost, že

Říšská banka zároveň vlévá do německého hospodářství nespočet miliard nových papírových peněz, bylo by skutečně mnohem snazší poslat na nově obsazené území denní produkci Říšské tiskárny.

To je jen několik nejvýznamnějších příkladů ničivých dopadů tohoto úrokového otroctví na morální a národní úrovni. To jsou jevy, které vedly k morálním požadavkům na obnovu Německa. Jistě je to konečný cíl nás všech, jistě je to vysoký cíl, k němuž směřujeme všichni, kdo se stále cítíme být dědici pravého německého ducha - ale všechny takovéto požadavky typu „musíš“, které tedy očekávají zlepšení poměrů od morální obrody německého národa, přehlížejí skutečnost, že současná situace není morální, přehlížejí skutečnost, že současné poměry nejsou důsledkem morálního zanedbání německého národa, ale že morální úpadek německého národa je pouze důsledkem pronikání kapitalistické myšlenky do státu a hospodářství, jak jsme právě popsali.

Cesta zpět tedy musí logicky vést skrze zásadní přestavbu státu a hospodářství vůči kapitálu; obnova musí začít očištěním a vyčištěním našeho státního finančnictví, které je dnes zcela podřízeno nadvládě kapitálu. Tato obnova má přirozeně vnitropolitickou i zahraničněpolitickou stránku. Zahraničněpolitická otázka se shoduje s otázkou setřesení zahraničního jha, zatímco vnitropolitická stránka přináší současně řešení sociální otázky, odstranění vnitropolitického napětí a detoxikaci vnitropolitického života.

Teprve odtud se pak může hospodářské oživení rozšířit i do soukromého sektoru, zpočátku v materiálním smyslu, a

teprve na konci dlouhé a trpělivé reformní práce lze a lze očekávat skutečné dovršení morální obrody Německa.

Nyní máme za úkol analyzovat důsledky úrokového otroctví, respektive kapitalistické myšlenky s konečným výsledkem úrokového otroctví pro stát, abychom ze získaných poznatků vyvodili opatření, která jsou nutná ke zlomení tohoto úrokového otroctví státu.

Úvěrové hospodářství

„Pokud stát potřebuje peníze, musí si je půjčit od těch svých občanů, kteří jich mají více, než mohou sami použít. Za vrácení těchto peněz musí přirozeně platit úroky, jinak peníze nedostane, už tak má skutečně dost potíží se svými půjčkami vyjít vstříc.“

Tuto formulaci použil bývalý socialistický ministr Dr. David při diskusi se mnou v Berlíně. Tuto formulaci jsem sem umístil záměrně, protože příkladně odráží úrokový kapitalistický způsob myšlení naší doby; to, že byl ze všeho nejvíc marxistou, dodává tomu všemu zvláštní pozoruhodnost.

Nyní ze stovek diskusí a přednášek vím, že uvedená formulace je tak plně odvozena ze současného úrokově kapitalistického myšlenkového světa, že by sotva kdo pocítil nepravdivost tohoto vysvětlení úrokové a dluhové ekonomiky státu, natož aby na ni našel správnou odpověď.

To má velmi jednoduchý psychologický důvod, totiž že výše uvedené vysvětlení podané výše se vztahuje na krytí peněžní potřeby soukromého člověka v rámci úrokově kapitalistické formy ekonomiky.

Pro jednotlivého soukromého člověka, stejně jako pro soukromé hospodářství obecně, platí věta: „Potřebuje-li někdo peníze, musí si je vypůjčit za úrok od těch, kteří mají více peněz, než mohou sami použít.“

Musíme se však skutečně vyhnout tomu, abychom na otázky národního finančního hospodářství odpovídali z hlediska soukromokapitalistického, nýbrž z hlediska

státnického. Chci tím říci, že by bylo skutečně velkým neštěstím, kdyby se tento soukromý ekonomický způsob myšlení jednoduše bezvýhradně přenesl na národní hospodářství.

Stát s jeho mocenskými nástroji, s jeho svrchovanou mocí skutečně nelze ztotožňovat s nějakým nahodilým soukromníkem. Stát disponuje třemi mocenskými možnostmi, jimiž může z titulu své svrchovanosti pokrýt svou potřebu k plnění svých úkolů. Jsou to jeho suverenita v oblasti služeb, jeho suverenita v oblasti mincí a jeho finanční suverenita.

Suverenitou služeb je třeba rozumět svrchované právo státu žádat své občany o bezplatné služby. Tato svrchovanost státu nad jednotlivcem se v nejsilnější míře projevuje v povinné vojenské službě a ještě více ve válečné službě. Tváří v tvář požadavkům, které může stát od svých občanů v době války požadovat, musí všechny soukromé ohledy ustoupit. Rodina, povolání, podnikání a výdělky, vše musí mlčet, když stát povolává své syny k vlajce. Stát však může své občany povolat nejen k válečné službě, stát je může povolat i k velkým hospodářským podnikům, vzpomeňme na zákon o pomocné službě, který však bohužel zcela v protikladu k vojenské službě stanovil vysokou a stále se zvyšující odměnu za vykonané služby, takže brzy vznikl hluboký rozkol mezi frontovými vojáky, kteří museli denně obětovat svůj život za vlast - bez odměny -, a těmi, kteří byli zaměstnáni, ve vlasti chráněni za frontou, za vysokou mzdu. Jen tak mimochodem lze připomenout i silné výkony jiných národů, které byly založeny na služebních povinnostech: vzpomeňme na stavbu Čínské zdi,

na obehnání našich středověkých měst. Prakticky by tedy stálo zcela v mocenské suverenitě státu oživit a rozšířit starou pomocnou a týmovou službu a řešit s nimi tímto způsobem velké hospodářské úkoly k dispozici stávajícím silám.

Mincovní suverenita státu je druhým zdrojem moci, z něhož může stát přímo pokrýt svou potřebu peněz. Nikdo nezpochybňuje právo státu razit mince nebo vydávat státní pokladniční poukázky, ostatně kromě toho stát na základě své suverenity produkuje peníze ze všech možných zdrojů. Z mědi, niklu, železa, porcelánu, hliníku a především z - papíru. Stačí připomenout dobu, kdy naše říšská vláda považovala za oprávněné vydávat denně 100 000 000 000 000 marek a stále nové papírové peníze. Nebudeme se zde podrobněji zabývat otázkou, zda to bylo správné a přijatelné, musíme zde pouze konstatovat, že stát může na základě své mincovní suverenity skutečně pokrýt svou potřebu a že není nucen „půjčovat si peníze na úrok od těch svých občanů, kteří jich mají více, než mohou sami použít“.

Stejně tak nebude moci nikdo zpochybnit finanční nebo daňovou suverenitu státu a ten, kdo by ji zpochybnil a snažil se ji prakticky vykonávat jako jednotlivec, by mohl pocítit autoritu státu v podobě soudního vykonavatele. Finanční či daňová suverenita státu, tedy právo státu povolávat své občany k finančním službám, je stejně zřejmá a stará jako státní struktury. Tato forma je také nejpřirozenější a nejzdravější, přestože v této oblasti byla naší době vyhrazena snaha proměnit rozumný smysl daní v naprostý nesmysl a udělat z daňového systému prostředek k totálnímu okrádání lidí ve prospěch nadnárodních

finančních mocností. Ani zde by nás neměla dále zaměstnávat otázka přípustnosti daní, nýbrž pouze skutečnost, že stát je velmi dobře schopen pokrýt svou peněžní potřebu prostřednictvím daní, tedy opět cestou, která není otevřena soukromému hospodářství, ale která stát naprosto zbavuje nutnosti přijít ke své peněžní potřebě přijetím povinnosti platit úroky kapitalistům.

Stát, stejně jako každý soukromník, má samozřejmě další možnost pokrýt své potřeby zadlužením. To je však již pro soukromníka dvousečný meč; pro stát je to však, řečeno prostou a dobrým jazykem, to nejhloupější, co může obecně udělat. Není to však jen nejhloupější věc, ale je to s ohledem na poslání státu jako ochránce společných zájmů přímo zločinné.

Půjčkové hospodářství států prakticky zruinovalo státy a vydalo je do rukou mezinárodních financí, vydalo bohatství národů finančním mocnostem a státní půjčky jsou dnes strašlivou pijavicí, od níž se národy nedokážou osvobodit a díky níž se bezmocně zhroutí, pokud tomuto strašidlu rozhodně neučiníme přítrž zlomením úrokového otroctví.

Tím se ocitáme uprostřed oblasti státní finanční politiky, tedy v oblasti, v níž se normální Němec necítí vůbec doma. Co si má člověk nyní počít se všemi těmi mnoha a velkými čísly? Normální státní občan zpravidla nečte rozpočtové debaty a má tak nábožnou úctu k tajným cestám a klamným způsobům finančního umění, že by byl nejraději těchto věcí zcela ušetřen. V podvědomí to jistě souvisí i s tím, že každý jedinec v sobě nosí takový nepatrný cit pro daňovou suverenitu státu a nikdo si nepřeje, aby mu byla čísla připomínána. Teprve když mu do

domu vletí daňové papíry, moderní člověk si všimne, že se ho tyto věci vlastně značně týkají a že je vždy obětí všelijaké falešné státní finanční politiky.

Nyní je nanejvýš pozoruhodné, že v zásadě nejsou záležitosti státní finanční politiky vůbec tak neprůhledné a záhadné, jak se na první pohled zdají, ba že jsou v zásadě tak jasné a jednoduché, že je každý průměrně chápavý člověk dokáže pochopit alespoň v hrubých rysech.

Není tedy třeba velkých ústavních vysvětlení, že stát velmi dobře disponuje popsanými možnostmi, jak pokrýt svou peněžní potřebu, neboť každý ví a na vlastní kůži zažil, jaká je povaha služební suverenity státu, a každý dostává denně do ruky papírové bankovky vydané státem, a nikdo není ušetřen daně. Bylo by tedy nejpřirozenější věcí na světě, kdyby stát kryl svou peněžní potřebu výhradně těmito třemi způsoby.

Pro soukromníka však tyto tři cesty nejsou otevřené, neboť by nemohl ani úspěšně vyzvat svého souseda k pracovní nebo daňové službě, ani by nebyl v bezpečí, kdyby se pokusil sám tisknout peníze a uvádět je do oběhu. Pro něj skutečně existuje pouze cesta zadlužení na úrok, pokud se již absolutně domnívá, že se může stát šťastným pouze s cizími penězi a nemůže se vyhnout zadlužení.

Ale to, že stát obecně považuje za správný jediný způsob přijímání úročených půjček - tedy dluhů, když potřebuje peníze, a svá ostatní svrchovaná práva dnes uplatňuje jen pokoutně, aby vzniklé dluhy od lidí vymohl, to jsou podmínky, pro které se marně hledá rozumné vysvětlení. Rozumné vysvětlení pro to

skutečně neexistuje, nýbrž jen to, že celé naše myšlení i v národních finančních politických záležitostech je řízeno nebo zkorumpováno soukromokapitalistickým způsobem. Při takovém všeobecném znečištění veřejného mínění hrají taková zdánlivě logická vysvětlení úvěrové politiky státu, jak jsem o nich referoval, velkou, ba veskrze důležitou roli.

Žid se i v těchto věcech ukázal jako mistr psychagogie. V takových případech je vždy velmi těžké nemluvit hned obecně o přímé korupci odpovědných státníků, předpoklad je zřejmý, a přesto ve většině případů nešlo o žádnou korupci, nýbrž jen o nejistotu ve věcech finančního a úvěrového systému, krátkozrakost a samolibost, které vedly k tomu, že státní finanční správy pomalu, ale jistě upadaly do úvěrového deliria, z něhož dodnes nevidí východisko.

K tomuto vývoji okolností přispěla velmi podstatným způsobem skutečnost, že financování velkých veřejných prací, jako je stavba železnic apod., které slibovaly výnosy, se zpočátku považovalo za neškodné prostřednictvím půjček. Člověk se rozhodl následujícím způsobem: Z výnosů železnic nebo vodních cest lze okamžitě pokrýt úroky, pak máme skutečně pod kontrolou tvorbu cen. Vlastními zdroji nemůže stát ze své pokladny čerpat tak rozsáhlá díla najednou, a proto vděčně přijímá nabízenou úvěrovou pomoc bank. Tím odpadá vládě starost se schvalováním nových daní v zemském sněmu, likvidní zdroje státu nejsou nárokovány a železnice mohou z přebytků snadno hradit úroky. Svůdné umění úvěrového kapitálu, který sám o sobě nemůže s penězi nic dělat, pokud nenajde někoho, kdo mu je odebere a zaplatí mu navíc úroky,

dokázalo změnit černou barvu v bílou a ze státu samotného učinit výběrčího úroků pro soukromý kapitál.

I ta nejjednodušší ekonomická úvaha vlády nebo parlamentu, který si je vědom své odpovědnosti, by však měla vést k následujícím závěrům: Jestliže se staví železnice z cizích peněz a musí se za ně rok co rok platit pouze 5% úrok se vším, co s tím souvisí, splácí se celá částka za 20 let již jednou, za 40 let již dvakrát, a přesto zůstává stejný dluh nesplacen. Tyto mimořádné částky, které mnohonásobně převyšují počáteční investiční náklady, musí být skutečně opět nepřímo získány z národa, ze všeho obyvatelstva, které musí platit tarify železniční dopravy zvýšené právě podle těchto úrokových částek. Jednorázové oznámení velkého železničního poplatku národu je, nebo by bylo lepší. Pak by ovšem tyto poplatky byly po několik let spíše tísnivé, ale také ne o mnoho déle, neboť dopravní náklady a železnice by se velmi brzy staly skutečně bezdlužným majetkem státu, který by mu později zajistil velké roční příjmy. Ale to je ta stará pohádka, že člověk raději uřízne psovi ocas kousek po kousku, protože si myslí, že by to pro něj bylo mnohem méně bolestivé. Opak je samozřejmě pravdou. Investiční náklady takového národního počinu musí skutečně zaplatit obyvatelstvo, ale pokud se vyvíjejí na základě půjček, pak do nich nevyhnutelně vstupují navíc úroky, které v průběhu let mnohonásobně převyšují samotný dluh. Financovat takové veřejné stavby prostřednictvím půjček je proto naprostá finanční hloupost. Již zde můžeme poukázat na to, co stát zachrání před jeho půjčkovým šílenstvím: nikdo nemůže státu zakázat, aby například na takovéto výrobní projekty vydal

úvěrové poukázky, úvěrové poukázky státní pokladny, a tím práce zaplatil. Taková tvorba státních peněz v případech, kdy vůbec nemůže být řeč o inflaci, protože i pro nové směnky existuje nová hodnota, by jedním rázem vyřešila všechny obtíže a navždy osvobodila stát i národ od úročeného dluhu vůči soukromému kapitálu.

Tomuto problému se budeme muset podrobněji věnovat na jiném místě. Zkušená finanční správa by měla umět zařídit věci tak, aby se tak velké práce prováděly ze zvláštních daní spolu s využitím ostatních příjmových zdrojů státu a jen s částečnou emisí nových bankovek. Tato možnost by ovšem nastala ve značné míře jen tehdy, kdyby všechny ostatní státní výdaje, zejména tzv. neproduktivní výdaje na administrativu, justici, školství apod. mohly být kryty z přebytků státních obchodních podniků.

To může vzhledem k současnému zběsilému deficitnímu hospodaření železnic, pošty atd. znít jako ironie, a přesto jsme od takových možností nebyli tak daleko, jak jsem ukázal již v roce 1919 ve své první publikaci v Suddeutsche Monatshefte (únor) „Co teď?“ pod titulkem „Radikální prostředky“. Od tohoto ideálního stavu národního finančního hospodářství nás dělil pouze úrokový závazek státu vůči soukromému kapitálu. Tomu zabránil již tehdy účinný blud, že stát, když potřebuje peníze, musí do sebe jednoduše pumpovat peníze na úrok.

Je jasné, a každý by měl být schopen sledovat mé výklady, že stát není nijak veden k cizím penězům, tedy k zadlužování, když chce něco podniknout, že by například mohl požadovat pracovní a týmovou službu a že by konečně byl nepochybně

oprávněn vydávat pro tyto účely státní pokladniční poukázky, aby s nimi mohl tyto práce zavést bez zatížení národa. Takový postup by měl tu obrovskou výhodu, že by taková díla byla od počátku osvobozena od každé úrokové a poplatkové povinnosti; díla by se okamžitě stala volným a nezadluženým státním majetkem. Z výnosů těchto děl by se skutečně mohly v krátké době umořit a zničit vydané státní pokladniční poukázky; výrobky těchto děl, resp. ceny nákladní a osobní dopravy by se mohly poměrně výrazně snížit. Tím mohly být obecně poskytnuty největší služby celému národnímu hospodářství, stát mohl získat poměrně významné zdroje příjmů, které by byly co nejužitečnější pro celé národní společenství a které by také učinily stát samotný zcela nezávislým na vysokých financích. Však tomu tak také mělo být. Neboť stát je pánem finančního systému a nikoli vysoké finance, tedy bude jím v budoucím nacionálněsocialistickém státě.

Byl to skutečně psychagogický podvodný trik, že se bankám podařilo nepřipustit tak zřejmé a samozřejmé myšlenkové pochody, které - jakmile jsou jednou vysloveny - již nelze rozporovat, a zmást stát a hospodářství výše citovanou větou a uvrhnout je do úrokového otroctví kapitálu.

Vím, že i když jsou tyto věci nyní jasné jako denní světlo, přesto mnozí z mých čtenářů nedůvěřují svému zdravému lidskému rozumu a prostě nechtějí uvěřit, jak mohla být taková absurdita možná, a raději se domnívají: „To přece nemůže být pravda, naši státníci nemohli být tak hloupí - ale to prostě nemohu posoudit.“ Toto přiznání k nedostatku soudnosti, pokud jde o tak zjevnou státní neschopnost ve finančně politických

záležitostech, stojí dvojnásob v rozporu s jinak pohotovým hledáním viny a řečněním o státních opatřeních a s tím, že zde jde o záležitosti, které každého jednotlivce zasáhnou nejcitelněji do peněženky.

Těmto lidem bych chtěl ponechat k úvaze ještě jedno hledisko, které souvisí se způsobem schvalování úvěrů prostřednictvím zemského nebo říšského sněmu.

Takto rozsáhlé státní úkoly se v parlamentech skutečně důkladně projednávají. Po dlouhých debatách jsou úvěry nakonec „schváleny“. Průměrný občan státu se domnívá, že nyní je již vše v pořádku a že stát, který je skutečně tak bohatý a mocný, již disponuje schválenými miliony. Docela chytří lidé se možná ještě podrbou za uchem a řeknou si: „To znamená zase nové daně“. Ale myslím, že mohu směle tvrdit, že kromě zasvěcených - k nimž nemusí patřit ani zastupitelé, ani ministři -, skutečně asi nanejvýš jeden ujasní, že toto schválení velkého úvěru v zemském nebo říšském sněmu neznamená nic jiného než povolení, aby si tento „úvěr“ nechal půjčit na úrok jiným způsobem. Toto „schválení úvěru parlamentem“ tedy zmocňuje pouze dotyčného ministra, aby tento úvěr získal na úrok u velkých bank. Tím se „schválení úvěru parlamentem“ přirozeně stává fraškou, komedií, neboť veškeré obyvatelstvo - které musí v konečném důsledku zaplatit kapitál a úroky - nebylo schopno tento „úvěr“ také skutečně poskytnout, ne, ten musí být nejprve vytvořen velkým úvěrovým kapitálem.

Jedinou logickou a přirozenou věcí by skutečně bylo, že v případě schválení úvěru parlamentem by současně a automaticky došlo také ke schválení, že nyní státní banka

schválené částky také vyplatí nebo schválí na základě platebních příkazů prováděcích orgánů dotčeným podnikatelům.

Úvěry jsou schváleny, pro potřebnou měnu se musí něco udělat; je proto nesmyslné, jestliže - jak je nyní běžné - se nejprve musí vypsat úvěr a pak se právě „schválené“ úvěry jaksi podruhé dávají kapitalistům.

Nyní lze tvrdit, že přebytečné peníze od státu jsou čerpány právě tímto způsobem a že to musí mít příznivý vliv na celkovou finanční situaci země, že tedy takovéto úvěrové řízení bude působit protiinflačně. Tak tomu však přirozeně v žádném případě není, a to z důvodů, které nemůže zpochybnit žádný bankovní odborník. Lze připustit, že zcela menší část takovýchto směnek a splátek takovýchto úvěrů je vyplácena v hotovosti, jde zde o okruh drobných střadatelů, kteří si s takovými směnkami najdou cestu do banky, kteří mají našetřeno pár set nebo tisíc marek, které by nyní rádi investovali do úrokového certifikátu, do takového kouzelného papíru, z něhož je třeba každý rok odstřihnout jen kousek, aby byla vyplacena určitá částka, aniž by tím certifikát ztratil na hodnotě. Peníze, které takto do banky přicházejí, jsou však zcela zanedbatelné. Kromě toho banky, u nichž jsou tyto peněžní částky uloženy, ze své strany vůbec nepředávají tyto peněžní částky státní pokladně, ale převod těchto směnkových částek se provádí výhradně převodem nebo zúčtováním.

Ale všechny větší převody těchto půjček provádějí kapitalisté již od počátku ve svých bankách, a to

bezhotovostním převodem nebo prostřednictvím bankovních transakcí atd.

Ve skutečnosti se tedy státu nedostává do rukou žádná hotovost, a pokud ji dostane, musí ji okamžitě vydat na provedení svých prací. Tato údajná výhoda tedy neexistuje. Naopak z toho vyplývá následující: Stát, jak víme, vydává na půjčené částky tzv. zajišťovací certifikáty neboli dluhopisy. Tyto státní dluhopisy jsou přesně nebo ne tak přesně vytištěné papíry, které obsahují dluhový nástroj opatřený všemi státními zárukami na přijaté částky a kromě toho nezbytná určení termínů výplaty úroků a na vlastních kupónových listech kupóny, na jejichž základě se stát zavazuje vyplácet čtvrtletně, pololetně nebo ročně úroky z částek vyznačených v kupónovém listu. Kromě toho se k tomuto kupónovému archu připojuje další tzv. obnovovací certifikát (talon), který opravňuje majitele k obdržení nového kupónového archu, pokud platnost prvního po určitém počtu let skončila.

Nyní takovýto cenný papír, který vydává stát a za který stát ručí celým svým majetkem za kapitál a úroky, znamená jistě kupní sílu v rukou majitele. Vlastník takových státních certifikátů si za tyto certifikáty může skutečně kdykoli něco koupit, ať už tyto certifikáty dá přímo jako platidlo, nebo tyto certifikáty nejprve prodá na burze či svému bankéři a výtěžkem pak zaplatí v hotovosti.

Nyní není vůbec pochyb o tom, že vydávání nových cenných papírů státem znamená vytváření dodatečné kupní síly - zda je to správné nebo oprávněné, nás zde v tuto chvíli nezajímá -, zcela totéž by nastalo, kdyby stát například tiskl

nové papírové peníze. Rozdíl by spočíval v tom, že v jednom případě jsou vyrobeny cenné papíry, které zatěžují stát kromě dluhu i trvalým úrokovým závazkem, zatímco v případě nové emise papírových peněz úrokový závazek vůbec nepřichází v úvahu. Již nyní tedy vidíme, že poslední forma by byla v každém případě pro stát a národ výhodnější.

Sledujeme-li však nyní způsob takového financování dále, ukazuje se, že přímé financování velkých státních děl s vyhnutím se cestě půjčky odhaluje další obrovské výhody.

Viděli jsme, že v současnosti přijatá forma financování státních prací vede k vytvoření dodatečné kupní kapacity, kterou představuje vydání nových zajišťovacích certifikátů. V tomto případě se přirozeně celé nové úvěrové částky vydají a musí vydat najednou, i když železnice, vodní cesty atd., které se mají nově postavit, jsou teprve ve fázi výstavby a nepředstavují ještě žádnou skutečnou hodnotu, která by stála za zmínku.

Pokud se přejde na financování takových velkých státních prací mnou navrhovaným způsobem, pak nejprve zmizí obrovské náklady na reklamu úvěru. Člověk si může vzpomenout, jaké obrovské částky spolykají jenom výběrová řízení v novinách. Dále zmizí procenta, která jsou od počátku poskytována bankám a jiným úvěrovým institucím. I ta jsou opět milionová. Dále se má tendence vydávat půjčky pod nominální hodnotou, jinými slovy, za dluhopis 1000 marek zaplatí kupující těchto certifikátů jen 970 marek více či méně, a přesto dostane celou částku i s úroky. I to jsou ztráty, které se od počátku stávají břemenem pro stát nebo podnik a ve

prospěch kapitalisty. Člověk má totiž tendenci „ozdobit“ tyto půjčky dalšími lákadly, jak se říká na burze, tím, že ve výhledu nabízí zvláštní dodatečné výhody, mezi něž může patřit i osvobození od daně. Připomínám zde půjčku na důlní prémie, která vykazovala nejfantastičtější z těchto lákadel, k nimž se kdy stát snížil. Loterijní a hazardní ďábel byl postaven do služeb reklamy na půjčku v tom smyslu, že se slibovala výplata milionových výher na velmi velké množství dluhopisů v hodnotě 1000 marek; kromě toho byly vydržovány takzvané bonusové platby a dále ohlášená úroková sazba ve výši 5 %, která však byla zajištěna doložkami, a navíc v případě řady daní byla spořitelní prémiová půjčka osvobozena od každé daně! Odkud se chtějí vzít obrovské částky na tyto příspěvky a dávky, tyto pohádkové výhry v loterii, nikdo neuvažoval - i když každému serióznímu a vnímavému člověku muselo být jasné, že všechny tyto částky budou muset být opět vytaženy z kapes lidí. Získané částky se totiž tehdy okamžitě použily na nejnaléhavější výdaje. To všechno jsou finanční politické zločiny proti národu, u nichž se člověk musí jen podivovat nad dokonalou drzostí, s jakou jsou inscenovány.

Kdyby se tedy vůbec nešlo cestou půjček, nýbrž přímo cestou přímé tvorby peněz, pak by všechna tato těžká a nespravedlivá břemena státního rozpočtu byla odstraněna - dokonce by se ani nemusely potřebné částky shromáždit najednou v nových papírových penězích, nýbrž by se to mohlo dít docela pomalu, podle toho, jak by i nové práce probíhaly. To by mělo ještě tu obrovskou výhodu, že by nemohlo být řeči o vydávání nekrytých peněz, neboť nové peníze budou dány

teprve tehdy, až bude dokončen další značný úsek prací. Měli bychom zde co dělat s penězi plně krytými skutečnými hodnotami, tedy s penězi, které jsou stabilní, s penězi, které odpovídají tolika hodinám vykonané práce. Ale ani tato forma postupné emise nových peněz na výstavbu, která se již jeví mnohem příznivější, není v žádném případě konečným krokem. Neboť se vůbec neukáže, že je nutné uvádět do oběhu množství peněz odpovídající nově vytvořeným dílům, neboť nově vydané bankovky skutečně plynou opět do veřejných státních pokladen; mohou být tedy znovu vydány, aniž by bylo nutné uvádět do oběhu nové série. A nyní jděme ještě o krok dále, tj. prohlašme, že emise vlastních nových peněz na takové zvláštní státní úkoly není sama o sobě v zásadě vůbec nutná, i kdybychom mohli velmi dobře vysvětlit přípustnost a zejména také jasnost procesu financování při emisi vlastních peněz na výstavbu a chtěli se jí pro určité účely držet.

Tímto posledním krokem je úplné bezhotovostní financování těchto státních úkolů. Jak již bylo ukázáno výše, je mylné předpokládat, že by stát prostřednictvím úvěru přišel k hotovosti, kterou by mohl zaplatit podnikateli a dělníkům na stavbách železnic nebo elektráren. Nicméně podnikatelé budou muset každý týden vybírat ze svých bank potřebné částky na úhradu své práce v hotovosti. Banky ze své strany musí tyto mimořádně vysoké nároky na své pokladní zásoby krýt opět z centrálních bank nebo z Říšské banky atd. Nyní, v normální době, již celá existující likvidita plně postačuje na týdenní výplatu mezd všech pracovních sil a je v podstatě lhostejné, jsou-li dočasně např. větší pracovní síly soustředěny na jednom

místě při stavbě bavorské elektrárny Walchensee, neboť kdyby tam nebyly zaměstnány, musely by i při rozdělení do jiných podniků očekávat a dostávat své týdenní výplaty mezd nebo dostávat peníze prostřednictvím pojištění pro případ nezaměstnanosti. To znamená, že je zcela obecným úkolem státu postarat se o celkovou potřebu platebních prostředků pro celé národní hospodářství, bez ohledu na to, zda jsou na jednom místě dočasně zaměstnány větší pracovní síly pro provádění velkých státních prací či nikoli.

Poskytování platebních prostředků pro výplatu mezd a provádění ostatních bezhotovostních převodů podnikatelům je úkolem platebního styku a nemá vůbec nic společného s úvěrovou situací.

Bylo by proto nanejvýš samozřejmé a přirozené, kdyby se schválením úvěru na nějakou velkou státní práci prostřednictvím zákonného zastoupení všeho obyvatelstva bylo zároveň spojeno oprávnění, aby státní banka mohla na základě těchto schválených úvěrů provádět potřebné platby. Samozřejmě normálním způsobem - že tyto platby se provedou teprve tehdy, až různé smluvní státní orgány (zemědělské odbory, uliční a říční inženýrské odbory, železniční stavební úseky, zvláštní odbory pro zvláštní účely atd.) přezkoumají podnikateli požadované částky plateb a v souladu s předpisy a smlouvou platby povolí.

Celý předhazovaný úvěrový podvod - neboť nejde o nic jiného než o moderní formu podvodu na národě - je zcela zbytečný a jen škodlivý.

Budeme muset zvlášť a velmi podrobně analyzovat, jak devastující je současná podoba dluhopisového hospodářství pro státní finance a odtud pro národní hospodářství.

Nyní se však nejprve zaměříme na problematiku užšího měnového systému, zejména Říšské banky a centrálních bank.

Reichsbank A.-G.

Říšská banka (Reichsbank A.-G.) není ve skutečnosti státní bankou, jak si možná každý důvěřivý občan státu myslí, ale akciovou společností. Říšská banka tedy v žádném případě není státní institucí, i když stát měl až do června 1922, kdy byla na základě požadavků Ententy plně „autonomizována“, určitá regulační práva. Dokonce i úředníci banky byli jmenováni a placeni Říší, ale poradní sbor se skládal výhradně ze zástupců světa velkých bank a mezinárodního židovstva - jde o jeden a tentýž okruh lidí.

Již při svém založení v roce 1873 zaznamenal první poradní sbor mezi asi 15 členy následující jména: baron Rothschild, tajný obchodní rada Bleichröder, tajný obchodní rada Mendelssohn, Theodor Plaut, tajný obchodní rada Oppenheimer, tajný obchodní rada Warschauer a tajný obchodní rada Zwicker, obchodní rada Stern, obchodní rada Gelpke; tedy jedenáct čistokrevných velkých Židů a jako ozdoba další čtyři pánové s německými jmény.

Byl to opět chytrý šachový tah, kterým bankéř Bleichröder, Bismarckův poradce, doporučil starému říšskému kancléři, aby Říšskou banku nerozvíjel jako čistě státní instituci, protože tím by si ji nepřítel v případě války nemohl přivlastnit na základě mezinárodně uznávaného zabezpečení soukromého vlastnictví, zatímco jako čistě státní banka by byla okamžitě otevřena útoku nepřítele.[4]

[4] Přesně stejný manévr jako v současné době nová „měnová banka“.

Ve skutečnosti si chytrý Žid spolu s ostatními velkými finančníky přirozeně přál pouze to, aby se hlavní finanční ústav Říše dostal do jeho mocenské sféry. I to se pánům podařilo a Říše se tím zcela vzdala jedné z nejdůležitějších oblastí své mincovní suverenity - práva vydávat bankovky.

Říšská banka dnes zaujímá ve finančním systému Německé říše zcela zvláštní postavení, o němž mají i ti nejméně významní lidé dodnes jasno, pokud jde o jeho děsivé důsledky pro stát a národ.

Úkolem samostatného vyšetřování musí být přesně prozkoumat, jakým způsobem velké banky zneužily svého rozhodujícího vlivu na Říšskou banku od jejího založení ke svým egoistickým cílům. Dokud byl Bismarck ve funkci, držel burzovní hyeny pod kontrolou jeho státnický pohled a respekt k němu; pouze jednou v celé historii Říšské banky využil Bismarck kancléřského veta, které stanovil zákon o Říšské bance, a to když zakázal přijímat ruské akcie. Dnes je Říšská banka pod přátelským tlakem mezinárodních bankéřů, jak již bylo zmíněno na začátku, plně nezávislá. Říšská vláda tak již nemá možnost rozhodujícím způsobem zasahovat do jejího chodu.

To, co nyní slyšíme z Říšské banky, jsou vlastně jen zprávy Říšské banky v novinách, že „investice Říšské banky se zvýšily o tolik a tolik miliard“. Lidé vidí Říšskou banku jako orgán, který rozlévá požehnání svých papírových peněz po celé zemi; naivně si tento proces představují tak, že říšská vláda prostě dostává od Říšské banky své peníze, které denně potřebuje v šíleném množství, a platí jimi. Ale věci nejsou tak jednoduché

a bezbolestné. Říše samozřejmě neustále inkasuje od Říšské banky obrovské částky, ale za to musí Říše ukládat směnky a samozřejmě (!) musí z těchto směnek platit úroky. Za každou miliardu, kterou Říše vybere z Říšské banky, se Říše stává úročeným dlužníkem Říšské banky.

Formou těchto směnek jsou takzvané „neúročené (!) pokladniční poukázky Německé říše“. Především je třeba si všimnout, že tyto pokladniční poukázky nesou přítisk „neúročené“, neboť tyto dluhy musí být skutečně úročeny. Tento úrok se od počátku odečítá, jak je to zvykem u střížků, odkud byl tento „zvyk“ převzat do „zákona o směnkách“. Jinými slovy: Říše, která má podepsat pokladniční poukázku na 1, 2-100 miliard, nedostane od Říšské banky částku uvedenou na směnce, ale pouze částku sníženou o výši úroků. Po 1, 2 nebo 3 měsících, v závislosti na době splatnosti směnky, pak musí Říše Říšské bance splatit celou částku uvedenou na směnce!

Tím však hra na hlupáka nekončí, samotné bankovky vyrábí Říšská tiskárna - tedy čistě státní instituce - a teď by si člověk myslel, že by bylo nejjednodušší a nejpřirozenější věcí na světě, kdyby Říšská tiskárna svou „výrobu“ prostě předala Říši. To se však, jak jsem právě popsal, neděje – nejprve musejí být nasazeny úrokově-kapitalistické odsávací baňky, než smí říše vůbec sáhnout na peníze, které byly vytištěny její vlastní říšskou tiskárnou!

Podle posledních zpráv Říšské banky činí na začátku září 1923 dluh takto zatížený německého národa asi 1 400 bilionů marek, což je množství papírových peněz, které jsou v současné době v oběhu. Jak bylo popsáno výše, z těchto 1 400 bilionů

marek se musí platit úroky podle diskontní sazby Říšské banky, která po posledním zvýšení činila 90 % (!), tj. 960 bilionů marek čistého úroku! za to, že Říše smí vydávat říšské bankovky vyrobené ve vlastní tiskárně.[5]

Tyto věci jsou tak fantasticky obludné, že by člověk nevěřil, že je to možné. Takže nestačí, že dnes je naše měna tímto šíleným hospodářstvím papírových peněz podkopávána takovým způsobem, že se z naší někdejší dobré německé marky stala pouhá hadrová měna, ale za touto šílenou inflací papírových peněz automaticky roste stejně velký státní dluh, z něhož musí náš ubohý utrápený národ platit ještě úroky.

Tento obludný peněžní podvod doléhá na německý národ jako apokalyptická příšera a s nevídaným cynismem je německý národ také informován o tom, že - jak se v březnu krásně psalo v novinách - „se snahou Říšské banky podařilo zvýšit denní produkci (!) zákonných bankovek na 100 miliard (!!), a to uvedením do provozu 32 továren na papír a 84 tiskáren“. Místo aby se Němci utápěli v hanbě nad takovým finančním nepořádkem, vypráví se o něm s jistým potěšením. Ale ani to není to nejhorší; Říšská banka si v souvislosti se zvýšením diskontní sazby udělala z německého národa zcela zvláštní legraci. V čísle 110 Münchner Neueste Nachrichten přinesly tyto noviny pod titulkem „Waffenlos nicht wehrlos“ (beze zbraní, nikoli bezbranní) následující zrůdnosti ze zasedání ústředního výboru Říšské banky, které se konalo 23. dubna 1923. Prezident Říšské banky Havenstein prohlásil, že za

[5] Všechny tyto údaje se během tisku znásobily!

úkol Říšské banky je třeba považovat podporu udržení výroby v Porúří poskytováním rozsáhlých úvěrů (!). S ohledem na kampaň na podporu marky (!) se však Říšská banka stále snažila omezit úvěry na nejnižší možnou míru (!) (tj. dělat opak toho, co bylo vlastně dobře pochopenou povinností Říšské banky). Havenstein pak dále zvýšeným hlasem prohlásil, že „jsme bez zbraní, ale ne bezbranní“, a poté oznámil, že Říšská banka zvýší diskont z 12 na 18 % (!). Horší výsměch našemu ubohému národu si lze jen stěží představit - v uších nám to zní posměšně - německý národ je bezbranný - ale Říšská banka bezbranná není - zvyšuje diskont na 18 % (nyní zvýšený na 90 %!) - jak se museli věrozvěsti usmívat!

Dobře chápu, že to všechno musí mým čtenářům připadat jako divoký, bláznivý sen, že budou litovat, že při zpracování těchto vážných a střízlivých otázek je jim servírována divoká poplivaná historka, ale bohužel je to plná pravda a každý, kdo si přečte výroční zprávy Říšské banky a rozpočtová čísla Říše, se o tom může přesvědčit sám. Tam najde černé na bílém vytištěno, kolik miliard mizí rok co rok ve formě úroků, tj. v případě říšských pokladničních poukázek se tomu říká „diskont“, do nenasytného chřtánu Říšské banky, která tyto částky zase vyplácí držitelům pokladničních poukázek - tedy velkého úvěrového kapitálu. A v říšském rozpočtu po celá tato léta nacházíme zdaleka největší výdajovou položku - položku na úrokovou službu za říšské financované a pohyblivé dluhy.

Fundované dluhy býval eufemistický výraz pro dluhy s pevným úrokem, které vznikly mnohem těžkopádnější metodou půjček, a pohyblivými dluhy je třeba rozumět ty částky dluhů,

které se současnou bolševickou metodou prostě staly volně plynoucími, aniž by se o ně kdokoli v Říšském sněmu staral.

Z našeho národního hlediska můžeme jen uvítat, že v důsledku šíleného znehodnocení peněz již nemají dřívější dluhy žádnou váhu; stamiliardové válečné půjčky přijaté za války nebo jiné říšské a státní dluhy již vlastně nejsou břemenem, ale tato břemena byla nahrazena milionkrát většími pohyblivými dluhy a nekonečně většími úročenými závazky vůči světovým financím v důsledku londýnského diktátu.

Úrokové otroctví národů znamená vládu banky a burzy. Zlomení úrokového otroctví je zdaleka největším úkolem nacionálního socialismu.

Vše, co se dnes děje ve státě a ekonomice, se stává požadavkem na úrok velkého kapitálu proti produktivní práci. Staví-li se železnice, vyplývá z toho půjčka, vede-li se válka, vyplývají z toho válečné půjčky, rozvíjejí-li se přírodní zdroje nebo vodní energie, vyplývají z toho půjčky na vodní energii, rozšiřuje-li se továrna, vydávají se nové akcie, zakládá-li se nový podnik, volí se nějaká úroková kapitalistická forma společnosti, která umožňuje, aby práce a riziko připadly podnikatelům a lví podíl na zisku finančníkům. Pokud se již nepostupuje cestou půjček, volí se mnohem jednodušší a rozsáhlejší způsob tištění peněz, jako v době inflace v roce 1923, který rovněž shromažďuje největší zájmy pro velký kapitál. Stejně jako v případě krále Midase v sáze, pro něhož se vše, čeho se dotkl, proměnilo ve zlato, tak se dnes vše, co se děje, mění v úročené cenné papíry.

Světoví bankéři mají bohužel zatraceně dobrý apetit a cenné papíry jsou skutečně jejich oblíbenou potravou, která jim zjevně výborně vyhovuje. Nemůžeme počítat s tím, že budou hladovět jako král Midas, kterému se, jak známo, i jídlo v ústech měnilo ve zlato. Naopak, dřív budou hladovět pracující než páni úroků.

Vůbec je také nenapadne, že by se své vlády vzdali nebo ji zmírnili, takže toto úrokové pravidlo musí být prolomeno.

Nyní je třeba osvětlit třetí aspekt, který i pro laika doplní a završí obraz úrokového kapitalistického vykořisťování, a tím je inflace.

Inflace

Inflace je viditelným projevem naší finanční a politické mizérie. Inflace zasahuje každého, kdo si musí vydělávat na živobytí, strašlivými obtížemi. K čemu jsou údaje o příjmech, na nichž jsou 4 a 5 centimů, když ceny zboží denní potřeby vždy daleko předbíhají růst mezd a platů a dalších příjmů.

Všichni víme, že mysl našich lidí je dnes téměř zcela zaplněna věčně se obnovujícími rozhovory o inflaci. Tato okolnost má také neblahý vliv na morálku, neboť když máme hlavy plné hlodajících starostí, kde vezmeme peníze na obživu svých manželek a dětí, když se děti neustále ptají: Kolik stojí to a to? A musíme jim odpírat jedno přání za druhým, protože je to „příliš drahé“, když při každém nákupu slyšíme naléhavou větu „kup to hned, další zboží je o 30, 50, 100 % dražší“, veškeré myšlení se nakonec stane myšlením v kategoriích peněz. Pro jiné myšlenky už není místo, lidé se stávají národem překupníků, kultura pomalu odumírá.

Odkud však inflace pochází? Na tuto otázku lze slyšet velké množství vysvětlení, která jsou zčásti brána z úzkého pohledu odpovídajícího, zčásti ze slovníku demagogických hesel a zčásti uvádějí skutečné dílčí příčiny, aniž by však správně postihly konečnou motivační příčinu. Když člověk slyší tyto příčiny inflace označené různými stranami, brzy už neexistuje společenský řád a profese, které by některá strana neoznačila za příčinu inflace.

Pracující vidí příčinu inflace v továrníkovi, „krvežíznivci“, obyvatel města v zemědělci, zemědělec v obchodníkovi se zemědělskými stroji a umělými hnojivy, zaměstnavatel zase v

neustálém zvyšování mezd a platů dělníků a zaměstnanců, ti, kteří se povznesou nad tento nejužší okruh protichůdných zájmů, označují za hlavní příčinu inflace lichváře a vyděrače. To je také skutečná příčina inflace, ale v žádném případě to není příčina základní, i když je nejodpornější.

Zvláště chytří lidé odvozují inflaci od znehodnocení peněz a neuvědomují si, že jde jen o různé způsoby vyjádření téhož. A pak, za inflaci může zase dolar, pokud „stoupá“ dolar, pak prý musí stoupnout i všechny ceny. Nyní je třeba především objasnit, že dolaru se nestává, že by „stoupal“ nebo „klesal“. Právě dolar nestoupá a neklesá, ale zůstává trvale pevný, a proto se stal měřítkem pro zboží tohoto světa, protože zůstává pevný ve vztahu k cenám zboží. To, co v ročních skocích a propadech klesá níž a níž, je naše měna. Měřeno vůči dolaru musíme dokonce přiznat, že v Německu všechny věci, zejména všechny věci, které zahrnují mnoho ruční nebo dokonce duševní práce, mnohem zlevnily, protože u nás probíhá strašlivý proces znehodnocování práce. Intelektuální práce byla tímto procesem znehodnocování zasažena nejvíce, nekvalifikovaná práce nejméně, tj. jinými slovy, u vzdělaných vrstev střední třídy, u vyšších státních úředníků, u intelektuálních profesí musíme skutečně mluvit o strašné inflaci, protože tyto kruhy nemohly nijak zvýšit své příjmy v souladu se znehodnocením peněz. Jejich příjmy jsou tedy nyní v nenapravitelném nepoměru k jejich výdajům a tento poměr se pak pomalu stále více snižuje, až je v případě nekvalifikovaných dělníků stále o více než 10 % nižší než před válkou. Tento údaj se však týká domácí životní úrovně. Měřeno v dolarech nebo zlatých markách je

znehodnocení práce mnohem vyšší. Kam však mizí přidaná hodnota vytvořená touto prací? Výrobky přece nezlevnily, pouze práce je méně placena. Celková přidaná hodnota je tedy ještě vyšší o obrovské částky, které tvoří nedoplatek za práci. Žádné z dříve uvedených vysvětlení není pro vysvětlení této záhady dostatečné. Tyto pokusy o vysvětlení nám pouze říkají, že mezi jednotlivými vrstvami obyvatelstva začal závod o co největší zachování dřívějších příjmových poměrů.

Pro ty, kdo sledovali výklady knihy o úrokovém otroctví, není těžké najít odpověď. Původní vinu za inflaci nese úroková vázanost práce vůči kapitálu.

Že tomu tak musí být, je emocionálně jasné každému, kdo viděl devastaci způsobenou úrokovým otroctvím v hospodářství a ve státě, ale zatím není jasné, jak jsou tyto jevy na sobě závislé a jak se navzájem podmiňují.

Úrok - daň - inflace, tak probíhá logický řetězec, který počínaje katastrofálním a absurdním slibem úroku ze strany státu vede k tomu, že stát musí přijaté úrokové závazky vymáhat na lidech prostřednictvím daní; daně, a to daně všeho druhu, přímé i nepřímé, cla, jakož i nejnepříjemnější nepřímé daně, daně z nekryté emise bankovek, pak s sebou táhnou inflaci. Takto to pokračuje ve věčném koloběhu, neboť inflace podmiňuje stále větší výdaje státu, o nichž si stát, uvězněný v úvěrovém šílenství, vždy myslí, že je může pokrýt jen přijetím nových dluhů, tyto nové dluhy v sobě nesou nové úroky, nové úroky si vynucují nové daně, daňové zákonodárství postupně úplně selhává, neboť při takovém zhroucení měny zůstávají všechny daňové příjmy daleko za znehodnocením měny a stát

se nyní bez odporu vzdává finančnímu bolševismu peněžního tiskařského stroje, jak jsme to strašlivě zažili při inflaci v roce 1923.

Mé první polemické práce se věnovaly především odhalování těchto souvislostí. V *Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes* jsem v hrubých obrysech rozvinul obecně všezahrnující význam úrokového problému, v knize *Der Staatsbankrott die Rettung* jsem zcela konkrétně odhalil hloupost státního úvěrového systému a poukázal na nesčetné daňové zákony, které zdražovaly živobytí širokých mas, jejichž produkce musela být zcela použita na úrokovou službu. V díle *Der kommende Steuerstreik*, s novou záplavou daňových zákonů z let 1920 a 1921, jakož i s říšským rozpočtem na rok 1918, byl podán nezvratný důkaz, že celá finanční správa říše a zemí je zcela ujařmena úrokovou službou pro velký úvěrový kapitál. V poslední knize je však již naznačena cesta ke zvratu těchto zcela tristních poměrů na zcela hmatatelném příkladu.

Proto se zde musím omezit na stručné shrnutí tohoto řetězce úrok-daň-inflace a na nejnovějších číslech ukázat, že daň je základní příčinou inflace.

Podle časopisu „Wirtschaft und Statistik“ vydaného Říšským statistickým úřadem 1. března 1923 činil výnos z daně z uhlí jen v lednu 1923 obrovskou částku 67 miliard marek. Bez započtení další devalvace měny to za rok 1923 činí přibližně 800 miliard marek! Podle statistické ročenky Německé říše činila celková hodnota černého uhlí vytěženého v roce 1914 v celém Německu - tedy v roce vrcholné hospodářské aktivity, v roce, kdy hornoslezské doly, sárské doly atd. byly ještě

svobodným německým majetkem - 1,7 miliardy. Teprve při takovém srovnání si můžeme uvědomit, jak ničivá musí být taková daň pro nejdůležitější německou surovinu.

Do ledna 1923 se k 1,7 miliardám hodnoty celé naší uhelné produkce v době míru přidalo jen na uhelných daních stále rostoucích 800 miliard! Taková daň znamená, že jen kvůli této dani musí být uhlí při opuštění dolu alespoň tisíckrát dražší – pouze kvůli tíži této daně. Nyní se však uhlí dopravuje k německému průmyslu po železnicích, které musí toto uhlí, jež stát v důsledku daně tak neúměrně zdražil, spalovat, a především železnice musí enormně zvýšit přepravní sazby podle enormní ceny uhlí, a tyto drahé přepravní sazby přirozeně uhlí ještě více zdražují. Nyní se uhlí dostává do všech podniků německého hospodářství, k sedlákovi, k mlatci obilí, k pekaři a kováři, do každého domu, do každé továrny, z komínů se kouří a v mnohonásobných přeměnách se z kůže stávají boty, z rudy tisíce předmětů denní potřeby, z vlny a bavlny oděvy, a v tomto procesu se ke zboží přidává druhá, téměř stejně gigantická daň - daň z obratu zboží - která často až desetkrát zvyšuje cenu výrobku od suroviny až po hotový výrobek. Pak ale přijde zboží na trh a chce být koupeno. - Pak tam stojí, chudí námezdní dělníci, a trpce vysvětlují: Jak máme zaplatit ty šílené ceny z našich pár haléřů? - Žádáme zvýšení platů!

Tento požadavek je tak samozřejmý a přirozený, že by za něj nikdo neměl dělníky a zaměstnance kritizovat. To, že své požadavky často natahují dále, než by je v daném okamžiku mohlo ospravedlnit zvýšení cen zboží, je rovněž přirozené,

neboť z historie mzdových bojů vědí, že zaměstnavatelé si nechávají vnutit každý haléř zvýšení mezd.

Podnikatelům by se neměl vyčítat ani jejich odpor k jakémukoli zvýšení mezd, protože koneckonců zastupují v podstatě zcela správnou zásadu, že každé zvýšení mezd přirozeně vede ke zvýšení cen výrobků, což v konečném důsledku nejvíce dopadá na námezdně pracující. Koneckonců pro zaměstnavatele by bylo méně důležité zvýšit mzdy o pár haléřů - možná neuvažují v průměru tak hospodářsky prozíravě, jak jsem právě naznačil - mnohem více jim jde o hospodářský klid, který lze udržet jen tehdy, když neustálé boje o mzdy nenarušují práci, nebrzdí výrobu, neohrožují kalkulaci nákladů a nezhoršují konkurenceschopnost.

V podstatě je to nekonečně smutná podívaná, jak si v těchto mzdových bojích pracovníci a zaměstnavatelé vjíždějí do vlasů hněvem a hořkostí a jak si oba, kteří patří úzce k práci - neboť bez pracovníků není výroby a bez zaměstnavatelů není výroby - poškozují svůj společný úkol, výrobu, a neuznávají základní příčinu růstu ceny samotného zboží. V posledních letech se za podpory vládních kruhů stalo zvykem, že hospodářsky korektní odpor proti mzdovým požadavkům byl znovu a znovu lámán, a nyní ceny v hrozném kolotoči stále rostou. Ke zvýšení mezd se samozřejmě musely přičíst i různé daně, které se kromě dvou největších zmíněných daní - daně z uhlí a daně z obratu zboží - vztahovaly i na jednotlivé výrobky. Inflace - a konec v nedohlednu. Na pokrytí prudkého růstu mezd a obratu zboží, jehož ceny vzrostly, byly požadovány nové velké objemy platebních prostředků od bank, které se

musely obrátit na Říšskou banku. Říšská banka, která musí výše popsaným způsobem krýt i neslýchané nároky Říše na výplatu úroků světovému kapitálu, pak vydává papírové peníze do oběhu na základě papírových směnek přijatých od Říše.

Je zcela zřejmé, že zaplavením národního hospodářství papírovými penězi musí kupní síla těchto papírových peněz neustále klesat.

Protože peníze jsou ve své nejvnitřnější podstatě, jak jsme poznali, ukazatelem vykonané práce, musíme takzvanou kvantitativní teorii peněz, alespoň v jejích základních rysech, uznat. Tato teorie učí, že množství peněz, které se v národním hospodářství nachází v oběhu, musí zůstat v určitém stabilním poměru, nemají-li se objevit změny kupní síly. Peníze stojí do určité míry proti zásobám zboží a - počítáno z množství zboží - vzniká určitý počet hodnotových jednotek obvyklé měny, tj. průměrná cena zboží. Zde velmi silně zdůrazňuji přídavné jméno „průměrný“. Je totiž třeba jít ještě dále a říci: průměrná cenová hladina - tedy v žádném případě výše jednotlivých cen - stojí v určité závislosti na výši kupní síly přítomné celkem v zemi. Kupní síla je však již mnohem komplexnějším pojmem než jen výše peněžních prostředků. Nechceme se zde však příliš ztrácet v ekonomických detailech, protože jinak by se zde musela probírat otázka efektivní a potenciální kupní síly v jejím vlivu na ceny.[6] Každopádně je jisté, že například tisícinásobné

[6] Potenciální kupní síla je ušetřená kupní síla, která v daném okamžiku nepůsobí na trh. Patří k ní střádaná hotovost i pevně investovaný úsporný kapitál. Efektivní kupní síla je souhrn všech poptávkových nároků v národním hospodářství, které se ve formě hotovosti nebo ve formě cenných papírů uplatňují na trhu zboží a

rozmnožení oběživa s sebou přirozeně musí přinést zhruba tisícinásobné rozmnožení cen. Ve skutečnosti to nejsou ceny, které skutečně vzrostly, kupní síla marky se pouze zmenšila v obráceném poměru k znásobení množství oběživa.

Základní příčinou inflace je úroková vázanost státu. Tato úroková vázanost činí daně nezbytnými, neboť stát může dát jen to, co musí v nějaké formě od svých občanů opět získat.

Tato forma okrádání svých občanů státem je, jak jsme viděli, trojí - buď prostřednictvím přímých daní, nebo v účinnější formě prostřednictvím nepřímých daní, nebo ve zvláštní nepřímé formě inflace. Poslední forma je nejodpornější, je to také forma, kterou se bankrotující státy snaží udržet nad vodou - je to nejdokonalejší padělání. Tato poslední forma je však obzvláště tak škodlivá, protože se tím jednoduše ničí úsporné bohatství nejvýkonnější a nejpracovitější části obyvatelstva.

To je jedna z nejotřesnějších kapitol tragédie německého národa. Statisíce pilných ručně pracujících dělníků, zaměstnanců, úředníků, příslušníků svobodných povolání, lékařů, inženýrů atd. celý život houževnatou neúnavnou prací šetřili pro sebe a pro své rodiny, aby si mohli užívat stáří bez starostí a nezávisle. Své úspory shromažďovali haléř po haléři a marku po marce a každá marka znamená záruku životního minima na každý den ve stáří. Ale státu, kterému tito nešťastní lidé svěřili své úspory, v inflaci roku 1923 nijak nezaplatil za

---

snaží se přeměnit v hmotné statky. Potenciální kupní síla se může kdykoli přeměnit na efektivní, v případě tohoto jevu se hovoří o „útěku od marky“.

marku, která mu byla nějakým způsobem svěřena jako úspory - a to ani tehdy, když tyto ušetřené haléře byly tehdy uloženy v lesklých zlatých mincích - asi 30 milionů papírových marek, ale využil poklesu měny, který sám způsobil, a řekl: marka = marka. Tím všechny tyto lidi připravil o plody jejich celoživotní práce a vehnal je do nejhorší nouze. Stát je pak zahrnoval ubohými a mizernými almužnami, s pomocí musela nastoupit soukromá charita - ale právě tato forma byla pro postižené obzvlášť potupná, protože ze soukromých rukou zůstávaly tyto dary skutečnými almužnami, charitativními dary, za které museli být tito nešťastníci vděční, i když šlo o organizovanou loupež zasloužených práv. O práva, která by v případě jejich obnovení nebylo nutné ani „děkovat“ ze strany okradených.

V jiných pasážích jsme již poukázali na skutečnost, že se těmto chudákům strašlivě vymstil falešný princip - totiž ideál kapitálového důchodu. Ne snad, že by si tyto kruhy tento osud zasloužily, naopak - bude čestnou povinností národního státu tyto okradené lidi co nejlépe odškodnit. Zbývá však doufat, že tato děsivá lekce bude přesto dál kolovat v podvědomí lidí a že ideál kapitálového důchodu potopí a pomůže ideálu správného spoření - ryze německé myšlence péče o stáří, péče o ženy a děti prostřednictvím vytvoření vlastního domova, pole a zahrady atd. - k průlomu a vítězství.

Druhou výše zmíněnou formou okrádání občanů státem jsou nepřímé daně. Nepřímé daně jsou ve svých důsledcích skutečně společenským zločinem. Bezohledně a neúprosně, formou, které se nikdo nemůže vyhnout, zasahuje s naprostou

krutostí velkou masu obyvatelstva, zatímco bohatých se nepřímé daně v zásadě téměř nedotýkají.

Co je bohatému člověku do znehodnocení peněz? Ví a věděl, jak nejen přizpůsobit své příjmy znehodnocení peněz, ale jak je předstihnout; ba co víc: ví, jak se obohatit na bídě národa. Co je mu do daní z obratu uhlí a zboží - vždyť nemůže spotřebovat více chleba, mléka a piva než člověk z lidu, ani nepotřebuje více zápalek a šlí než chudý člověk. Ale pro pracujícího, který je odkázán na výdělek svých rukou a své hlavy, znamená těžké břemeno, jsou-li všechny tyto potraviny a předměty denní potřeby zatíženy nesnesitelnými nepřímými daněmi. Pro staré a nové zbohatlíky jsou však i vysoké a nejvyšší daně ze šumivého vína, vína a alkoholu nepodstatné; daně z přepychu je nechávají chladnými; nikdy předtím se bohatí nemohli vozit v tak přepychových autech jako dnes, nikdy předtím nebyly tak rafinované kostýmy, takové kožešiny jako nyní. Bohatství, které se hromadí v rukou velkých financí, je nezměrné a celý dvůr lichvářů a vyděračů, kteří se shlukují kolem trůnů vysokých financí, se má báječně a užívá si po svém, jí a pije, smilní a rozhazuje. A vedle nich umírá tělesně i citově velký pracovitý národ. „Je to velká věc stát u smrtelné postele velkého národa," řekl slavně revoluční kancléř doktor Wirth některým americkým novinářům, kteří se ho ptali - muže, za jehož kancléřství byla přijata většina nejničivějších daňových zákonů - posmíval se sám sobě a nevěděl jak.

Přímá daň, pokud je odstupňována podle ekonomické výkonnosti poplatníka, je sama o sobě spravedlivou a správnou daní. Přímá daň jako příspěvek státu na komunální úkoly také v

žádném případě není daní, která musí zásadně zdražit výrobu, neboť by měla být vybírána pouze tam, kde jsou skutečné přebytky nad rámec pokrytí přiměřených životních potřeb. Ale tak, jak se s přímou daní zachází dnes, se podobně jako inflace rovná čiré loupeži a staví se do přímého rozporu se zárukou vlastnictví vyjádřenou v čl. 153 výmarské ústavy.

Závěrem budiž znovu zdůrazněno, že zde máme co do činění s inflací, která působí obecně jako důsledek úrokového závazku státu vůči mezinárodním financím. Jde zde o trvalé vysávání krve z hospodářského těla našeho národa ve prospěch nadnárodní finanční moci, pro kterou náš vlastní stát vystupuje jako výběrčí daní.

Jde zde o zcela zvláštní formu inflace - úrokovou kapitalistickou inflaci. Přirozená inflace vzniká, když zemi postihne nedostatečná úroda nebo epidemie, když jsou přirozené požadavky větší než existující nabídka. Taková inflace má však vždy jen dočasný charakter. Další úrodný rok nouzi odstraní a ceny se vrátí na svou přirozenou úroveň.

Úroková kapitalistická inflace je však jako sžírající oheň, který neuhasne, dokud nepohltí všechny poklady světa a neudělá z celého lidstva úrokové otroky mezinárodních financí - nebo dokud nebude úrokové otroctví zlomeno.

Státní finanční reforma

Po takto důkladné diagnóze nemoci našich státních financí a našeho finančního systému obecně můžeme doufat, že budeme schopni dát správné recepty na nápravu.

Opatření k ozdravení našich zcela rozvrácených státních financí vyplývají z velké části zcela přirozeně z toho, že se vyvarujeme známých chyb. Také konstruktivní inovace již byly z velké části naznačeny; ani v jejich případě se nejedná o zcela nové experimenty, které by – jak zní oblíbená fráze našich oponentů – „již tak oslabené ekonomice nebylo možné uložit“, ale o návrhy, které jsou již jednotlivě známé a osvědčené.

Do rámce této práce nepatří nařízení a opatření, která upravují přechod ze současného stavu do budoucí podoby. Pro tato opatření platí obecné pravidlo, že musí být v maximální možné míře zabráněno jakémukoli narušení hospodářského života. Samozřejmě se tu a tam neobejde bez určité tvrdosti a také bez dočasných zásahů, ale ani při nejpečlivěji připravené operaci se neobejde bez určité malé ztráty krve. Je jasné, že vysoké finance budou samozřejmě křičet a protestovat. To nás však samozřejmě nemůže odradit od toho, abychom klidně a jistě pokračovali v naší cestě. Pro vítězné provedení takového boje je však důležité, aby byl jasně stanoven cíl, kterého má být dosaženo. Naopak by bylo takticky nerozumné zveřejňovat jednotlivá opatření, která mají vést k cíli. Cílevědomé vedení války nikdy nezanedbá oznámení válečných cílů armádě a občanům a jednou z nejfatálnějších psychologických chyb ve světové válce bylo, že německá vláda nejenže sama neměla žádný válečný cíl, ale dokonce zakázala diskusi o válečných

cílech v německé veřejnosti. Jediná věc, kterou dokázala německému národu říct, bylo: „Vydržte! Vydržte!“ A ne bezdůvodně k tomu lidová moudrost přidala „Držte jazyk za zuby!“ Takhle se samozřejmě žádná válka vyhrát nedala. Na druhou stranu by bylo samozřejmě naprosté šílenství oznámit nepříteli plánovaná taktická opatření – podobně jako nesmyslný rozkaz v ponorkové válce, že naše ponorky se před útokem na nepřátelské pomocné křižníky musí vynořit – což bylo politicky zcela nesprávné opatření, které nás stálo nespočet nejlepších německých námořních hrdinů a nenahraditelný čas.

Ta nařízení a opatření, která upravují přechod od současného stavu k budoucí podobě, nepatří do rámce této práce. Pro tato opatření platí obecná poučka, že jejich prostřednictvím je třeba pokud možno zabránit každému narušení hospodářského života. Přirozeně se to neobejde tu a tam bez určité závažnosti a bez dočasných zásahů, ale ani v případě nejpečlivěji připravené operace se to neobejde bez určité malé ztráty krve.

Tato přechodná opatření se také řídí časem a okolnostmi, musí být flexibilní, nemohou být předem pevně stanovena. Přijímání takových opatření patří do svobodné pravomoci vůdců. V historii světa však nikdy nebyly zásadní inovace realizovány na základě většinových rozhodnutí nebo kolegiálních konzultací. Jiná věc je, že plánovaný konečný cíl operace je nejprve vymyšlen v hlavě, ale poté je konzultován s povolanými vůdci a stanoven. Poté může a musí být také plně zveřejněn.

Naším velkým a jasným konečným cílem, který ve svém důsledku daleko přesahuje rámec osvobozeneckého boje německého národa, je zlomení úrokového otroctví.

Co znamená úrokové otroctví, je nyní asi každému jasné a s rostoucím zděšením si uvědomil otřesné poměry, které vyplynuly z naprosto nesprávného přístupu státu k peněžnímu a úvěrovému systému obecně a k jeho vlastním peněžním potřebám zvláště.

Prvním a základním opatřením, které vyplývá z vydání národního finančního systému soukromé instituci, Říšské bance, je znárodnění Říšské banky (Reichsbank A.-G.).

Již z působnosti této banky musí být zcela zřejmé, že „říšská banka“ musí být skutečně říšskou institucí, stejně jako říšský poštovní úřad nebo říšský soud. Musí být absolutně prohlášeno za klamání veřejného mínění, že soukromě vlastněná Říšská banka, smí nést tento název.

Úkol skutečné Říšské banky musí být proto dvojí. Za prvé na ní musí ležet zajištění finančních záležitostí Říše, pokud je nemohou zajišťovat jednotlivá správní místa sama a přímo, jako je tomu skutečně v případě pošty a železnic, a za druhé musí tvořit pevnou oporu pro celé národní hospodářství při fiduciárním zprostředkování platebního styku. Jejím úkolem musí být dále dohlížet na to, aby byl neustále k dispozici dostatek peněžních prostředků pro peněžní transakce. Pro tento okruh úkolů musí být výkonným orgánem národní finanční správy, která musí být plně podřízena. Úředníci Říšské banky musí být státními úředníky, stejně jako ostatní úředníci. Poradní

sbor složený ze zástupců velkožidovstva, jako je tomu dnes, je přirozeně zcela zbytečný. Skutečně postačí, když bude státem jmenován zvláštní státní komisař pro dohled nad finančním hospodařením banky, který bude zodpovědný za finanční hospodaření banky. Úkoly banky budou přesně vymezeny vlastním zákonem o Říšské bance, takže již finanční chování banky by poskytovalo záruku, že instituce Říšské banky slouží pouze národním zájmům.

Nyní však již máme bankovní instituci, která zcela odpovídá těmto požadavkům, jež musíme klást na Říšskou banku. Je to Bavorská státní banka. Bavorská státní banka je vlastně čistě národní bankou a nikdo nebude moci tvrdit, že své úkoly jako bankovní instituce neplní bez námitek. Samozřejmě s výhradou, že stejně tak pracovala podle obecných zvyklostí úrokového kapitalistického hospodářství. V každém případě však tato banka sloužila peněžním transakcím, aniž by za prvořadý úkol považovala výnosnost pro bankovní kapitál. Tím se projevil následující velmi pozoruhodný jev, že banka s vlastním mimořádně malým kapitálem pouhých 8 000 000 marek mohla velmi dobře sloužit všem požadavkům peněžních transakcí a hospodařit s miliardovými příjmy.

Není nezajímavé konstatovat, že v burzovní ročence (Salingova burzovní ročenka, Příručka pro kapitalisty a akcionáře za rok 1914/15, kterou předložila Německá banka) je existence této Bavorské státní banky (tehdy ještě „Královské bavorské banky“) prostě ignorována, i když byla příležitost a místo se o ní zmínit na straně 644 této příručky o této nicméně významné státní instituci. Banka, která neslouží výhradně

soukromokapitalistickým cílům, však zjevně není pro vysoké finance bankou.

Je dále pozoruhodné, že bezprostředně po válce a v období mnichovského bolševismu probíhaly snahy postavit Bavorskou státní banku „na širší základnu“, jak zněl rozkošný burzovní technický výraz, aby i tato nezávislá instituce byla k dispozici pro „rentabilitu“ soukromého kapitálu. Naše poptávka tak má v Bavorské státní bance prakticky zachovaný vzor. Tím je vyvrácena námitka, že není možné vést banku jako státní instituci.

Pro samotnou Říšskou banku navrhoval říšský zákon ve skutečnosti znárodnění, podle něhož by Říše měla právo po roční výpovědní lhůtě, poprvé k 1. 1. 1891, pak v desetiletých lhůtách buď zrušit Říšskou banku a získat její majetek (včetně nesmírně cenných budov) za úhradu čisté hodnoty aktiv (!), nebo získat všechny akcie za nominální hodnotu (!!). K 1. lednu 1921 by tak Říše mohla napravit závažnou chybu říšského zákonodárství vůči německému národu, kdyby získala veškerý majetek Říšské banky za drobnou částku 180 milionů - tedy za nominální hodnotu akcií Říšské banky.

Völkischer Beobachter, který v té době ještě nebyl v držení nacionálněsocialistické německé strany práce, kterou však v té době již vedli lidé, kteří patřili k intelektuálním předchůdcům nacionálního socialismu, a týdeník Dr. Sch. Pudora, *Der deutsche Finanzmann* na to včas upozornil - samozřejmě jako

jediné veřejné německé novinové hlasy[7] - přirozeně bez úspěchu.

Dále je pozoruhodné, že ačkoli jsou akcie Říšské banky vydávány na jména, nebylo v držení akcií Říšské banky méně než 2153 cizinců! Jakou částí celého kapitálu Říšské banky těchto 2153 cizinců (k roku 1913) disponovalo, není bohužel ze zveřejněných údajů Říšské banky patrné. V každém případě se jedná o velmi významné procento, když počet domácích držitelů akcií je udáván pouze 16 646 osob. Nyní je zřejmé, že v případě místních akcionářů mohlo být získáno velmi mnoho menších částek, zatímco přirozeně lze oprávněně předpokládat, že cizinec při koupi akcií německé Říšské banky nezískává pouze jeden nebo dva kusy, ale rovnou úhledný balík. Za touto skutečností se skrývá neuvěřitelná situace, že i během války byly z „německé říšské banky“ odváděny do zahraničí poměrně značné částky ve formě dividend.

Podíl na zisku Říšské banky, která má hlavní zisky z diskontování směnek - jak jsme se dozvěděli výše - je velmi originální. Nejprve dostávají akcionáři přednostní dividendu ve výši 3,5 % a ze zbývajícího zisku se pak čtvrtina rozděluje mezi akcionáře. Tři čtvrtiny z tohoto zbývajícího zisku jsou převedeny do Říše, poté je dalších 10 % převedeno do rezervního fondu. V roce 1913 bylo tímto způsobem převedeno do Říše 31 025 555 marek. Z tohoto důvodu udělila Říše této pozoruhodné instituci tzv. privilegium na tisk bankovek, tj. právo vydávat bankovky podle potřeby svých transakcí. Až do

[7] Taktéž „Der deutsche Finanzmann“, týdeník Dr. Sch. Pudora.

vypuknutí války měla Říšská banka přinejmenším držet jako krytí těchto bankovek připravenou až třetinu zlata nebo stříbra v německých nebo zahraničních mincích nebo ve slitcích. Poté, co padlo i toto omezení, nestála již neomezenému tisku papírových peněz v cestě žádná překážka. Jediným krytím (!), které měla Říšská banka pro své papírové peníze, byly báječné říšské pokladniční poukázky - tedy opět jen další papír, za nímž stál zkrachovalý stát. Není divu, když za takových podmínek muselo dojít k nezadržitelnému kolapsu německé měny.

Pro znárodněnou banku je nepochybně dosti důležitým státním úkolem starat se vždy o to, aby byly plně uspokojeny nároky hospodářství na platební prostředky; neboť jen tehdy, nedojde-li zde k žádným patovým situacím, i když ostatní finanční instituce mohou plně uspokojit všechny nároky, je vyloučeno úrokové vydírání na základě nedostatku peněz - které může vést k největším světovým krizím. Naopak emitované množství peněz se i v dobách menšího rozmachu hospodářství vrací nesčetnými kanály veřejných peněžních transakcí zpět do Říšské banky, aby mohla bankovky opět stáhnout z oběhu. V případě Anglické banky je, jak známo, obvyklé, že bankovka, která se vrátí zpět do banky, není znovu vydána, ale je vyměněna za novou, zatímco stará je zničena. Děje se tak především z hygienických důvodů.

Nyní bude otázka měny v budoucnu skutečně nabývat na významu poté, co takzvané náhražky peněz, jako jsou směnky a šeky, a zejména bezhotovostní peněžní transakce, získají stále větší význam.

V takovém zúčtovacím hospodářství získají poštovní šekové úřady, které jsou již dnes příkladem pro čistě bezhotovostní a bezúročné peněžní transakce, mimořádný význam. V dnešních poštovních šekových úřadech lze spatřovat základní články, které lze snadno vytvořit pro ideální systém peněžních transakcí pod státním dohledem - zcela odpovídající vnitrostátní osobní a nákladní dopravě.

Nikdo nemůže zpochybnit, že platební styk prostřednictvím poštovních šekových úřadů je vyřizován rychleji a spolehlivěji. Těžko může vadit, že dobropisy a debetní listy nejsou vyřízeny nejpozději do 48 hodin, když na druhé straně lze dnes u bank zažít, že dobropisy na dávno přijaté částky jsou vyhotoveny až po 8 až 14 dnech. Pokud bankovní klient potřebuje peníze pro svůj podnik, je stále nucen žádat bankovní úvěr. V případě peněžní transakce prostřednictvím poštovních šekových úřadů odpadá celý výpočet úroků. To znamená poměrně obrovské ulehčení a zjednodušení platebního styku, a to zejména v termínech na konci roku. Zákazník poštovních šeků obdrží každoročně 2. ledna - stejně jako každý den na vyžádání - přesnou informaci o stavu svého účtu na poštovním šekovém účtu.

Zprostředkování peněžních transakcí prostřednictvím bank tedy není pro hospodářství nijak zvlášť výhodné. Čistě peněžní transakce prostřednictvím bank zatěžuje výrobu pouze rezervami všeho druhu a prospěch z úroků mají pouze a výhradně banky, nikdy však ten, kdo banku využívá. Pro spravedlivého továrníka a podnikatele není příjem pár marek úroků za dočasné úvěry vůbec důležitý. Spravedlivý podnikatel

se řídí tak, aby měl v bance k dispozici jen tolik peněz, aby z nich mohl hradit mzdy a jiné běžné platby.

Poštovní šekové účty těmto požadavkům zcela odpovídají a není náhodou, že ještě za války anglická společnost „Fabiánů“, „Fabian Society“, v Londýně adresovala lordu kancléři státní pokladny memorandum s titulem: „Jak zaplatíme válku?“, v němž poukázali na organizaci německých a rakouských poštovních šekových účtů jako na oporu. Nepřátelé jsou vždycky bystrozrací, a když nějakou instituci pro vlastní zemi označují za příkladnou, pak si člověk může být jistý, že na tom něco je.

Totéž, co bylo řečeno o znárodnění Říšské banky, platí samozřejmě i o znárodnění ostatních centrálních bank, v případě Bavorska tedy o „Bavorské centrální bance“. Bavorská centrální banka je rovněž čistě akciovou společností, v níž může většina akcionářů například jednoduše rozhodnout o rozdělení zlatých rezerv banky, na nichž spočívá privilegium banky vydávat bankovky, mezi akcionáře. Ostatně si ještě pamatujeme, že pokusy v tomto směru učinil židovský bankéř Schweißheimer v Mnichově. Tentokrát plán ztroskotal na námitkách bavorské vlády. Bavorský stát tehdy získal šestinu akcií, další šestinu získala Bavorská hypoteční a diskontní banka a zbývající dvě třetiny byly rozdány akcionářům.

Je samo o sobě naprosto zrůdné, že se stát musí obávat, že by zlaté zásoby centrální banky mohly být ohroženy zásahem „akcionářů“ této banky. Kdo zná židovskou houževnatost, ví, že nebezpečí pro Bavorsko pro jeho zlaté zásoby nebylo zdaleka odstraněno tím, že vláda pro jednou zůstala pevná. Proti

tomu skutečně existuje pouze jediný radikální prostředek, a to znárodnění centrálních bank. Kromě bavorské centrální banky máme v Německu ještě Bádenskou banku, Saskou banku v Drážďanech a Württemberskou centrální banku.

V případě znárodnění Říšské banky a centrálních bank převezme úředníky a zaměstnance těchto bank zřejmě ve stejné funkci stát jako státní zaměstnance. Právo vydávat bankovky tak bude vykonávat výhradně stát. K takové emisi bankovek může dojít pouze po nařízení ministerstva financí a pouze za úplného krytí. Zde je třeba v této souvislosti vyřešit velký úkol stabilizace naší měny. To však není úkol v užším okruhu centrálních bank; ty musí pouze dbát na to, aby nedocházelo k emisi bankovek bez krytí.

Pro výrobu směnek platí dosavadní určení. Každá napodobenina bude trestána s největší přísností podle ustanovení trestního zákoníku, oddíl VIII, čl. 1. 146-152.

Akcionáři budou odškodněni. Jakékoli nároky na zlaté zásoby banky ze strany akcionářů budou ze zákona vyloučeny.

Skutečná stabilizace naší měny je zcela vyloučena, dokud se popsaným způsobem očekávají úrokové a celní poplatky německého národa, které nemohou být dlouhodobě splněny. Rovněž je falešné chtít zachovat radikální prostředky pro stabilizaci měny. Zde se nejedná o zvláštní problém, který by bylo možné oddělit od mezinárodního problému úrokového hospodářství. Dokud bude existovat tato mezinárodní loupeživá ekonomika všežidovského vysokého finančnictví, budou měny různých národů vždy vítaným předmětem spekulací vysokého

finančnictví. Dále stabilita měny - tedy to, co vyjadřuje vnitřní význam pojmu „měna“ - závisí na dalších faktorech, především na aktivitě či pasivitě obchodní bilance. Zde se náš pohled rozšiřuje za hranice naší otčiny a domácí hospodářství vstupuje do vzájemných vztahů s národními hospodářstvími cizích zemí.

Abychom se v této obrovské oblasti mezinárodních financí rychle zorientovali, musíme mít také znovu na paměti, že smyslem a cílem této mezinárodního hospodářství není výnosnost pro soukromý kapitál, ale uspokojování potřeb. Vše ostatní je pouze doplňkem, pomůckou. Mezinárodní finanční hospodářství - mezinárodní platební styk - je však dnes tím, co se jeví jako hlavní věc a co dnes skutečně hraje hlavní roli. Jsou to mezinárodní bankovní domy, které dnes skutečně vládnou světu, které „kryjí“ peněžní potřebu států, a proto si vládu přivlastnily; jsou to mezinárodní bankovní domy, které dnes ovládají výrobu v gigantických trustech, železo, ocel, ropu, konzervy, obilí, tuk, olej, bavlnu atd. Mezinárodní bankovní domy financovaly války, velké bankovní domy financovaly a kontrolovaly veškeré válečné zásobování.[8] Samy nic nevykonávaly jako produktivní lidé, nepodílely se na výrobě, ba ani se aktivně neúčastnily válečné činnosti; měly jen zisk z každé jednotlivé věci, z krve a slz, z hrůz války, z hladu mas, z marnotratnosti novozbohatlíků, ze spekulativního běsnění burzovní veřejnosti. To vše se pro mezinárodní finance stává zlatem a hodnotou zlata. Každá práce produktivních národů přináší mezinárodním financím úrok. I zde, v mezinárodním

[8] Viz Alfr. Rosenberg. „Die Geheimnisse der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik“.

hospodářství, máme co do činění s naprostým zvratem správného a rozumného vztahu mezi kapitálem a prací.

Pracovníci pracují přiměřeně a nabízejí své pracovní výrobky na světovém trhu - aby je vyměnili za zahraniční pracovní výrobky (suroviny, polotovary nebo zcela zhotovené výrobky). Rozumné hospodářství není určeno k tomu, aby směňovalo cizí měny (dolarové bankovky nebo bankovky anglické libry) za dodané optické prostředky a ty pak rušilo a dále spekulovalo s cizími měnami. V dobách zdravého hospodářství by žádného továrníka nic takového nenapadlo. Výnosy samozřejmě potřebuje pro své další výrobky, aby mohl dále vyrábět, platit své zaměstnance a nakupovat nové suroviny. Je zcela nemožné, aby celé německé hospodářství inkasovalo své výnosy z vývozu průmyslových výrobků ve formě deviz nebo v devizách, neboť totéž německé celkové národní hospodářství musí nakupovat své surovinové potřeby v bavlně pro obrovský textilní průmysl, v mědi pro náš stejně gigantický elektrotechnický průmysl, v hedvábí, jutě, tropickém ovoci, zvýšené poptávce nad domácí výrobu, v potravinách a krmivech atd. a to je jen několik příkladů. Obdržené částky zahraničních peněz je proto třeba okamžitě opět uvolnit. To je také samo o sobě zcela přirozené, protože v normální době nelze s cizími měnami ve vlastní zemi dělat nic jiného než je směňovat. Tak je tomu i dnes. Americký dělník nemůže dostat zaplaceno francouzskými franky a anglický obchodník nedostane ve svých obchodech zaplaceno italskými lirami. Nemá také smysl vozit měny do cizích zemí, kde je vůbec nelze použít jako legální platební prostředek. Místní měna slouží a

měla by sloužit pouze vnitřním potřebám země, která ji vydává. Stejně jako v rámci národního hospodářství nespočívá smysl výroby zboží v obchodování s penězi a v tom, že by se pak na těchto penězích jakoby sedělo a zadržovaly se v hospodářství, tak i mezinárodní hospodářská směna zboží je dokončena pouze tehdy, když je dovoz zaplacen vývozem.

Teoreticky ideální situace by nyní byla taková, že by každá země mohla pokrýt a zaplatit svou potřebu dovozu přesně svým vývozem. Teprve pak by bylo možné hovořit o absolutní stabilitě zahraničních měn. Nyní je snaha každého národního hospodářství, které usiluje o vzestup, pochopitelně zaměřena na dosažení přebytku vývozu nad potřebou dovozu. Pouze to svědčí o růstu bohatství. Pak se hovoří o aktivní obchodní bilanci. Zůstává-li potřeba dovozu nad vývozem, musí být prvky vnitřního bohatství dodávány do zahraničí k vyrovnání tohoto deficitu. Tyto dodávky však musí být, protože je skutečně nelze získat z pracovního důchodu, opět brány pouze z bohatství. K tomu dochází buď vývozem zlata, nebo cenných papírů. Zejména poslední „vývoz“ však není ničím jiným než počátkem mezinárodního úrokového otroctví. Zda se tento „vývoz cenných papírů“ vztahuje i na existující vnitřní cenné papíry, nebo je maskován formou zahraničních „dluhopisů“, je národům, které jsou jím postiženy, prakticky lhostejné. Protože však také v mezinárodním hospodářském myšlení vládne pouze výnosové šílenství velkého úvěrového kapitálu, jsou prostřednictvím tisku a parlamentů pošlapány všechny rozumné pochybnosti o čestném národním hospodářství a mezinárodní

otroctví všech národů vůči mezinárodním financím vytvářejícím tento dluhopis se rozšiřuje do děsivého rozsahu.

I zde se v mezinárodní ekonomice projevují stejné jevy jako ve vnitřní národní ekonomice a děsivé krize, které dnes otřásají různými národními hospodářstvími, jsou z velké části důsledkem tohoto zotročení všech národů západního kulturního okruhu, jak jsme se již dozvěděli výše. Země se slabou měnou, jejichž vnitřní hospodářství se stalo příliš slabým (Rusko) nebo jejichž vnitřní situace se revolucí stala nejistou (Německo) a jejichž dosud gigantické výrobní přebytky jsou bezplatně konfiskovány jako reparace od nepřítele, už nemají žádnou přebytečnou kupní sílu, nemohou proto už svou dovozní potřebu hradit zbožím, nýbrž papírovými penězi, které ve velkém množství vrhají do ciziny, aby si za ně koupily cizí měnu. Tím poškozují podobným způsobem jak vnitřní hospodářství, tak i zahraniční hospodářství. Země se silnou měnou se naproti tomu dusí právě ve zvyšování hodnoty svých měn (např. Švýcarsko). Nemohou již vyvážet své výrobky na dřívější velké trhy, protože jejich výrobky jsou příliš drahé kvůli vysoké hodnotě jejich peněz. Tyto země mohou díky své silné měně snadno pokrýt svou potřebu dovozu. Když jsou však hotové výrobky v zemích se špatnou měnou mnohem levnější, jdou obchodníci a spekulanti do zemí se slabou měnou a tyto země vykupují a okrádají v neprospěch obou zemí - v neprospěch místní výroby i v neprospěch spotřeby ve vykoupených zemích, v nichž se těmito divokými nákupy ještě více snižuje již tak malý stav zásob zboží. Tím kupní síla národní měny v zemích se slabou měnou opět klesá.

To, že se vzhledem k těmto zcela převráceným vztahům vše již dávno nezhroutilo, je dáno tím, že i nad všemi machinacemi mezinárodních financí prostě převládá vzájemná mezinárodní potřeba. Jenže vše se děje na poslední chvíli, se sténáním a nářkem, protože do díla mezinárodního hospodářství byl vhozen klíč - úrokové požadavky mezinárodního kapitálu. Nebo vyjádřeno lékařskými obrazy: V zdravém krevním oběhu mezinárodního hospodářství se usadil zprvu malý, ale dnes již nesmírně velký karcinom, který má pouze jednostranný zájem nasát do sebe všechnu krev na úkor zbytku těla a ze všeho si vzít tranzitní mýto, úrok. Veškerá krev samozřejmě proudí do srdce, ale srdce s každým úderem vydává také kontaminovanou krev. Státní banka, která slouží jen čistě peněžním transakcím, odpovídá přesně tomuto obrazu - a karcinomu odpovídá nejpřesněji činnost mezinárodního finančnictví, které prostřednictvím svých úvěrových bank také ovládá všechny peníze světa a drží ve svých přísavných rukou celé mezinárodní hospodářství a všude bere úroky. To vše není nutné! Národy světa v žádném případě nepotřebují nadnárodní finanční mocnosti. Je zřejmé, že jsou nutné instituce, které na mezinárodní úrovni regulují mezinárodní měnové transakce ve smyslu zúčtovacího střediska nebo ve smyslu poštovních šekových účtů. O to se mohou postarat a postarají se o to státní devizové úřady.

V každém případě existuje dostatek způsobů a prostředků, podobně jako bylo možné vytvořit mezinárodní poštovní unii, aby i mezinárodní platební styk byl organizován především prostřednictvím zúčtování, aniž by mezinárodní finance na

všech těchto jednoduchých obchodních operacích dvakrát či třikrát vydělaly a staly se velkými a tlustými na úkor produktivních národů.

Jak již bylo zmíněno na začátku této kapitoly, nebudeme zde uvádět žádné další podrobnosti.

Stabilizaci měny tedy nelze, jak bylo zdůrazněno, oddělit od mezinárodních vztahů. Existuje však řada možností, jak odstranit zdroje chyb a nezodpovědnosti, které spočívají v nedostatcích vnitřní správy nebo v neomezené manipulaci s tiskárnou bankovek.

Zastavení tisku bankovek je samozřejmě prostředkem k zastavení dalšího znehodnocování peněz, kdyby to bylo tak snadné. Papírová peněžní clona, která se stále hustěji snášela na odhalené části německého národa, měla alespoň jednu dobrou vlastnost, a to že umožňovala udržet hospodářství v chodu. Nyní je trh přesycen papírovými markami a bylo by možné zastavit tisk peněz. Pokud však budeme pokračovat, bude vláda muset i nadále platit reparace hotovostí, naše dovozy surovin budou muset být rovněž placeny markami, za které si musíme koupit devizy, a velmi brzy klesne kupní síla marky opět natolik, že stávající platební prostředky opět nebudou stačit, daněmi nelze dostatečné prostředky získat dostatečně rychle – a tak se tisk peněz rozběhne znovu. Teprve až bude tento neustálý odliv zastaven, bude možné hovořit o stabilizaci.[9]

Nebudeme povolovat denní zveřejňování kurzů deviz v denním tisku. Domácí obyvatelstvo absolutně nepotřebuje

[9] To samozřejmě nemůže změnit ani nová „zlatá banka“.

vědět, jaká je každý den hodnota dolaru, holandského guldenu, finské koruny, pesa atd. Lidé čtou tyto zprávy jako denní předpověď počasí a přijímají je jako nadpřirozenou, nevyhnutelnou událost: „Dolar je na ...“. Stejně jako když slyší „hřmí“, „blýská se“, „prší“ – a poslední prodavačka zeleniny se řídila tímto peněžním barometrem – a „stoupá cena brambor“, „Cena másla a bot se zvyšuje“. Kdyby tyto denní burzovní zprávy nebyly ve všech novinách, měli bychom mnohem stabilnější cenovou hladinu – a takové výkyvy, jaké nyní zažíváme při každém vzestupu dolaru – aniž by kdy bylo možné zaznamenat odpovídající pokles cen při poklesu dolaru – by prostě nemohly nastat. Stejně tak by v souvislosti s tím bylo divoké obchodování s devizami trestáno nejtvrdšími tresty. Dovoz by byl přímo hrazen státním devizovým ústředím po kontrole dodávky v souladu se smlouvou.

Kdo by dříve pomyslel na to, nakupovat dolary, švýcarské franky nebo guldeny v tuzemsku? Dnes obchodují s dolary gymnazisté, služky a sluhové stejně jako obchodníci a průmyslníci, nakupují devizy, kde a jakkoli je mohou získat. Proč? Nakonec nelze lidem toto hromadění deviz ani zazlívat – kromě čistých devizových spekulantů mají pochopitelně jen přirozenou touhu uchránit své peníze nebo úspory před jistou ztrátou nebo rychlým znehodnocením, které by je čekalo, kdyby své úspory uchovávali v markách.

Tato touha po cizích měnách samozřejmě zmizí v okamžiku, kdy nová měna na krytém základě znovu otevře možnost spořit ve vlastní národní měně.

Je také zřejmé, že se zavedením nové měny dojde k velmi výraznému deflačnímu procesu, tj. ke snížení množství a nominální hodnoty peněz v oběhu.

Všechna navrhovaná opatření se pohybují v oblasti již vyzkoušených systémů; stejně jako znárodnění Říšské banky a centrálních bank vznikají pouze jako logické důsledky nového postoje státu k jeho úkolům jako ochránce měnových transakcí. Představují pouze přirozenou reakci na poměry, které sloužily pouze a výhradně zájmům vysokých financí na úkor co největšího počtu lidí. Smysluplným pokračováním zestátnění Říšské banky je regulace a zprostředkování peněžního styku státem podle vzoru poštovního šekového systému, který bude k tomuto účelu dále rozšířen a vhodněji rozvinut.

Všechna tato opatření vskutku znamenají již poměrně razantní kroky vpřed, ale mohla by být provedena i bez toho, že by se hospodářský postoj musel již zásadně proměnit ve smyslu se vším důrazem prezentovaného nacionálněsocialistického principu: „Úkolem hospodářství je krytí potřeb, a nikoli výnosnost soukromého kapitálu.“

Touto zásadní proměnou a novým uspořádáním v oblasti finančního a daňového systému, stejně jako zejména financováním velkých státních úkolů s vyhnutím se úvěrové cestě, jakož i finančně politickými opatřeními, která se skutečně blíží rozsahu funkcí oblasti sociální politiky, se budeme zabývat v následující kapitole.

Nové způsoby

Financování velkých veřejných prací. - Mezi nejdůležitější úkoly státu patří realizace poměrně velkých hospodářských podniků, jejichž realizace přesahuje kapitálové možnosti soukromých podnikatelských kruhů, při jejichž realizaci jsou navíc dotčeny značné veřejnoprávní zájmy a jejichž realizace je založena na využívání přírodních zdrojů nebo přírodních energetických zdrojů. Tedy úkoly, při jejichž plnění jde o využívání přírodních sil, které patří společenství, nebo k jejichž plnění musí dojít v rámci úkolů, které přísluší především státu, jako je celá oblast dopravy.

Je vidět, že je zcela možné poměrně přesně vymezit oblast, na níž lze rozvíjet státní iniciativu, aniž by tím byly stanoveny meze soukromé podnikatelské iniciativě nebo aniž by jí stát musel konkurovat. Kromě toho je tu ještě skutečnost, že provádění těchto velkých veřejných prací je přirozeně téměř zcela svěřeno soukromým podnikům.

Již jsme v zásadních připomínkách podrobně popsali, jakým příkladným způsobem stát vybudoval náš německý dopravní systém. Jistě by ji tu a tam racionálněji a levněji vybudoval soukromý podnik, ale u úkolů, v nichž jde o bezpečnost milionů lidí, nejde ani tak o to, jako o co největší solidnost. Nyní je dopravní podnik rozhodně čistě státním úkolem. Spolehlivost, přesnost, bezpečnost, jednotné tarify pro železnice a poštu musí být rozhodujícími hledisky pro dopravní systém - a nikoliv rentabilita soukromého kapitálu.

Tato otázka však úzce souvisí s formou financování tak rozsáhlých veřejných úkolů.

Již jsme viděli vnitřní nesmysl, který se projevuje tím, že „úvěry“ schválené parlamentem musí být následně opět „schváleny“ soukromým kapitálem, za což pak stát musí převzít zcela mimořádné břemeno slibem úroků. Nebude zde již nutné obecně poukazovat na katastrofální důsledky tohoto příslibu úroku. Tato práce skutečně slouží především k prokázání této skutečnosti. Přesto budiž i zde zvláště poukázáno na to, jak mimořádně zdražil a jak neuvěřitelným způsobem pro každého, kdo tato čísla slyší poprvé, tento slib úroků ze státních půjček zdražil například železniční tarify.

Kapitálové náklady na celou síť německých říšských drah, které byly postaveny nebo podniknuty prostřednictvím půjček, činily do roku 1914 asi 25 miliard zlatých marek. Úrokové platby za tuto částku při průměrném úroku 3,5 - 4 % činily asi 800-900 milionů zlatých marek. Čisté příjmy po odečtení nákladů na osobní (úředníci a zaměstnanci) a materiální (uhlí a mazadla) výdaje činily asi 800 - 1100 milionů marek.

Úroky tak spotřebovaly téměř celý čistý příjem německých železnic. Bylo vždy zavádějící pro veřejné mínění, když se s jistou hrdostí vysvětlovalo, že příjmy z pošt a železnic tvoří páteř státního rozpočtu. Samozřejmě tomu tak mohlo být, kdyby ovšem úhrada úroků nespotřebovávala veškeré čisté příjmy. Pro srovnání lze uvést ještě jednu zajímavou paralelu, a sice že celkové výdaje na mzdy a platy všech úředníků a zaměstnanců janovské dráhy a železničních dělníků v závodech a na trati dohromady činily přesně jen tolik, kolik činil tento poplatek za úroky z úvěrového kapitálu! Jinými slovy: gigantická armáda německých železničářů až po nejvyšší místa

s počtem 782 731 osob dostala za svou práci přesně jen tolik příjmů, kolik si do kapsy strčila zcela nečinná ruka úvěrového kapitálu.

Tyto úroky z úvěrového kapitálu jen na železnici byly vyšší než veškeré výdaje na celou naši tehdejší velkou říšskou armádu! - a vlastně na všechno, co s ní souvisí, tedy i na vojenský dozor, vojenskou justici, včetně systémů posádkové správy a vojenské výstavby, na vojenské školství a rozvojový systém, na technické ústavy, na pomocné a vdovské fondy - a dále na ošacení a vyzbrojení vojska!!! Celková částka pro celou naši armádu činila v roce 1913 - tedy v posledním úplném mírovém roce, 775 385 300 marek. Taková srovnávací čísla umožňují hluboký vhled. Zatímco socialistická a demokratická strana se v parlamentních zasedáních a v tisku neustále ohrazovala proti „břemenu vojenského zbrojení“, nenajdeme také nikdy ani slovo proti takovému úrokovému zatížení - daleko zastiňujícímu všechny ostatní výdaje - z veřejných půjček. Ostatně z úroků za půjčku na všeobecnou potřebu by se dalo zaplatit i celé námořnictvo. Celé výdaje na naše hrdé říšské námořnictvo činily v roce 1913 197 milionů. A je třeba si uvědomit, že všechny tyto výdaje by bylo možné uhradit bez jediného haléře, kdyby náš státní rozpočet nebyl zatížen tak obrovskými úroky. Hrstka velkých úvěrových kapitalistů - těch pár tisíc „povalečů“, drobných střadatelů s majetkem v hodnotě pár tisíc marek, vůbec nehraje v těchto státních půjčkách roli - si tak rok co rok zcela bez práce a námahy strkala do kapes částky, kterými bychom mohli vydržovat a platit celou naši říšskou správu, celou naši armádu a naše námořnictvo.

Kdo si při těchto číslech neosvojí pochopení všeobjímajícího významu úrokového problému obecně a zcela neúspěšné národní finanční politiky s jejím úvěrovým hospodářstvím zvláště, tomu skutečně není pomoci. Navíc čísla a údaje, které takový vhled umožňují, jsou přístupné každému, najdeme je ve Statistické ročence pro Německou říši, kterou s největší svědomitostí vydal bývalý Královský statistický úřad, a stejně tak je najdeme ve Statistické ročence pro Německou říši, nakladatelství Puttkammer a Mühlbrecht, kterou vydal Říšský statistický úřad Republiky.

Že se taková nerovnováha mezi nezbytnými výdaji na říšskou správu, armádu a námořnictvo a výdaji státu na splácení úroků z úvěrového kapitálu stává do nebe volající nespravedlností, se však plně ukáže teprve tehdy, až prozkoumáme, jakým způsobem nyní Říše pokrývá svou peněžní potřebu na tyto úroky. Zde se dostáváme k oblasti cel a daní. Zde musím znovu poukázat na důkladné vylíčení této situace ve své knize *Der kommende Steuerstreik*, kde jsem podal nezvratný důkaz, že největší část všech daní nesou široké masy pracujícího obyvatelstva. Máme tedy před sebou skutečnost, že stát se nejprve zcela bez ohledu na možnosti, které spočívají v jeho finanční suverenitě, vydává cestou půjček na plnění velkých veřejných úkolů, tj. zadlužuje se; že tím pak dále zatěžuje svůj rozpočet tak, že musí všechny své čisté příjmy použít na úhradu úroků a že dále musí utlačovat národ cly a daněmi, jen aby mohl dostát svým úrokovým závazkům. Všechny v podstatě nezbytné státní úkoly musí nyní v zemském a říšském parlamentu vybojovávat proti největšímu odporu, a

nakonec se stát vidí v roli výběrčího úroků pro úvěrový kapitál, jak to vidíme dnes.

Na této skutečnosti se nic nemění, i když dnes u nás vidíme, že splácení úroků z našich vnitřních dluhopisů již nehraje žádnou roli vzhledem k neomezené devalvaci peněz. - Místo toho nás Němce čeká ještě mnohem strašnější splácení úroků z reparací. Dnes musíme stejně tak platit daně až do bezvědomí - za splácení úroků světovému kapitálu. Hlavní příjemce úroků se nezměnil – byl a je jím nadnárodní finanční moc, které jsme povinni platit daně. Pouze malí penzisté a střadatelé, kteří se upínají k ideálu důchodu, byli ošizeni a podvedeni.

Cesta ven byla naznačena již dávno - po tak podrobném zkoumání současných absurdních poměrů je zřejmá; je to tak:

Stát bude financovat všechny velké veřejné podniky Říše z titulu své finanční suverenity a po schválení obyvatelstvem prostřednictvím parlamentu, přičemž se co nejpřísněji vyhne cestě půjček přímým přidělováním prostředků prostřednictvím bezhotovostních převodů nebo vydáváním bezúročných státních pokladničních poukázek.

Toto opatření mohu nejlépe objasnit na příkladu: rozvoj bavorské hydroenergetiky.

Plány a snahy o zužitkování obrovského množství vodní energie, která se nachází v horských řekách v kombinaci s velkými horskými jezery, se datují již před více než dvěma desetiletími. Nepochybně se v případě této hydroenergie jednalo o energetické zdroje země, které patří společenství a

které mu měly být odebrány a využity k osobnímu prospěchu. Je tedy zřejmé, že při budování takto rozsáhlých staveb bylo dotčeno mnoho veřejných i soukromých právních zájmů. Jde zde o oblast, která patří výhradně do sféry vlivu státu. Lidé také nyní v prosinci 1920 prostřednictvím svých zástupců ústně schválili úvěry. Bylo to dostatečně avizováno, opakovaně testováno a přeplánováno a člověku bylo plně jasné, jak velké ekonomické výhody to přináší. Stát a národ se rozhodli využívat energetické zdroje, nyní museli s tímto schválením úvěrů jednoduše přijmout odpovídající rozhodnutí, že částky vydělané podnikateli mohou být na základě schválených úvěrů vypláceny přímo státní bankou. Zda se tak stane bezhotovostně, převodem na žirové transakce, nebo prostřednictvím úvěrového avíza na poštovní šekové účty či v hotovosti, je nakonec lhostejné.

Je to skutečně zřejmé a jasné, představíme-li si, že by státní banka pro tyto účely vydávala vlastní peníze do výše potřebných a schválených úvěrů. Tyto dlužní úpisy na výstavbu vodních elektráren tak do jisté míry představovaly státní pokladniční poukázky, které by byly vydávány vznikajícím vodním elektrárnám jako anticipovaný úvěr pod státní zárukou. Jednalo se tedy o peníze kryté různými způsoby. Krytí spočívalo jednak v připraveném nebo vznikajícím díle Walchensee atd. a jednak ve státní záruce, že peníze jsou přijímány v plné hodnotě ze státní pokladny místo platby. Stavební dlužní úpisy by byly zároveň částečnými dlužními úpisy na vodní stavbu, aniž by však na ně byly vázány úrokové

nároky. To však, jak známo, neplatí pro žádné jiné bankovky, které jsou v oběhu.

U stavebních dluhopisů vodních elektráren by se tato specifikace o plném krytí jejich hodnoty mohla velmi dobře objevit v textu jejich otisku. Např: „Tato tisícimarková bankovka nachází své krytí částečně v hodnotě zařízení budovaného pro využití bavorské hydroenergetiky. Je přijímána ve všech státních pokladnách jako platidlo“.

Pokud bychom chtěli jít ještě dál, nestojí nic v cestě tomu, aby se stát zavázal, že po dokončení stavby poskytne proti vkladu bankovky tolik a tolik kilowatthodin elektřiny nebo tolik a tolik metrických centů dusíku.

Nikdo by neodmítl přijmout takové peníze vydané státem, které jsou zcela kryty hmotnými statky a které lze zároveň do jisté míry použít jako přídělový kupón na elektřinu. Naopak si můžeme být jisti, že takové peníze by se těšily zvláštní oblibě, neboť tyto peníze jsou - stabilní, přesně tak stabilní jako dolar, nebo mnohem lepší, protože za ně lze obdržet zcela určité množství elektřiny nebo dusíku - nezávisle na ekonomických výkyvech. Je známkou naprosté omezenosti lidí, že ve veřejné propagandě různých diskutérů se objevila námitka, že - „nikdo by tyto peníze nepřijal“. Žádný člověk nikdy neváhal, dokonce ani tito pánové diskutující - přijmout peníze, které vydal stát. Všichni přijali i ty nejpoškozenější papírové peníze Říšské banky, přestože tyto peníze byly čistě inflační. A přesto je všichni přijímali, i když se jich chytří spekulanti snažili co nejrychleji zbavit za cizí měnu nebo zboží. Ostatně nikdo neodmítl ani nouzovou měnu měst a obcí, která byla podobně

nekrytými papírovými penězi. A nyní by snad neměly být takové výhodnější kryté papírové peníze, jakými jsou pro naše velké stavby stavební peníze zcela kryté hmotnými aktivy, okamžitě přijaty? Jistě tomu v podstatě nevěří ani ti, kdo jménem nebo v duchu svých pánů vznášejí takové námitky proti bezúročným státním penězům. Přes všechny stížnosti „metalistů“, kteří by rádi považovali za peníze pouze peníze z drahých kovů, je skutečně nezvratně prokázáno, že „peníze“ jsou to, co stát za peníze prohlásí - zda jsou tyto peníze tvořeny papírem, porcelánem, železem, kůží nebo jakýmkoli jiným materiálem, je zcela lhostejné. Zcela jinak je tomu, pokud jde o kupní sílu těchto peněz. Tam mají metalisté pravdu, že měna vyrobená ze zlata si z velké části zachovává svou směnnou hodnotu, i když státem otřásají politické nepokoje. Za tuto stabilitu však kovové peníze z drahých kovů nevděčí svému peněžnímu charakteru, ale charakteru zboží, tedy zlata.

Nelze vůbec pochybovat o oprávněnosti státu pokrýt peněžní potřebu velké práce popsaným způsobem. Zaprvé je stát suverénní, to znamená, že se nemusí nechat nikým ovlivňovat, neboť má tu moc, a zadruhé takové opatření obstojí i při nejpřísnějším obchodním zkoumání. Stát vydává za tuto hotovost určitým způsobem poukázky na základě svého úvěru. Proč by měl někdo brát menší ohled na úvěr státu než na úvěr jakýchkoli bank, zvláště když stát produkuje užitečná díla pro blaho společenství. I kdyby někdo řekl, že stát však platí za vykonanou práci (podnikatelům a pracujícím, kteří se zabývají prací na Walchensee) papírem, je to skutečně správné, protože později, po dokončení prací, stát tento papír opět přijímá jako

platbu za jím vykonanou práci (dodávku elektřiny nebo dusíku atd.). Tím je hospodářský cyklus ukončen. Stavební dlužní úpisy jsou tak opět vykoupeny z dodávek elektřiny atd. z prvních let, dlužní úpisy jsou zničeny a gigantické dílo vládního organizačního umění bylo vytvořeno bezúročně jako bezúročný majetek pro všechny. Dílo, které bez velkého zatížení odběratelů elektřiny vyčerpalo další velký zdroj peněz pro stát, což stát zase přibližuje k ideálnímu cíli zdravé státní finanční politiky - státu bez daní.

Nyní navíc platí, že popsaný proces s vydáním vlastních stavebních peněz na určité dílo vůbec nevyžaduje vydání celé schválené částky v těchto stavebních dlužních úpisech, protože skutečně zdaleka největší část plateb podnikatelům neprobíhá v hotovosti, ale bezhotovostně, prostřednictvím převodů. Ale i za předpokladu, že by se vydala celá nová stavební částka v nových státních bankovkách, nebyly by tyto částky ve srovnání s ostatními částkami, které stát dnes potřebuje, vůbec značné. Ve stejné době, kdy si člověk v bavorském parlamentu lámal hlavu kvůli 800milionovému úvěru pro bavorskou hydroenergetiku - nebo lépe: nelámal, ale jen se opět uchýlil k „půjčce“ -, bylo v parlamentu 8000 milionů schváleno „bez rozpravy ve třetím čtení pro účely všeobecné nouze“.

Zde znovu připomínám úvahy o tom, že v případě takového financování prostřednictvím nové emise peněz by nedošlo k žádné inflaci, že na druhé straně emise úročených dluhopisů v průběhu výstavby v každém případě znamená určitou inflaci, protože úroky již musí být zaplaceny, i když se na stavbě ještě neprovádí žádná produktivní práce.

V žádném případě však není ovlivněna národohospodářská rovnováha mezi penězi a hmotnými statky ve smyslu teorie množství, neboť proti přírůstku platebních prostředků na straně peněz stojí právě větší přírůstek zboží. Jsou-li pak později prostřednictvím výnosů z těchto prací emitované peníze opět staženy a zničeny, pak se národohospodářská rovnováha přirozeně zlepšuje ve prospěch národního bohatství podle celkové hodnoty těchto nových prací.

I zde je třeba upozornit na to, jak výrazně působí úrok na náklady na produkty těchto prací. Oskar Pöbing při podrobném zkoumání této otázky zjistil, že výrobní náklady na kilowatthodinu se prodražují zatížením půjček úrokem v obrovské výši 500 % (!). Nyní k nám elektřina z našich bavorských vodních elektráren přichází pětkrát dráž, protože jsme se opět uchýlili k cestě půjčky, která leží „nejblíže po ruce“. I zde je na místě si představit, že veškeré materiální a osobní náklady na provoz a údržbu velkých bavorských elektráren a meziměstských úřadů - tedy všechny mzdy a platy všech osob zaměstnaných v těchto závodech - obsluhy stavidel, strojníků, dělníků, nádeníků, dozorčího personálu a dále celého technického a obchodně správního aparátu až po ředitele dohromady čerpají za svou práci rok co rok jen pětinu částek, které - tak velmi dobří - úvěroví kapitalisté čerpají rok co rok, bez námahy a práce - jako úroky.

I zde platí, stejně jako u ostatních vnitřních německých dluhů, že na skluzavce naší marky do hlubin bezcenné měny budou poškozeni i tito půjčovatelé kapitálu. Výše uvedené výpočty jsou však založeny na neměnném základě, protože

jinak se už vůbec nedá počítat. Samozřejmě se také nebere v úvahu, že papírové koše a psací potřeby pro vybavení kanceláří vodních elektráren budou možná stát více než celé turbínové zařízení, a to v případě, že budeme s naší měnou pokračovat v dosud tak úspěšné cestě podpory marky a dolar brzy dosáhne hodnoty 500 milionů marek a více. Pak ale také „potřeba půjček“ poroste do astronomických čísel, stejně jako úrokové zatížení!

Úroky všechno pohlcují, úroky všechno zdražují. Výhody má pouze úvěrový kapitál, škody má obyvatelstvo. Obyvatelstvo, které staví díla vlastními silami, má škodu; neboť kdo pak staví bavorské závody? - jistě bavorští inženýři, bavorští dělníci, bavorští mistři a podnikatelé; bavorské továrny dodávají většinu strojů a zařízení - a za to, co se nevyrábí v Bavorsku samém, se musí dát bavorské obilí nebo dobytek, tedy opět bavorská práce, která se musí dát na oplátku - jenže bavorský lid nedává na stavbu peníze (zřejmě!), a tak k tomu potřebuje velké kapitalisty z New Yorku a Londýna, Paříže a Berlína. Bavorský lid si musí půjčit od všech zemí světa a zatížit svou hydroenergetiku úrokem, který zdraží elektřinu o 500 %!

Není to šílenství? Není to snad hospodářský zločin? lidí, kteří neudělali nic jiného, než že kdysi přiložili pero a vypsali šek nebo nařídili svému bankéři, aby podepsal bavorskou hydroelektrárenskou půjčku, tito za to rok co rok dostávají úroky, které platí bavorský lid.

Nejen to, vodárny již nejsou svobodným vlastnictvím bavorského lidu, ale jsou dány do zástavy kapitalistovi. Obzvláště směšná je dále situace, kdy velkokapitalisté

přirozeně nepůjčí „své dobré peníze“ státu, který sám o sobě není „dobrý“ pro kapitál a zájmy, který se proto ještě těší takovému úvěru, že do něj lze napumpovat 800 milionů. A skutečně nabídky na hydroelektrické dluhopisy obsahovaly záruku, která je pro kapitalisty tak lákavá a ujišťující, „že bavorský stát celým svým bohatstvím ručí za kapitál a úroky - (!)“.

Měšec na peníze, co víc si přejete! Takže tady bavorský stát výslovně přiznává, že má takovou cenu, že by mu někdo mohl půjčit 800 milionů na hydroenergetiku Walchensee a střední Isar, ale - nemůže využít své finanční suverenity a financovat tato díla z vlastních prostředků. Proč? Protože je příliš hluboko zapletena do úvěrového a úrokového šílenství, protože její odpovědní státníci nemají tolik vlastního myšlení a pocitu odpovědnosti, aby se odvážili sami posoudit tyto jednoduché a jasné plány na bezúročné financování; obracejí se proto na profesionální bankovní odborníky. To je přesně to, jako kdyby se pacient s tuberkulózou zeptal svých tuberkulózních bacilů, zda považují za správné, aby jel do Davosu nebo do Engadinu, aby se zbavil své nemoci, a ti by ho ujistili: „Ne, jen to nedělejte, cesta by vám mohla uškodit, možná by mohlo dojít k železničnímu neštěstí, raději zůstaňte doma, ve svém obvyklém prostředí. Ve svém stavu byste neměl dělat žádné experimenty! atd.“. Při dodržení této rady, která je z hlediska tuberkulózních bacilů zcela správná, nemoc pochopitelně strhujícím způsobem postupuje, bacily se báječně množí. Přesně tak je tomu i v našem případě finančního a úrokového

hospodářství. Stát se pod tíhou dluhů a úroků zcela hroutí, inflace prudce roste a banky vzkvétají jako houby po dešti.

Toto získávání rad od vlastních nepřátel je pro nic netušící Němce mimořádně charakteristické. Objeví-li se člověk, který vášnivě miluje svůj národ a radí mu to a ono a upozorňuje odpovědné muže na tu či onu záludnost, lze se vsadit deset ku jedné, že dotyční poběží za tímto gaunerem a zcela naivně se ho zeptají: „Řekni mi, ten a ten mi řekl, že jsi darebák, řekni mi, prosím, jestli je to pravda!“ A kdyby mu pak ten druhý s tou nejupřímnější tváří na světě vysvětlil: „Ale co si to myslíte - já a darebák! - , naopak, jsem váš nejlepší přítel, vždycky jsem vám pomáhal z našich finančních potíží“, pak je bezelstný tazatel docela spokojený - udělal dost a hlavně je rád, že nemusí namáhat mozek. Problémového přítele národa však obecně nepovažuje za hodného své odpovědi - a věci dále uvíznou ve vyjetých kolejích úrokové kapitalistické úvěrové politiky, až je poslední položka volného národního bohatství zastavena finančním mocnostem a celý národ platí mezinárodním financím pouze úroky.

Závěrem musíme právě v této souvislosti dále poukázat na skutečnost, že bavorský stát - když se v žádném případě nejednalo o tak důležitý státní úkol, jakým rozvoj bavorské hydroenergetiky je, tedy když se jednalo o nápravu měnové krize listopadové vlády - velmi pohotově vydal z bavorské státní banky asi 130 milionů státních pokladničních poukázek Bavorské státní banky. Stalo se tak zcela nepokrytě - a všichni tyto bavorské bankovky brali úplně stejně ochotně jako bankovky Říšské banky a každý si za bavorské poukázky mohl

koupit tolik chleba jako za bankovky Říšské banky. Ostatně to ani nemusel být celý bavorský stát, stačilo, když si starosta zemského hlavního města Mnichova a někteří městští starší nechali na takové barevné kousky papíru natisknout svá jména, a i tyto nouzové peníze obíhaly, každý je bral a každý je rozdával přesně jako ústřižky Říšské banky, a tyto nouzové peníze samy o sobě plnily úkol jakýchkoli peněz - být pomůckou pro směnu zboží - bez námitek.

Jen jeden úřad byl těmito umělými kousky provincií a obcí krajně nepříjemně postižen - vysoké finance - a ty si v říjnu 1921 vynutily říšský zákon, podle něhož bylo provinciím a obcím přísně zakázáno dále vydávat nouzové peníze. Tento zákon byl ve svém důsledku jasným zákonem na ochranu Židů, po němž měl v roce 1922 následovat „zákon na ochranu republiky."

Dovedu si velmi dobře představit náhlý strach mezinárodních financí, když poznaly, že v bezúročných penězích, dokonce i v neškodné formě nouzových peněz, drží národ v ruce zbraň - přirozeně aniž by to národ věděl -, která by mohla jediným úderem roztrhat zlatou síť vytvořenou lží a podvodem staletou podzemní a falešnou prací a osvobodit národy z jejich úrokového otroctví.

Již tehdy, v případě emise bavorských státních peněz, požadovala Říšská banka velmi brzy, aby tyto peníze byly opět staženy, k čemuž pak také v průběhu roku 1921 konformním způsobem došlo. Důvod: tyto peníze nepřinášely vysokým financím žádné úroky, jako to dělají peníze Říšské banky nepřímou cestou říšských pokladničních poukázek.

V nacionálněsocialistickém státě budou napříště všechny velké státní úkoly financovány a organizovány popsaným způsobem s úplným vyhnutím se cestě půjček. Nepřímou cestou bezúročných stavebních peněz půjdeme přirozeně obecně jen tehdy, nebude-li možné získat potřebné prostředky z přebytků jiných státních podniků nebo ze zvláštních odvodů pro tyto zvláštní účely. V každém případě víme, že tato forma financování otevírá zcela netušené a obrovské možnosti využití přírodních zdrojů země, zlepšení dopravních cest atd.

Každý národ je tak bohatý, jak je schopen organizovat práci.

Sociální stavitelská a hospodářská banka

V logické návaznosti na předchozí kapitolu stojí vytvoření sociální stavební a hospodářské banky, která má za úkol vydávat bezúročné stavební peníze zejména na výstavbu domů. Tato sociální stavební a hospodářská banka by ovšem neměla být vedena jako státní instituce, ale jako veřejnoprávní korporace. Logicky by tedy diskuse o ní měla přijít na řadu až po představení nacionálněsocialistické daňové soustavy, ale protože tato sociální stavební a hospodářská banka není ničím jiným než bezúročným financováním přeneseným do podmínek soukromého hospodářství a skutečně zejména do systému bytové výstavby - tedy odvětví hospodářství nejobecnějšího významu -, je její umístění na první místo snad oprávněné.

Proč by taková stavební banka neměla být vedena jako čistě státní podnik, vyplývá z toho, že takový veřejnoprávní finanční ústav musí být volněji manévrovatelný, než může být státní podnik. Nebyl by to tak velký důvod, kdyby šlo jen o pouhou bytovou výstavbu, ale bude mnoho případů, kdy půjde o úkoly nejvyšší důležitosti, které se nepřímo dotýkají veřejného zájmu, a pak banka, která je ve svém vedení skutečně odpovědna státu za své hospodaření, má a musí mít volnou ruku při poskytování i bezúročného úvěru po důkladném prozkoumání všech podmínek.

Taková svoboda rozhodování však není v čistě státních podnicích možná. Proto musí být ponechána na soukromé iniciativě.

Dr. Buckeley a já jsme již před rokem předložili bavorským ministerstvům návrhy na založení takové sociální

stavební a hospodářské banky ve formě podrobně propracovaných návrhů zákonů. Nechybělo ani porozumění a počáteční dobrá vůle zabývat se touto záležitostí – pak však samozřejmě došlo k známému zapojení bankovní komise a akce, která byla zahájena s tak velkými nadějemi, vyšla naprázdno.

V zásadě se od vlády, která je zcela orientována na úrokový kapitalismus, nedalo očekávat nic jiného. Pro ilustraci zde uvádíme návrh takového zákona:

Zákon o rozvoji bavorské sociální stavební a hospodářské banky.

Čl. 1

Zřizuje se Bavorská sociální stavební a hospodářská banka (BWB).

BWB má za úkol finančně podporovat podniky státu nebo národohospodářsky hodnotné podniky soukromých osob (ať už jde o jednotlivce nebo spolky), které slouží rozvoji země nebo jsou prospěšné obecnému blahu.

Čl. 2

BWB je veřejnoprávní korporací. Podrobnější předpisy týkající se její organizace, správy a činnosti a jejího vedení budou vydány vyhláškou celého ministerstva.

Čl. 3

BWB se uděluje povolení vydávat nejprve bezúročné pokladniční poukázky kryté hmotnými aktivy až do výše 50 milionů zlatých marek.

K emisi může dojít pouze takovým zákonným způsobem, že výše peněžních částek vydaných v každém okamžiku a v oběhu je kryta hmotnými cennými papíry nejméně stejné hodnoty (bezúročné zajišťovací hypotéky, zajišťovací směnky, hypotéky atd.) a splacení nebo vrácení pokladničních poukázek je zajištěno příjmy podniků nebo institucí, které mají být rozvíjeny v přiměřené lhůtě, nejdéle 50 let.

Čl. 4

Součet zástav a cenných papírů splatných k vydaným pokladničním poukázkám BWB tvoří krycí sdružení BWB.

Právní úkony jakéhokoli druhu, které narušují nebo poškozují krytí cennými papíry nebo majetkem patřícím do krycího sdružení, jsou neplatné.

Majetkové nebo vlastnické změny jakéhokoli druhu na předmětech nebo právech, které jsou předmětem krycího sdružení, nemají vliv na existenci cenných papírů a zůstávají s předmětem spojeny i pro nového nabyvatele; právní předchůdce je zbaven osobní odpovědnosti pouze tehdy, pokud BWB se změnou v osobě dlužníka souhlasí. Opačná ujednání jsou neplatná.

Čl. 5

Do této veřejné knihy se zapisují veškeré složky a práva krycí organizace BWB; zásady a právní důsledky platí pro tuto knihu přiměřeně jako pro rejstříky; kniha má veřejnou důvěru a domněnku práva v sobě.

Přístup k rejstříku nebo jeho příslušným částem musí být umožněn každému, kdo prokáže právní zájem na přístupu.

Každoročně mají být zveřejňovány bilanční přehledy o celkových částkách vydaných pokladničních poukázek, jakož i o celkové částce jistot, které za ně BWB náleží, a o přírůstcích a úbytcích, a o úspěšných splátkách a zpětných odkupech pokladničních poukázek.

Čl. 6

Pokladniční poukázky BWB jsou zákonným platidlem. Každý je musí přijímat v plném kurzu jejich nominální hodnoty vůči kurzu ostatních zákonných měn státu. Odmítne-li věřitel přijetí pokladničních poukázek BWB namísto platby ve výše uvedeném minimálním kurzu, je dlužník, pokud skutečně nabídl platbu v pokladničních poukázkách, zbaven dluhu v této výši.

BWB vydává pokladniční poukázky bezúročně a ve smlouvě sjednává obecné a zvláštní podmínky vzájemných právních podmínek týkajících se lhůt a kurzů emise, jistot a hypoték, které má dlužník zaplatit, jakož i splátek a dalších relevantních právních podmínek. Kopie těchto smluv musí být všem přístupná jako příloha zápisů v rejstříku krycího sdružení.

BWB je oprávněna stanovit přirážky nebo poplatky za administrativní náklady při vázání úvěrů a za roční inkasa nebo stanovit odpovídající pojistné nebo slevy kdykoli jednotným veřejným způsobem.

Vydání nebo burzovní kotace vyšší sazby, než je minimální sazba stanovená v čl. 1 je přípustná.

Splácení může být provedeno pouze v pokladničních poukázkách stejného druhu jako ty, které byly vydány.

Čl. 7

Činnost BWB, pokud se vztahuje na dodržování předpisů obsažených v tomto zákoně, podléhá kontrole a dohledu veřejné dozorčí rady, kterou tvoří ministr financí nebo jím pověřený zástupce, ministr vnitra nebo jím pověřený zástupce, ministr spravedlnosti nebo jím pověřený zástupce a tři osoby volené z parlamentu na dobu dvou let.

Čl. 8

Ustanovení o sankcích: Za úmyslné poškození cenných papírů krycího sdružení a rovněž za obchodní nebo obvyklou, zejména burzovní, sabotáž stavebních dlužních úpisů nebo jejich kurzovní hodnoty nebo za pokus o ni se ukládá trest odnětí svobody. Kromě toho vysoké peněžité tresty za to i právnickým osobám.

Ve „výkonných podmínkách“ pak byly vydány přesné předpisy o složení správní rady a poradního sboru, do kterého patří zástupci ministerstev, parlamentu a stavitelů. Úkolem takového poradního sboru je kontrola zákonného použití stavebních dlužních úpisů, prověřování splátek, dále prověřování hypotečních zástavních listů, schvalování podkladů pro zastavení bezúročnými stavebními dlužními úpisy atd.

Další podmínky pak upravovaly splácení a zúčtování, skladové zásoby na vydaných sériích stavebních dlužních úpisů a na cenných papírech na ně evidovaných, dále pak další předpisy o schválených stavebních návrzích apod. Podnětem ke zřízení takové sociální banky byla v té době obrovská bytová nouze a okolnost, že říše a země nemohly nouzi nijak účinně kontrolovat. Dotčené instituce bytových úřadů mohly samozřejmě tu a tam uvolnit obytné prostory - ale nemohly stavět žádné nové byty. Nová stavební činnost trpěla nedostatkem materiálu a především tím, že při existující nouzové kontrole nájemného byla výstavba nových domů pro soukromý kapitál naprosto „nerentabilní“.

Při současných nájemních cenách nelze z nájmů vydělat ani tolik, aby bylo možné provést nezbytné opravy budov. Je tedy pochopitelné, že soukromý kapitál, který se jinak angažoval na stavebním trhu, se zcela stáhl z nové výstavby a dal přednost mnohem snazšímu spekulativnímu znásobení svého kapitálu na burze.

Dotace poskytované Říší a zeměmi na úhradu tzv. ztracených stavebních výdajů při postupující devalvaci měny zdaleka nestačily. Ani tu a tam zahájené individuální bytové stavby nemohly odstranit všeobecnou bytovou nouzi. Dokonce ani vytvoření levných hypotečních peněz nebylo možné, protože při tehdy pevně stanovených nájemném i nejlevnější stavební peníze vylučovaly 4% úrok.

Stává se tedy, jak již bylo naznačeno v zásadních připomínkách, že přes největší potřebu - z důvodu nedostatečné rentability - není tato potřeba prostě pokryta.

Podaří-li se tedy nyní odstranit každoročně se opakující úroková břemena, učiní-li se opatření, která dají potřebným bydlení k dispozici bezúročné prostředky, je možná stimulace trhu s bydlením ve velkém stylu. Tím by však byla nejen odstraněna děsivá bytová nouze se všemi jejími sociálními a zdravotními škodami, ale byl by také mimořádným způsobem stimulován vnitřní trh, protože všechny nesčetné pomocné živnosti, zámečníci, tesaři, pokrývači, klempíři, sklenáři, instalatéři, keramici, podlaháři a obkladači, malíři a štukatéři jsou na něm závislí, ti pak ze své strany nacházejí práci a chléb a jsou posíleni ve své koupěschopnosti.

Tyto prostředky se však nabízejí v bezúročných stavebních penězích.

Tyto stavební dluhopisy vydává „Sociální stavební a hospodářská banka“. Dodavatelé a podnikatelé dostávají za stavbu zaplaceno těmito penězi. Majitel stavby splácí obdržené bezúročné peníze v příslušných splátkách po dobu 30-50 let podle charakteru a životnosti stavby. Stavební dlužní úpisy se liší od říšských nebo zemských peněz spíše stejným způsobem, jakým se lišily dlužní úpisy Říšské banky od úvěrových pokladničních poukázek. Tyto stavební dlužní úpisy nacházejí, jak již bylo uvedeno, své plné hmotné krytí v tom, že současně vznikají na účet stavební banky, rovnající se výši vydaných dlužních úpisů, nová hmotná aktiva (domy), která jsou právně zajištěna zápisem bezúročných hypoték na stejnou částku.

Prakticky ani zde nebude ve stavebních dlužních úpisech uvedena plná hodnota nových budov, ale pouze skutečné stavební výdaje. Pozemky tedy budou muset dát k dispozici

alespoň stavebníci nebo stavební spořitelny či obce a nad rámec toho musí alespoň 10-30 % hodnoty stavby vyprodukovat osoby v bytové nouzi, z čehož 5 % si tam ponechají na úhradu administrativních nákladů stavební spořitelny.

Splátka pak následuje bez dalšího výpočtu úroků. Tímto způsobem roste rok od roku bezplatný majetek vlastníků domů v jejich domech a stejně tak i hodnoty, které zůstávají v rámci celého sdružení jako krytí vydaných stavebních dlužních úpisů. Tím se množství stavebních dlužních úpisů v oběhu snižuje v závislosti na provedených splátkách.

Právní povaha těchto stavebních dlužních úpisů není nic jiného než emise dluhopisů. Dlužníkem tohoto dluhopisu je stavební banka. Věřitelem dluhopisu je současný vlastník tohoto dluhopisu.

Nikomu nelze zakázat vydávat dluhopisy, vždy záleží pouze na vnějších okolnostech, zda jsou někým vydané dluhopisy obecně přijímány jako platidlo. Jak již bylo mnohokrát zmíněno, stavební dluhopisy jsou vždy a za všech myslitelných ekonomických a politických podmínek plně kryty hmotným majetkem proti nim. Nemůže tedy být řeč o tom, že by se banka kdykoli dostala do potíží.

Všeobecná akceptace je však zaručena v okamžiku, kdy se stát zaváže převzít záruku za časově omezené proplacení stavebních dlužních úpisů a po dobu platnosti dlužních úpisů je přijímat ve svých registrech jako platidlo nebo kdy jsou prohlášeny za zákonný platební prostředek.

Takové přijetí záruky nyní neznamená pro stát prakticky nejmenší zátěž, naopak. Stát dnes musí za jím schválené dotace na ušlé stavební výdaje ročně skutečně utratit a zaplatit úroky a následně je prostřednictvím všeobecných daní získat zpět. Ty jsou pak plně zrušeny.

Dotace, které dnes stát poskytuje, jsou tedy ve skutečnosti ztracené peníze, které musí obec získat zpět a které dostávají někteří šťastlivci, kteří si na tyto dotace skutečně mohli sáhnout.

Tedy i když některý neplatič z řad příjemců bezúročných stavebních poukázek skutečně v určitém období nemůže dostát svým závazkům, nehraje to žádnou roli ve vztahu k obrovským úsporám, kterých státní rozpočet dosahuje, protože ani on tímto způsobem nemusí přinášet žádné oběti, které jsou plně ztracené.

Převzetí záruky je však sociální povinností státu. Zdá se zbytečné zabývat se úvahami o kurzu těchto stavebních dluhopisů. V současném státě s úrokovým kapitalismem jsme mohli s naprostou jistotou prohlásit, že tyto stavební dluhopisy kryté věcnými hodnotami zůstanou stabilní a v každém případě budou velmi brzy obchodovány s Ážiem, tedy za vyšší kurz než zcela nekryté inflační peníze Říšské banky. V znovu uspořádaném státě, v němž bude splněna i požadovaná stálá hodnota peněz, se tato otázka téměř neuplatní, protože stavební peníze budou kolovat vedle státních peněz ve stejném kurzu, stejně jako bavorské bankovky kolovaly vedle mnichovských nouzových bankovek a bankovek říšské banky.

Přesto je třeba zdůraznit, že se nejedná o nouzovou měnu ani náhradní měnu, ani o oficiální státní měnu, ale o dluhopis bankovní instituce, který je uveden do oběhu a má odpovídající věcné krytí.

Jelikož se jedná o úkol velkého společenského významu, je oprávněné zřídit samostatnou veřejnoprávní korporaci jako nástroj a nositele jeho plnění.

Tím bude tato instituce vyňata ze sféry soukromých ekonomických společenských forem, k nimž se v očích lidí přirozeně vážou osobní zisky a záměry obohacení. Na druhé straně bude tato instituce vyňata ze sféry čistě státního podnikání, proti němuž rovněž, ne zcela bezdůvodně, existuje ve všech hospodářských záležitostech mezi veřejností určitá averze.

V prováděcích předpisech má být zaznamenáno vše, co je v zásadě nezbytné pro veřejnost a pro bezpečnost obchodního vedení banky.

Navrhovaný poradní sbor může uplatnit svůj vliv i nad tento rámec. Samotný poradní sbor je opět odrazem všech dotčených zájmových skupin.

Zřízení stavební banky jako veřejnoprávní korporace má také ten příjemný vedlejší efekt, že se takto celý komplex takto vytvořených majetkových hodnot nejeví jako majetek státu, ale jako majetek samostatné právnické osoby, kterou je stavební banka.

Právní konstrukce, resp. právní povaha této stavební banky je tedy následující: Stavební banka je právnickou osobou na

základě okolnosti, že je uznána nebo zřízena jako veřejnoprávní korporace; tato stavební banka se vůbec neskládá z jednotlivých členů; je sama o sobě nositelem práv a povinností, které se vyvíjejí z její činnosti. Není však ani úřední a státní institucí, není členem státního organismu.

Vytvoření takové právní formy sice není něčím běžným a tradičním, nicméně je to něco, s čím již zákon počítá; dnešní podmínky však vyžadují odpovídající instituce moderního typu. V tom bude skutečně spočívat služba, když se něco takového vytvoří: že se určitým způsobem překročí hranice tradičního, aby se člověk přizpůsobil požadavkům doby.

Jak probíhá vedení podniků, lze nejlépe vysvětlit na individuálním příkladu: Stavební banka dává předem na vědomí základy a předpoklady, které musí být splněny, má-li být žádost o schválení stavebně-bankovních peněz projednána. Žadatel směřuje svou žádost s potřebnými doklady na stavební banku a v kladných případech uzavře smlouvu s osobami v bytové nouzi (vlastníky domů).

V této smlouvě má být v první řadě uvedeno vše, co předepisuje stavebně-bankovní vyhláška a prováděcí předpisy, tedy závazek použít stavební peníze pouze na výstavbu budovy, závazek k zástavnímu stavu a povinnost splácení. Kromě toho však mají být v této smlouvě stanoveny i všechny ostatní zákonné podmínky. Zejména musí být stanoveno, že ten, kdo potřebuje bydlení, není oprávněn nemovitost znovu prodat, což je navíc prakticky zdůrazněno již v zástavním řádu. Podmínky pro odevzdání dědictví a pro případ prodlení se splácením mají

být upraveny odpovídajícím způsobem s jednou nebo více splátkami.

(Podrobnosti vyplývají z povahy této věci).

Protože všechny dodavatelské firmy a všichni pracovníci jsou placeni pouze stavebními bankovkami, které vyrábí sama stavební banka, přicházejí stavební bankovky poprvé do oběhu za všech okolností pouze v takovém rozsahu, v jakém ekvivalent v platbách připadá na majetek. Od dělníků a dodavatelů se stavební bankovky dostávají k veřejnosti; vzhledem k existujícím jistotám a zejména proto, že stát přebírá záruku za stavební bankovky a státní pokladny přijímají stavební bankovky jako platidlo, přijme veřejnost stavební bankovky jako jakékoli jiné peníze. Zůstává tedy na majiteli domu, jak splní svůj závazek vůči stavební bance splatit ročně 2 % půjčených částek ve stavebních dlužních úpisech. Jinými slovy, majitel domu a hypoteční dlužník stavební spořitelny musí každý rok vyrobit 2 % ve stavebních bankovkách z částek, které se nacházejí v oběhu. V praxi se bude stávat, že hypoteční dlužníci budou před uplynutím lhůty splatnosti svých splátkových dluhů shromažďovat stavební bankovky, které skutečně obíhají spolu s místními penězi, a tím splní svou platební povinnost. Speciálně vhodným místem, kde lze získat stavební bankovky, budou staveniště, která se nacházejí v provozu v každém okamžiku.

Předpokládáme-li pro představu, že za rok se v Mnichově vydají bankovky stavební spořitelny za 10 milionů, vrátí se z nich ročně 200 000 zlatých marek do stavební spořitelny; po 50 letech se tedy vrátí celých 10 milionů a stavební spořitelna je

vybere, po 50 letech jsou z nich postavené domy splaceny a stanou se bez dluhů majetkem svých majitelů. Celá úhrada se uskutečnila, aniž by byl zbytečně zaplacen jediný haléř na úroky; úhrada je dále provedena pouze jednoduchým způsobem zřízení stavební spořitelny, vázané státní zárukou.

Sociální čin spočívá v tom, že stát vytvořil hodnotu domů naprosto z nuly, že výstavbou celé této stavby vytvořil příjem pro tisíce dělníků a podnikatelů. Předpokládáme-li, že jde o tisíce jednotlivých domů, tisíce nemajetných se tím proměňují v osoby mající půdu.

Budou vznášeny různé námitky a výhrady, z nichž lze naznačit ty nejdůležitější:

a) Námitka inflace. Tato námitka je stejně krátkozraká jako irelevantní; jak již bylo vysvětleno v předchozích pasážích, inflace může vzniknout pouze tam, kde jsou emitovány nekryté peníze. Zde stojí materiální krytí proti stavebním spořitelním dluhopisům; je proto nepodstatné, jestliže se do oběhu dostane i značné množství stavebních spořitelních dluhopisů.

b) Námitka, že tato záležitost je nová a nevyzkoušená. Tato námitka je ve skutečnosti nepoužitelná a věc je nová snad pro Německo. Jinde je člověk na takové bezúročné dlužní úpisy kryté hmotnými aktivy zvyklý. Typickým příkladem je anglický warrant, který byl zaveden před sto lety a je stále zachován. Warrant je příkaz, který dává majiteli právo na určité množství surového železa uloženého v určitém centrálním skladu. Tyto warranty se používají jako platidlo; kupní síla warrantu má

pouze ty výkyvy, kterým podléhá cena surového železa na světovém trhu.

Kdybychom měli například v Německu takové warranty, byly by zcela nezávislé na německých měnách a jejich výkyvech. Hodnota těchto warrantů se odvíjela od ceny surového železa a hodnota těchto cen se zase automaticky regulovala ve vztahu k měně.

Ve „warrantech“ nacházíme významný příklad populární povahy tohoto bezúročného dlužního úpisu a dluhového úpisu krytého hmotným majetkem.

Pokud je třeba realizovat značné a národohospodářsky významné výstavby nových budov, je nezbytně nutné stavět celé kolonie v sériích.

Bylo by vadné, kdyby se chtěly stavět individuální domy nebo dokonce terasové domy pouze tehdy, když se zájemce o dům sám chce stát jeho majitelem. Škoda, kterou je třeba napravit, je bytová nouze, nejedná se tedy především o bydlení, ale především o vytváření bytových příležitostí. Tato potřeba bude napravena i tím, že bude podporována komerční výstavba nájemních bytů. Nic tedy nebrání tomu, aby majitel nájemního domu starého typu obdržel stavební bankovky na výstavbu nového nájemního domu. Právě u takových osob bude možné požadovat předem v hotovosti větší zálohu než jen 10 % z hodnoty celé stavby; mnozí z těchto lidí jsou připraveni a schopni vynaložit na bytovou výstavbu značné částky z vlastních prostředků, pokud dostanou jako dotaci odpovídající zbytek nebo částečnou bezúročnou částku od stavební

spořitelny. Právě bezúročnost peněz stavební spořitelny umožňuje zohlednit tento aspekt oživení stavebního trhu, který je pro velká města tak nesmírně důležitý.

Tato sociální stavební a hospodářská banka však později přejde z financování bytové výstavby také na poskytování bezúročných úvěrů národohospodářsky významným podnikům, průmyslu, komunálním pracím, zlepšením v zemědělství atd., i když s kratší lhůtou splatnosti.

Stát bez daní

Hlavním cílem nacionálněsocialistického státu je: stát bez daní. Může-li to za dnešních okolností znít jako šílená utopie, může-li se to mnohým zdát jako slib, který je příliš dobrý na to, aby byl pravdivý, přesto víme, že tento cíl je zcela dosažitelný, přinejmenším do té míry, že je třeba odstranit obrovský daňový tlak na obyvatelstvo. Nebo není snad přímo šílené, když dnes musí jeden pracující zaplatit týdně 150 000 000 marek a více na daních? Není naopak současný stav naprostým hospodářským bláznovstvím? Šílenství, které je v rozporu se všemi zájmy a které prospívá pouze mizivému počtu finančně silných, jejichž bohatství se díky tomuto systému stále zvyšuje a rozšiřuje?

Se vší jasností jsme v předchozích kapitolách předložili důkaz, že dnes téměř všechny daně pohltí právě placení úroků. Daně platíme v každém kousku chleba, který sníme, každý teplý salón stojí přebytek daní, každý nákup je zatížen daní z obratu. Ale vše, co se tímto způsobem vybere na daních, zdaleka nestačí ani na splacení úroků z reparací. Dále jsme se dozvěděli, jak nezodpovědným způsobem se používá tiskárna na bankovky a jak se jejími produkty pokrývají chybějící částky reparací tím, že dodavatelé věcných plnění jsou za své zboží placeni papírem, stejně jako je papírem placena i mohutně nabobtnalá armáda úředníků. Tato bolševická metoda pokrývání státních finančních potřeb nekrytými produkty tiskárny bankovek není nic jiného než nepřímé zdanění obyvatelstva.

Pokud tedy usilujeme o zásadní odklon od takového finančního bolševismu, který ničí stát a hospodářství, není nic, co by bylo více v zájmu obecného blaha.

Vždycky prozrazuje nedostatek vkusu a kritického porozumění, jestliže někdo tak zásadní cíl, jakým stát bez daní nepochybně je, zavrhuje jako utopii. Pro toho, kdo s námi prošel širokými a spletitými cestami současné finanční politiky a kdo neztratil Ariadninu nit - úrokovou vázanost státu -, musí být snadné najít i cestu z tohoto Minotaurova labyrintu.

Ten, kdo se povznese nad úpadek a z povzneseného pohledu zkoumá popsané souvislosti: Ten, kdo rozpoznal úrokovou vázanost státu - daní - inflace, ten, kdo rozpoznal úrokovou vázanost všech národů západního kulturního okruhu jako skutečnost, která všemu dominuje, ten, kdo rozpoznal, že žijeme v době naprostého zvratu zdravých a rozumných poměrů mezi prací a bohatstvím, ten, kdo se již nemůže vyhnout naléhavé logice, že zejména stát z titulu své finanční svrchovanosti, není zcela vázán na půjčkovou cestu, nýbrž že může tvořivě financovat vlastním právem všechny velké veřejné státní úkoly, je pro něj jen posledním krokem do finančně politického Nového světa požadovat stát, v němž státní finanční správa nepovažuje za svůj prvořadý úkol vymoci od státních občanů co nejvíce daní, nýbrž naopak odstranit každý tíživý daňový tlak a zúrodnit národní hospodářství.

Jsme s to předložit číselné důkazy, že stát bez daní není vůbec utopií, nýbrž že tato možnost je dána v každém řádném státním rozpočtu, jestliže se stát osvobodí od úrokového břemene, které na něm leží. Že to může udělat i bez toho, aby

byl za to volán k odpovědnosti, dokazuje historie státních bankrotů, která vypráví o desítkách případů, kdy se státy prostřednictvím bankrotu vymanily z úrokového a dluhového břemene, které na nich leželo.

Bylo by příliš daleko, kdybychom se zde znovu podrobně zabývali přesnou demonstrací, kterou jsem uvedl ve svém malém polemickém díle *Der Staatsbankrott die Rettung*, že totiž úprava placení úroků z veřejných půjček při současné přeměně dluhopisů v bezúročná bankovní aktiva si v žádném případě nezaslouží hanlivé označení bankrot, ale že tato forma osvobození státu a národa od jeho úrokově vázaného dluhu ve skutečnosti znamená osvobození státu a hospodářství od nesnesitelných pout.

Úprava těchto úrokových plateb by však již před válkou umožnila pokrytí státních výdajů za celou státní správu. Jako příklad jsem uvedl bavorský státní rozpočet z roku 1911. V té době činily příjmy bavorského státu z tzv. obchodních státních podniků (železnice, pošta a telegraf) 120 milionů zlatých marek, příjmy ze státního lesního hospodářství 40 milionů. Celkové výdaje celé státní správy na výkon soudnictví (všechny okresní soudy s veškerými personálními a materiálními výdaji, všechny zemské soudy, krajské soudy a nejvyšší soudy v Mnichově, Norimberku atd. činily 27 milionů. Na celou rozsáhlou a tak pečlivě rozvinutou vnitřní správu celého bavorského státu - tedy na četné okresní soudy, na zemské vlády, na policejní ředitelství v Mnichově, na četnictvo, dále na četné další orgány a úřady, jako jsou lékařské úřady, zemská očkovací nemocnice, výzkumné ústavy pro potraviny a

polotovary, sanatoria a psychiatrické léčebny, správní soud, zemský statistický úřad, metrologické úřady, pojišťovací komory atd. - , v roce 1911 bylo ze státního rozpočtu vyplaceno 40 milionů. Pro školství, školu a církev, tedy zejména pro všechny měšťanské školy, střední školy, přípravné školy, školy latiny, střední pedagogické školy, gymnázia, vyšší odborné školy, učitelské ústavy, pro všechny státní stavební školy a odborné školy, živnostenské a hudební školy, zemědělské a okresní hospodářské školy, pro Weihenstephan a pro biologický výzkumný ústav, pro všechny ženské vzdělávací ústavy, a pak především pro univerzity s jejich nesčetnými sbírkami a ústavy, pro technickou univerzitu, pro ostatní umělecké univerzity, pro obchodní univerzity, pro akademii hudby, dále pro Maximilianeum, dále pro ústřední ústavy pro vědu a umění, akademii věd, vědecké sbírky státu, bavorská muzea, státní knihovnu, státní divadlo atd., na tuto obrovskou oblast činnosti ministerstva kultury s tisíci úředníky, s obrovskými uměleckými poklady ve sbírkách a muzeích, které skutečně vyžadují budovy, správu a péči, bylo v roce 1911 vyplaceno celkem 51 milionů. V oboru ministerstva financí, které skutečně nevykonává jen funkce, jež vybírají peníze od obyvatelstva, leží činnost lesní správy se stovkami lesníků, dále správa dolů, hutí, solí, celý ústřední a podřízený celní úřad, ústřední mincovní úřad, správa státního dluhu a státní banka, dále zeměměřické úřady a zemský měřičský úřad, pak také státní lázeňské správy, dvorní pivovarský úřad, Mnichov atd. Tento rovněž velmi rozsáhlý celek způsobil výdaje ve výši 15 mil. Výdaje ministerstva dopravy byly hrazeny z vlastních provozních

příjmů, naproti tomu penze starých státních zaměstnanců si vyžádaly dále velmi vysokou částku kolem 36 milionů.

Celkem si tedy justiční správa, vnitřní správa včetně budov, které jsem výše konkrétně nezmínil, a také finanční správa, stejně jako vzdělávání a rozvoj a důchody vyžádaly 27+40+51+13+36=167 milionů.

Přebytky, které státní podniky, pošta a železnice, doly a lesy, dodaly do státní pokladny ve výši asi 160 milionů, by tedy vlastně téměř stačily na pokrytí celého gigantického státního správního aparátu - bez jediného haléře daní!

Stát bez daní by tedy byl skutečností, kdyby se celkové daně vybrané od bavorského lidu, tj. 60 milionů přímých daní a 53 milionů nepřímých daní, a k tomu 31 milionů poplatků, celkem tedy 134 milionů, nemusely zcela použít na splácení úroků úvěrového kapitálu. Jen splátka úroků z bavorských státních dluhů si vyžádala 84,6 milionu (!) a stejně tak muselo Bavorsko dodat říši 50 milionů na splátku úroků z říšského dluhu.

Podal jsem stručný přehled velkých i malých oblastí našeho státního života. Zdá se to být zvláště důležité také proto, že nacionální socialismus má na paměti také to, jak mimořádně mnoho a jak příkladně vykonal starý stát, mnoho toho, co nevyžaduje žádnou reformu a žádné zlepšení, pokud se netýká věcí, které nelze nikdy uzavřít. I pro každý státní organismus platí, že nemůže stát na místě, nechce-li zkostnatět. V mnoha oborech neuškodí svěžejší a svobodnější duch a tu a tam jsou vhodné důkladné reformy. Do mnoha odvětví našeho správního

aparátu musí vstoupit přinejmenším nový duch, zejména duch určité odpovědnosti státního úředníka vůči jeho úkolům a národu, jemuž slouží.

Pouze jedna oblast byla nucena jít zcela falešnými cestami - státní finanční správa. Jsou-li možné takové okolnosti, jaké byly právě popsány, je to skutečně znamení, že zde musí dojít k radikální změně. Nyní to však platí již pro stát před válkou - již tehdy byl stát uvržen do úrokové služby pro soukromý úvěrový kapitál. Nic neodhalí nápadněji závislost státu na již tehdy existujícím úvěrovém kapitálu než přehled rozdělení daní z různých forem příjmů. Podle rozpočtu na rok 1911, z něhož jsme při svých dosavadních pozorováních vycházeli, byl pozemkový majetek oceněn na 12,6 milionu, domovní majetek na 12,1 milionu, obchodní podniky na 17 milionů, ale na druhé straně kapitálové důchody s celkovým důchodovým příjmem 253 (!) milionů zlatých marek na pouhých 10 milionů. Jedná se tedy skutečně o mimořádně shovívavé zacházení s těmi, kteří mohou žít bez námahy a práce na úkor pracujícího obyvatelstva.

Nesčetné drobné důchodové příjmy - máme tím na mysli důchodovou skupinu 70-700 milionů marek - představují sice co do počtu převážnou masu kapitálových důchodových daňových povinností, tj. asi 150 000, ale ani jejich příjmy z kapitálových úroků, ani jejich daňová platba ve výši asi 0,7 milionu by nehrály ve státním rozpočtu žádnou roli - ale to, co činí tato čísla pro nás tak pozoruhodnými, je okolnost, že velký úvěrový kapitál vytvořil v těchto statisících drobných příjemců

úroků mocnou ochrannou hráz proti všem útokům na bezpracné a beznámahové příjmy z úroků.

Je přirozeně snadné přesvědčit tyto drobné příjemce úroků, že jejich úspory musí do jisté míry zaručovat trvalý nárok na úroky, neboť podobnost těchto lidí, kteří celý život pracovali a skutečně si své úspory odpracovali, s příjemci důchodů ve státních a zaměstnaneckých poměrech je zřejmá. Co však tento postoj odlišuje od představy důchodu, je zásadní rozdíl, že důchodový nárok závisí na osobě a zaniká smrtí, zatímco úrokový nárok je hmotný a je nezávisle na osobě neosobně vázán na holé vlastnictví peněz jako „věčný právní nárok“.

Těmito souvislostmi se budeme dále zabývat v diskusi o obecných starobních důchodech, protože tyto postřehy by nám umožnily najít přechod od neoprávněného věčného zájmu k oprávněnému nároku každého národního soudruha na bezstarostné stáří.

Tito drobní příjemci úroků nepřicházejí v úvahu v otázce, kterou se zabýváme, v otázce pozoruhodně shovívavého zacházení s úvěrovým kapitálem ze strany státu na stáří, nýbrž pouze ti, kteří spolykají lví podíl na kapitálových důchodech a kteří pak opět vystupují jako velcí finanční dárci státu.

Takže pryč s tímto národohospodářským nesmyslem úrokově kapitalisticky orientované státní finanční správy a ven do svobodného nacionálněsocialistického státu práce a výkonu osvobozeného od všech daní.

Jakmile se stát zbaví olověné tíhy svých úrokových závazků, pak se ukáže, čeho může stát dosáhnout. Přibudou-li

k tomu nové zdroje příjmů velkého rozsahu, jako je využití vodní energie a přírodních zdrojů země, pak stát bez daní už opravdu nebude utopií, ale radostnou skutečností.

Chceme-li přesto hovořit o daňové politice nacionálněsocialistického státu, pak proto, že z těchto daňových zdrojů mohly plynout prostředky na mnohé úkoly, které skutečně čekaly na státní řešení, na něž však ve státním rozpočtu nikdy nebylo více prostředků. Máme zde na mysli širokou oblast národního zdraví, boj proti pohlavním chorobám, zneužívání alkoholu, podporu tělesných sportů, výraznější podporu umění a vědy, mateřskou dovolenou, péči o děti, výstavbu zahradních měst a především vyrovnání čestného dluhu německého národa vůči jeho válečným raněným a válečným vdovám a sirotkům.

Za vůdčí zásady nacionálněsocialistického státního zřízení v oblasti daňové politiky je třeba považovat následující:

1. Zdanění pro účely placení úroků z interních půjček je vyloučeno.

2. Daně jsou přípustné pouze k úhradě státních výdajů na neproduktivní účely, na správu, soudnictví, vojsko, policii a zdravotnictví a školství, pokud k jejich úhradě nepostačují přebytky obchodních státních podniků, železnic, pošty, telegrafu, státních lesů a státních dolů, jakož i dodávky elektřiny z velkých státních meziměstských základen.

3. Pro krytí zvláštních potřeb nebo pro zvláštní mimořádné případy, tedy zejména pro případ války, jsou přímé a nepřímé daně nejen přípustné, ale i přikázané.

4. Přímé daně mohou být uvaleny na majetek v jakékoli formě, ale zde je třeba počítat s dalekosáhlým odstupňováním. Příjmy mají být v přiměřené míře ponechány bez zdanění. V tomto případě je třeba důkladněji než dosud zvážit, zda má poplatník rodinu s dětmi nebo jiné pečovatelské povinnosti.

5. Státní úředníci mají být v zásadě osvobozeni od daní. U ženatých a vdaných osob mají být zaručeny přídavky na děti.

6. Nepřímé daně přicházejí v normální době v úvahu pouze u luxusních předmětů. Stát zde má po ruce vynikající prostředek, jak působit tak, aby kontroloval a zvyšoval ceny na výrobu předmětů, které slouží jen k obtěžování atraktivním přepychem, rozmařilostí a obžerstvím v jídle a pití a výstřelky módy. Dokonce i čistě pololuxusní zboží, jako je tabák, alkohol, víno, pokud neslouží zdravotním účelům, bude zatíženo nepřímými daněmi. Na druhé straně je třeba se zásadně vyhnout všem nepřímým daním, jaké dnes lidi vykořisťují v celé své šíři. Máme zde na mysli všechny nesmyslné nepřímé daně, které působí pouze zdražujícím způsobem, na cukr, sůl, zápalky, lampy, limonádu, také daně z uhlí, které radikálně zdražují výrobu, také daně z osobní a nákladní dopravy a především daně z prodeje zboží.

7. Vymáhání válečných a revolučních zisků má být prováděno jako úkol spravedlnosti. Pro takový úkol musí být přirozeně nejprve vytvořen základ rozumného výpočtu, na jehož základě lze porovnat současné bohatství s dřívějším. Je zřejmé, že i zde je třeba opět rozlišovat mezi bohatstvím, které vzniká produktivní prací, pro niž však válka znamenala zvláštní rozmach. Není více než správné a vhodné, aby z těchto poměrně

značných válečných zisků směřovala část do společnosti. Na druhé straně je třeba mnohem ostřeji hodnotit bohatství, které vzniká ze zprostředkování obchodu a spekulace.

8. Kolkovné a poplatky, dokonce i daně, které omezují právo volného nakládání s prvky bohatství, pokud toto nakládání nesměřuje proti obecnému blahu, mají být pokud možno omezeny. K tomu patří i daně dědická a darovací.

Daňová finanční politika by měla v zásadě usilovat o konečný cíl „státu bez daní“, neboť úkolem státu není vybírat peníze od občanů za účelem udržení v podstatě falešného státního úvěrového hospodářství, ale zvyšovat obecné blaho lidí. Stát tu není proto, aby byl výběrčím úroků za velký úvěrový kapitál, ale aby chránil osobu a majetek svých státních občanů a aby přírodní zdroje země sloužily společnosti. Prostředky na neproduktivní úkoly státu by se měly, jak již bylo popsáno, brát především z přebytků obchodních státních podniků, za druhé z daní z přepychu, za třetí z bohatství a příjmů, které leží nad rámec toho, co lze získat pouhým výkonem práce, a teprve potom z majetného středního stavu, jakož i z nepřímých daní z pololuxusního zboží, jehož používání není životně nutné. A pouze v době války, kdy je ohrožen život celého národa, může stát požadovat, aby i obec - stejně jako může skutečně požadovat vojenskou službu od každého prostřednictvím své služební suverenity -, a to opět se zvláštním zřetelem na majetné vrstvy, přispívala finančně na vedení války formou nepřímých a přímých daní.

Na závěr si můžeme říci něco více k otázce „komerčních státních podniků“. Nyní se raději poukazuje na skutečnost, že

státní podniky nejsou „ziskové“. O základní otázce rentability jsme již obšírně hovořili. Dnes již není možné hovořit o rentabilitě, nebo lépe řečeno o rozumném hospodaření našich železnic a pošt – a to méně vinou samotných železničních správ, než spíše kvůli měnové politice říše, která ničí měnu a na kterou se železniční správy atd. nedokážou přizpůsobit tak rychle, jako to dělají spekulanti s devizami. Naše železnice však v dobách stabilní měny přinášely zcela slušné výnosy. Výnos je totiž něco úplně jiného než snadný úrok!

Tyto výnosy našich státních podniků musí být – po osvobození od úrokových břemen, která pohltila celý čistý zisk – využity ve prospěch veřejnosti, protože tvoří skutečnou páteř státních financí. V žádném případě proto nesmějí být vydány na milost a nemilost soukromému kapitálu.

Ve snaze vést železnice atd. „obchodním způsobem“, „osvobodit je od nehospodárného státního podnikání“ nebo „uvést je do smíšené hospodářské formy“ se skrývá jen špatně skrývaná snaha velkého úvěrového kapitálu učinit i tuto značnou složku bohatství národa sobě samému užitečnou. Předá-li stát i tyto složky bohatství, pak je plně vydán do rukou úvěrového kapitálu a nemá kromě oprávnění působit jako výběrčí úroků pro úvěrový kapitál už žádnou oblast, v níž by byl suverénní nebo v níž by mohl působit regulačním způsobem a z níž by mohl získávat značné příjmy na krytí svých úkolů.

Zvláštním případem v Bavorsku, který v současné době zaměstnává bavorskou veřejnost, je záměr sloučit bavorskou pivovarskou společnost Hofbräuhaus s velkým soukromým pivovarem.

I tento podnik byl nejprve zdevastován, jako by se chtělo dokázat, že pouze soukromý podnik je schopen hospodařit, a nyní má tento vynikající regulační mechanismus, tento bezpečnostní ventil pro tvorbu cen piva, zmizet v náručí pivovaru zaměřeného na dividendy.

To, že zemský parlament a vláda proti takovým plánům od samého počátku nevystupují zcela energicky, je příznačné pro naprosté nepochopení úkolu státu, který v takových podnicích nemá vytvářet konkurenci pro soukromý průmysl, ani podniky, které státu přinášejí zvláště vysoké výnosy, ale které mají představovat vzorové podniky, vzory pro výrobu, které mají své přebytky používat na neustálá zlepšování a které zároveň mají tvořit regulátora tržních cen.

V minulosti nebylo možné, aby soukromé pivovary svévolně zvyšovaly ceny piva, pokud se k tomu nepřipojil Hofbräuhaus. Ten však nemusel uspokojovat akcionáře hladové po dividendách, pro které by samozřejmě z hlediska ziskovosti nebyla žádná cena piva příliš vysoká.

Tyto krátké poznámky mají pouze vyjádřit, jak důležité považujeme takové vzorové podniky státu a jak by takové ekonomické příklady mohly přinést mnohem více dobra než zákazy, nařízení a policejní zásahy.

Nyní se vrátíme k velkým otázkám finančněpolitických úkolů nacionálněsocialistického státu, konkrétně k poslední kapitole řešení osvobození státu od pout stávajícího úročeného zadlužení.

Finančněpolitické osvobození státu

Nejprve jsme popsali, jaká opatření je třeba přijmout, aby se v budoucnu nemohly vyskytnout takové okolnosti, jaké zažíváme nyní. Tyto úkoly skutečně vyžadují tvůrčí služby, nicméně jich lze dosáhnout, aniž by bylo nutné poškodit nebo změnit stávající právní podmínky. Jinak je tomu s přetržením stávajících řetězců úrokově vázaného dluhu našeho státu vůči jeho vnitřním i vnějším věřitelům.

Opatření, která je zde třeba přijmout, jsou sama o sobě nesmírně jednoduchá, pouze jejich provedení způsobí mnoho obtíží. Náprava věčného úrokového závazku z vnitřních půjček je: zákonné zrušení placení těchto úroků. Na druhé straně bude velký úvěrový kapitál, hájící se zájmy drobných penzistů, vyvolávat velký křik a vydávat nejstrašnější výhrůžky proti státu, který „pošlapává nedotknutelná práva“, který se „dopouští porušení zákona, jež ho připraví o poslední zbytky důvěry“. Velký kapitál přirozeně pohne všemi pákami, aby zabránil „obrovskému zločinu proti základním ekonomickým zákonům“. Přirozeně! - skutečně se nedá očekávat, že by se mezinárodní velmoc náhle vzdala svého nároku na vládnutí.

V tomto boji jde jen o to, zachovat si pevné nervy a nenechat se vyděsit řevem novinářských kuliů, kteří jsou vydržováni vysokými financemi.

Žid povede tuto bitvu s největší houževnatostí, protože jde o „jeho čest“, jak říkal starý Rothschild: „Mé peníze jsou mou ctí, a kdo mi bere peníze, bere mi mou čest.“

Nyní by skutečně neměly být majitelům státních dluhopisů v žádném případě odebrány jejich peníze, ale musí být prostě odstraněny zákonné požadavky, které se ve svém důsledku staly velmi velkou křivdou na národním společenství.

Ale z hlediska státu, stejně jako z hlediska obyvatelstva, které musí svou prací získat obrovské částky, aby uspokojilo tyto „zákonné požadavky státních věřitelů“, nejde o „zákonné požadavky“, ale o největší nespravedlnost všech dob - o trvalé okrádání pracujícího obyvatelstva ve prospěch malé části velkokapitalistů se státní podporou. Stát, který učiní „zlomení úrokového otroctví“, skutečností, se v žádném případě nedopouští nespravedlnosti, ale odčiňuje dosti velkou nespravedlnost, pro jejíž spáchání sám ze sebe učinil poskoka.

To ovšem znamená úplnou reorganizaci současného státu; musí se rozhodnout, zda chce sloužit celku, nebo zda chce být jako nyní exekutorem mezinárodních financí. V této otázce neexistují žádné kompromisy. K cíli a k nápravě zde může vést pouze rozhodné přimknutí.

Nacionálněsocialistický stát si je tohoto mocenského rozhodnutí skutečně vědom - bylo by nesmírně obtížné učinit tak rozhodný krok, kdybychom přesně nevěděli, co musíme zavést místo úrokového kapitalistického hospodářství. Protože to však víme, jdeme s naprostou jistotou vítězství do této největší bitvy světových dějin. Víme, že vláda úroku je postavena pouze na lži a podvodu, a protože to víme a jasně jsme to rozpoznali, víme také, že takovou pavučinu lží a podvodů, jakkoli pracně byla spředena, lze jediným škubnutím roztrhnout.

Musí nás zaměstnávat už jen jedna otázka, ta poslední, otázka: Co na takovou radikální reformu a zejména na odmítnutí dalšího placení úroků zahraničním úrokovým věřitelům řeknou zahraniční národy?

Ano, co na to řeknou cizí národy? Tato otázka je již sama o sobě tak nesmírně významná pro naši německou nouzi a také pro kosmopolitní postoj největších kruhů. Co jsou obecně „cizí národy“? Jsou to Francouzi, Angličané, Američané? Jsou to Švédové, Nizozemci a Norové? Jsou to Rusové nebo Číňané? Nebo jsou to Indové, Fuegové či konžští negři? Vskutku, všichni tito lidé patří ve vztahu k nám k „cizím národům“. Nyní zdaleka největší počet všech těchto „cizinců“ neřekne vůbec nic, nejmenší počet Číňanů, také nejmenší počet Rusů a Francouzů bude obecně vědět, o co jde. Nakonec zbývají vlády našich válečných nepřátel a pak přirozeně - jako ti skutečně zainteresovaní - židovští mezinárodní bankéři, kteří „k tomu něco řeknou“. Co na to řeknou mezinárodní finance, je však velmi snadné odpovědět. Všemi prostředky, které má k dispozici, označí takový postup za bezprecedentní zločin proti kulturnímu lidstvu, prostřednictvím svého oddaného tisku bude se všemi možnými lžemi a překrucováním burcovat tzv. civilizovaný svět proti takovému bezprecedentnímu porušení přijatých závazků, bude mluvit o úplném zhroucení Evropy a pokusí se podnítit Francii jako obzvlášť vhodného nositele evropské civilizace k otevřené válce proti Německu. Vše, co cizí národy, tedy židovská finanční vrchnost, řekne proti takovému pokusu o atentát na totální moc velkého židovstva.

Mohli bychom si tedy ušetřit jak otázku samotnou, tak odpověď. Je totiž nad slunce jasné, že mocnost, proti níž je osvobozenecká válka namířena, se nepodrobí bez boje, neboť zde nejde o Němce, jimž jsou cizí zájmy a práva většinou posvátnější než práva Němců, ale o muže, jejichž nejvýraznějším rysem je brutální vůle k moci.

Ve všech takových konečných historických otázkách je naprosto zbytečné činit spekulativní poznámky o tom, co nyní udělá nepřítel, neboť to, že ten nedovolí okamžité osvobození nebo povstání, je zřejmé. Zcela jiné jsou úvahy o tom, jaké mocenské prostředky má protivník k dispozici, a vědět, jakými silami disponuje člověk sám. Pokud dále člověk přesně ví, co musí sám udělat a co udělá, pak musí sledovat, jak bude nepřítel útok odrážet, a teprve potom může přijmout protiopatření. Žádný vojenský plán nemůže určit průběh kampaně po prvním útoku, ale může skutečně poskytnout obecné pokyny pro energický postup. Tak je tomu i zde.

V našem případě je těžké protivníka dopadnout, protože jde o neosobní a nadnárodní mocnost. Plán kampaně proto bude muset nejprve zvážit, které mocnosti a zájmy nepřicházejí v úvahu jako protivníci. To je důležité pro to, aby se zbytečně nepoužívaly síly směrem, ze kterého nehrozí žádné nebezpečí.

Za otázkou „Co na to řeknou cizí země?“ se skrývá především obava, že v takovém případě nedostaneme ze zahraničí žádný úvěr ani potraviny či jiné suroviny. Jaká je tedy situace u nás?

Půjčka? No, kdo alespoň trochu sledoval naše úvahy, si sám řekne, že žádnou půjčku nechceme, protože ji nepotřebujeme.

Jako národní hospodářství můžeme v dlouhodobém horizontu platit za náš dovoz vždy jen prostřednictvím našeho vývozu, tj. směňovat zboží za zboží, ale ne papírovými penězi a ne „úvěry“. To vše funguje po určitou dobu, dokud zahraničí poskytuje skutečné úvěry, tj. dokud různí zahraniční dodavatelé věří, že němečtí dovozci zaplatí dotyčné zboží plnohodnotnými penězi. To je však možné pouze tehdy, pokud dovozci inkasovali zahraniční peníze jako vývozci německého zboží. Obava, že kvůli odmítnutí mezinárodních úrokových plateb nedostaneme bavlnu nebo tuky, měď nebo krmivo, spojuje dohromady otázky, které spolu v podstatě nemají nic společného. Ani všežidovská velkobankovní moc nemůže dlouhodobě zabránit tomu, aby se přebytky v zemích produkujících suroviny nějakým způsobem nedostaly do německých továren a na pracoviště, a stejně tak si i německé hotové zboží najde cestu na světové odbytové trhy. Tato vzájemná výměna zboží mezi různými národními hospodářstvími skutečně probíhá podle přesvědčivých zákonů nabídky a poptávky. Samozřejmě pod nátlakem a dočasně zde může dojít k omezením a zastavení, jak jsme to zažili za války a pak znovu v Porúří. Ale to všechno jsou silová opatření, která poškozují cizí země podobným způsobem.

Můžeme tedy s jistotou předpokládat, že se velkoobchodu podaří pokrýt nezbytně nutnou potřebu dovozu. Vždy budou

existovat neutrální země, přes které se k nám tento dovoz může dostat.

A pokud jde o samotný úvěr, dosud jsme se dostatečně přesvědčili, že i přes naše nejlepší úmysly splácet úroky jsme stále nedostali vytoužený mezinárodní úvěr. To je ostatně zcela přirozené, protože země, která ve vnitřní i zahraniční politice dělá vše pro to, aby urychlila svůj úpadek, prostě není úvěruschopná.

Navíc národní hospodářství, které si znovu uvědomuje svá národní cla a které by se tak stalo v případě vývozních artiklů opět efektivnějším, může mnohem spíše počítat s tím, že získá zpět starou důvěru. Dočasné zprostředkovatelské úvěry při dovozu a vývozu jsou záležitostí obchodních domů a jsou založeny na jejich osobním úvěru.

Tato otázka má nyní ještě jeden aspekt, a to obavu z politických donucovacích opatření kvůli pozastavení výplaty státních úroků z válečných dluhopisů a jiných úročených dluhopisů Říše nebo spolkových zemí. I to je však velmi nepravděpodobné, neboť se zde jedná o úrokové požadavky jednotlivých soukromých věřitelů německých státních dluhopisů, kvůli nimž lze sotva přijmout nějaké politické opatření. Ostatně ani v historii státních bankrotů se ještě nestalo, že by následoval vojenský zásah, když stát pozastavil výplatu úroků. Opačný názor, že v tomto případě by Francouzi okamžitě provedli odvetné opatření, nelze v žádném případě přijmout z logických důvodů, protože jinak by nepřátelé museli v té době zasáhnout vojenskou akcí proti poklesu německé marky. Pokles měny nakonec připravil zahraniční věřitele

německých dluhopisů o všechno. Nyní naše opatření vůbec nepředpokládají zrušení těchto vnitřních německých státních dluhů, ale pouze zrušení úroků a přeměnu dluhopisů na bankovní aktiva. Na druhé straně lze zahraničním věřitelům okamžitě nabídnout hotovostní platbu.

Jak by se měl v takové situaci pan X v Illinois nebo Chicagu zachovat, když od svého bankéře obdrží zprávu, že německá vláda splácí válečné půjčky v hotovosti a že mu byla tato částka připsána na účet, aby se rozčiloval a přiměl svou vládu k akci proti Německu? V každém případě je takové sdělení panu X zcela lhostejné, protože on už stejně své německé válečné nebo jiné půjčky odepsal jako čistou ztrátu. Takže kvůli úrokům z našich vnitřních státních dluhů se v zahraničí jistě nikdo nerozčilovat nebude. Ani v tuzemsku nebudou držitelé válečných dluhopisů reagovat na takové opatření vlády s menší letargií, než s jakou snášeli všechny dosavadní finanční triky.

Kdo kdy vážně protestoval proti finančnímu úpadku našeho hospodářství? Kdo se postavil proti otevřeně provozovanému finančnímu bolševismu? Nemáme samozřejmě na mysli jednotlivce, ale parlamenty a vlády nebo jiné rozhodující kruhy ve státě a hospodářství. Jedině naše hnutí odjakživa odsuzovalo a bojovalo proti zhoubným opatřením vlády a jasně předpovídalo nadcházející neštěstí.

Na této destrukci úspor německého národa, pokud byly investovány do úročených cenných papírů říše, spolkových států nebo do pevně úročených cenných papírů veřejnoprávních orgánů a spořitelen, již nelze nic změnit, protože jen blázen

může věřit, že německá marka někdy znovu dosáhne vyšší hodnoty nebo dokonce hodnoty z dob míru. Naopak, postaráme se o to, aby byly pokud možno odškodněny chudší vrstvy našeho národa, které byly postiženy tímto zbavením majetku.

Z žádné strany nelze očekávat vážný odpor, pokud by nacionalistická německá vláda vyhlásila zrušení úroků ze všech úročených dluhopisů se současnou přeměnou těchto dluhopisů na bezúročná aktiva ve státních bankách nebo na poštovních šekových účtech. Pro nás je důležité, aby našimi opatřeními nebylo poškozeno společenství. - Skutečnost, že bude podniknut odpor ze strany kapitalistů, nemůže omezit osvobozující čin. Právě v případě tohoto opatření je vidět, že zde dojde k oddělení duší a že uzavřená falanga těch, kteří v tomto vládním opatření pocítí uvolnění a osvobození práce od obrovského tlaku, bude velmi brzy zahrnovat všechny pracující. Pouze okruh bank a burzovních společností a ti z okruhu malých penzistů, kteří jsou uvězněni ve vlastních výhodách, budou nadále stát jako jejich odpůrci.

Ten, kdo pracuje, nemá žádný zvláštní zájem na tom, aby ze svých dočasných aktiv dostával od bank úroky, a už vůbec nemá zájem na tom, aby platil velmi vysoké úroky za úvěry; se svými penězi jako provozním kapitálem chce pracovat a vydělávat. Z tohoto důvodu budou mít všichni podnikatelé, továrníci a živnostníci jen velmi malý zájem na udržení úrokového kapitalistického systému. - To je jasné jako denní světlo každému, kdo má na paměti, že vládní úroky - jak jsme nejjasněji ukázali - se získávají pouze prostřednictvím přímých

nebo nepřímých daní z pracovních příjmů produktivních pracujících.

Ten, kdo má toto poznání jasně na paměti, se nemůže nechat v žádném okamžiku zviklat, neboť jde skutečně jen o základní princip: stát může dát jen to, co musí svým občanům opět v nějaké formě vzít.

Úroky na úhradu úroků státu musí být za všech okolností čerpány od produktivních pracovníků. Z této zásady není vyloučen žádný pracující, nejméně pak ruční dělník, který nemá k dispozici žádné úročené dluhopisy. Tato situace na něj dopadá nejtíživěji, neboť přímé a zejména nepřímé daně se ho také dotýkají nejtíživěji. Nuže, to, že právě dělník je prostřednictvím přímé daně z příjmu ve formě srážky z příjmu vyzván k dani dříve než všechny ostatní kruhy, již z dělníka udělalo jasnozřivého ohledně těchto záležitostí; totéž platí i pro všechny zaměstnance pobírající mzdu a plat. Jistě, tyto kruhy si mnohem méně uvědomují mnohem radikálnější nepřímé daně - i když je pociťují především v inflaci, jak bylo popsáno v kapitole „Inflace“. Nepřímé daně jsou nejvíce asociální daní. Zatěžuje práci ve prospěch čistého úvěrového kapitálu. Nikdo z ní nemůže vybírat, a proto nejvíce utlačuje toho, kdo má nejmenší příjem. Na druhé straně nepřímé daně - daně z uhlí, soli, zápalek, cukru, piva a nápojů, daně z osobní dopravy atd. - ani v nejmenším neznepokojují majitele velkého kapitálového bohatství.

Člověk z okruhu pracujících, který je odpůrcem takového osvobozujícího činu, jím proto může být jen díky neznalosti a nepochopení těchto souvislostí.

S oponenty se budeme zabývat v samostatné části, zejména s obavami malých penzistů. To nás však již přivádí k sociálněpolitickým úkolům nacionálněsocialistického státu.

Poslední a nejtěžší věcí, kterou bychom se v této kapitole měli ještě zabývat, je otázka zrušení mezinárodních úrokových závazků - jinými slovy, odmítnutí dalších plateb úroků za válečné dluhy.

Tato otázka je nejtěsněji spjata s německou historickou otázkou, ba je vlastně **německou otázkou** vůbec, neboť říká: Chce německý národ svobodu, nebo otroctví?

Víme, že v takovýchto konečných otázkách může rozhodnout a dosáhnout vítězství pouze odhodlaná vůle - odpověď na tuto otázku proto dalece přesahuje rámec finančně politických pozorování. Je však nezbytné, aby národ, který musí usilovat o svou svobodu, věděl, že jeho otroctví je v první řadě finančně politické, že zde politika a ekonomika spolu nejtěsněji souvisejí. Ale právě to je na současné situaci nové, že ji ovládají finančně mocenské politické názory a že vojensky mocenské politické názory jsou až na druhém místě.

Bylo by velmi lákavé zabývat se zde historicky světovými politickými silami, které vedly k světové válce, revoluci a kolapsu, ale tato historická retrospektiva byla v německé veřejnosti již natolik široce probírána, že zde nelze říci nic podstatně nového. Naopak je třeba uvést několik základních poznámek, které ani v těch nejpečlivějších historických popisech nejsou dostatečně zdůrazněny – protože je nelze

doložit dokumenty – o tajném působení nadnárodních finančních mocností.

Jistěže všechny čistě politické momenty měly velký význam pro vznik světové války a pro její vedení. Jistěže aktivní váleční štváči – Suchomlinov, Iwolski, Clemenceau a Poincaré, Grey a Pasitsch – nesou svůj politický podíl na vypuknutí světové války. Jistě jsou hříchy naší německé diplomacie, nedostatečné diplomatické zastoupení, Bethmannova politika a císařství na německé straně momenty, které umožnily tak nepříznivý okamžik pro náš národ. Stejně tak je ale jisté, že světový kapitál, který sám vždy chytře zůstával skryt v pozadí, vědomě řídil všechny tyto proudy a hnutí[10] k dnešnímu konečnému cíli – finančnímu podrobení všech národů úrokovým a daňovým povinnostem vůči nadnárodním finančním mocnostem.

Tuto všeovládající skutečnost jsme v kapitole o „úrokovém otroctví“ podložili čísly. Tato skutečnost svou důležitostí převyšuje všechny ostatní politické jevy. Všechny ostatní jevy v politice i všechny jevy úpadku v oblasti kultury nejsou ničím jiným než důsledky této světové nadvlády velkých nadnárodních finančních mocností.

O mamonistickém věku můžeme skutečně mluvit jako o nové epoše. Na trůn tohoto světa usedl bůh Mamon. Sklání se před ním císař i král. Parlamenty a vlády jsou jeho poslušnými služebníky. Podařilo se mu spoutat velká hnutí - jako je snaha námezdních dělníků o jejich přilepšení. Podobně si

[10] Srov. Rosenberg.

mezinárodní kapitál udělal ze světových tiskáren služebníky svých cílů - stejně jako se stal správcem kulturního bohatství a falšovatelem každého původního národního umění a literatury.

Jako nejvýznačnější nositele tohoto mamonistického zamoření a ovládnutí světa jsme rozpoznali Židy, a tak se kruh našeho poznání opět uzavírá otázkou všech otázek - židovskou otázkou.

Řešení úrokového problému je řešením židovské otázky. Řešení úrokového problému ve smyslu našich výkladů je zlomením židovské světovlády, protože rozbíjí moc světového židovstva - jeho finanční moc.

Řešení úrokového problému je však navíc v konstruktivním smyslu současně i řešením sociální otázky.

V zahraniční politice však bylo zbavení se našich úrokových břemen ze strany světového finančního systému velmi obratně spojeno s naším osvobozením od našich vojenských nepřátel.

Francie zde nestojí pouze jako náš dědičný nepřítel, ale také jako přisluhovač světového finančního systému, každý den připravený páchat proti nám nové násilnosti.

Amerika – jako současné centrum světového finančního systému – může být ještě tak mocně informována o skutečnosti širokými vrstvami svého kdysi fanaticky proti Německu naladěného obyvatelstva, proti vůli pánů z Wall Streetu nemůže a nebude schopna pro Německo udělat nic, co by přesahovalo poměrně úzký rámec charitativní pomoci.

Anglie, konkrétně britské imperiální impérium, může sice s potěšením sledovat úplné zničení Německa, ale přesto pro Německo nebude moci a nebude chtít nic udělat, protože Anglie je sama zcela v rukou světového finančního světa, který hraje rozhodující roli i v anglické vládě. Stačí si vzpomenout na Balfourovu deklaraci, která vznikla zcela pod vlivem sionistů.

Francie je pod dvojím tlakem svých šovinistických generálů a obecné psychózy národa, která se vyznačuje chorobnou nenávistí a stejně chorobným strachem z Německa, a pod neomezenou vládou rodu Rothschildů.

Vzhledem k takové světové politické situaci německého národa existuje jen jedno rozhodnutí, jak si pomoci – rozhodné ne! – ať se stane cokoli!

„Kdo předem s obavami zvažuje důsledky, ten se podvolí, kde se projeví síla," zpívá stará německá studentská píseň. Tento verš skrývá neotřesitelnou moudrost.

A právě teď dostává chudý německý národ opět lekci nejstrašnějšího rozsahu v oblasti francouzské politiky násilí v Porúří.

Všechno je marné! Kdo nemá vůli k svobodě – nebo věří, že si svobodu může koupit ústupky nebo vyjednáváním – ten je ztracen! Nikde na světě nenajde přátele a ani světové svědomí, ani německá představa o „spravedlnosti, která nakonec zvítězí", neuchrání německý národ před krvavou cestou k osvobození.

Jisté je, že tato cesta je kratší a méně obětavá než cesta k nevyhnutelnému a definitivnímu otroctví, po které je náš ubohý

národ již téměř 5 let vlečen stejně neschopnou jako nezodpovědnou vládou.

Nikdo nemůže popřít, že všechny naděje a útěchy politiků usilujících o naplnění cílů se ukázaly jako sebeklam. Německý národ nebyl ušetřen ničeho; navzdory všem obětem, navzdory všem výkonům, jaké dosud žádný národ nepodnikl, stát i národ upadaly do stále hlubší bídy. Stále více území německé země bylo obsazeno a znásilněno nepřítelem. Německá měna stále více ztrácela na hodnotě a již dávno klesla pod úroveň jiné evropské bezcenné měny – ruské.

Každá vůle k boji v národě je systematicky potlačována, „aby se nepřítel nerozzuřil“, jak zněl starý Bethmannův recept. Cuno pro to vymyslel pojem „pasivní“ odpor! Už samotné slovní spojení je tak nekonečně charakteristické pro novoněmeckou mentalitu. „Pasivní odpor“ je už jako slovní spojení vnitřním rozporem – v němčině nesmyslem. „Trpící“ odpor! To je pasivní odpor – tedy odpor, který neklade žádný odpor, ale všechno snáší. Vládní plakát k tomuto trpícímu odporu také zcela správně zobrazuje hlavu pracujícího, krvavě zbitou francouzskými jezdeckými biči, jehož výraz ve tváři však postrádá vše, co by mohlo naznačovat vzdor, nenávist nebo odpor. Zbitý muž sklání hlavu se zavřenýma očima a čeká na další rány. Popisek „Navzdory všemu“ zní jako výsměch bez odporu se poddávajícímu osudu, který kresba vyjadřuje.

Právě zkušenosti s okupací Porúří jsou však šťastným znamením toho, že již samotná společná obrana způsobuje nepřáteli téměř nepřekonatelné potíže. V každém případě lze dnes, po šesti měsících okupace Porúří, říci, že finanční

úspěchy okupace Porúří byly naprostým neúspěchem a že i politicky Francie svou politikou vůči Porúří ztratila většinu politických sympatií a ocitla se v politické izolaci.

Právě tyto zkušenosti mi dávají právo říci, že skutečně odhodlaná obranná vůle v otázce odmítnutí dalších úrokových plateb na takzvaný „reparační účet“ by světové finance a jejich přisluhovače ve Francii postavila před úkoly, které jsou naprosto neřešitelné.

Odmítnutí všech plateb úroků a cel na válečné dluhy by postavilo mezinárodní finance, respektive Francii, před otázku převzetí celé finanční správy celého Německa. Kdyby byly odstraněny všechny říšské daně, které nyní slouží k placení úroků nepříteli, znamenalo by to především vnitřní vykoupení z šíleného daňového útlaku, velký sociálně politický čin největšího rozsahu, a nepřítel by se musel pokusit vyvinout v Německu vlastní finanční správu.

Kdyby však německý národ viděl, že na každém berním a důchodovém úřadě sedí francouzský nebo židovský výběrčí daní, a kdyby tito cizí utlačovatelé brali zemědělcům z jejich stájí nejlepší krávy - pak by snad hněv a rozhořčení brzy nabyly takové síly, že by jedné noci smetly cizí přízrak krvavým koštětem a osvobodily Německo.

Zda by se obecně vojenská mocnost pustila do takového počinu ve službách finanční mocnosti, je tedy zatím velmi sporné.

Vyhlídky naší vůle k osvobození nejsou v žádném případě tak nepříznivé, jak se mohlo zpočátku zdát - naopak. Už když

Německo poprvé jednomyslně odmítlo předání svých „válečných hrdinů“, bylo s tímto „ne“ strašidlo ukončeno.

Nyní budou mezinárodní finance jistě hledat jiné metody, zejména metodu bojkotu a celkového zaškrcení mezinárodního trhu. Že se jim to nepodaří, může být rovněž jisté, a také bojkot německého zboží by Německo nasměroval, zpočátku jen v jeho hospodářské činnosti a po určitou dobu také výhradně, na jeho vnitřní trh. Bylo by tedy i zde pouze úkolem kvalifikované domácí politiky - speciálně velkorysou podporou v oblasti bytové výstavby - překonat kritické období a využít je pro blaho národa, dokud nebudou určeny nové cesty do světa.

K tomuto otevření nových cest do světa dojde prolomením židovské nadvlády i u ostatních národů, neboť i cesta jednotlivých národů ke zdravému národnímu hospodářství může vést pouze přes jejich vyléčení z domácího otrávení židovsko-mocenským jedem. Pak se samy od sebe otevřou přirozené cesty zdravého mezinárodního obchodu a hospodářského podnikání mezi národy - a lidstvo, zbavené židovského útlaku, zažije věk nebývalé prosperity - a především Německo - srdce světa.

Námitky

Po globálním pohledu v předchozí kapitole je obzvláště obtížné sestoupit do hlubin sporu o možnosti osvobození.

Můžeme jistě doufat, že ty nejhloupější a nejdrobnější obavy a nářky utichnou tváří v tvář obrovskému významu otázky úrokových sazeb. Nebudeme se tedy zabývat tisíci otázkami, které spadají do rubriky „Hlupák se ptá na víc, než dokáže odpovědět deset moudrých“. Autor si tuto mučivou a neplodnou hru otázek a odpovědí vyzkoušel během několika posledních let své propagandistické činnosti.

Budeme se proto krátce zabývat pouze těmi námitkami, které vyžadují odpověď vzhledem k závažnosti daného stanoviska či osobnosti nebo vzhledem ke skutečným obtížím, které nové myšlenky vždy kladou na mozky jedoucí ve starých kolejích. Obecně lze říci, že všechny námitky jsme již předjímali při probírání jednotlivých opatření, a každý, kdo se pokusil sledovat základní myšlenkovou přeměnu z myšlenkového světa úrokově kapitalistického hospodářství na myšlenkové pochody hospodářství pokrývajícího poptávku a osvobozeného od ducha lichvy, bude pravděpodobně schopen na všechny námitky odpovědět sám; ale i kdyby tomu tak nebylo, stačí, když pocítí vnitřní přesvědčení o správnosti hospodářského řádu, o který usiluje nacionální socialismus. Krátce se také zmíníme o snahách, které s větší či menší jasností usilují o náš cíl osvobození, ale které nedosahují svých prostředků.

V roce 1921 se Bavorská obchodní komora podrobně zabývala mými požadavky na zrušení úrokového otroctví a

pověřila Dr. Otto Heyna, generálního radu Norimberské obchodní komory, aby napsal protiargument. Dr. Heyn, samozřejmě Žid, se tohoto úkolu zhostil s velkou horlivostí. Bavorská obchodní komora šířila tento dokument s velkou vervou ve všech kruzích Bavorska.

Už jen tato skutečnost dokazuje, že práce německého bojového svazu na rozbití úrokového otroctví (Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft) byla židovským obchodnickým kruhům velmi nepříjemná a že v ní viděly svého nepřítele více než v jakémkoli jiném hnutí. Je to také důkaz, že období mlčení ustoupilo období přímého boje.

Je přece samozřejmé, že tak zkušený finanční spisovatel, jakým je doktor Heyn, který v této oblasti působí již desítky let, shromáždí vše, co by se dalo proti mým požadavkům finanční politiky namítnout. Pouze mnohomluvnost této publikace mi brání v tom, abych ji zde otiskl v plném znění. Hlavní obsah lze nalézt v mé odpovědi, kterou „Münchner Zeitung“ uveřejnil velmi chvályhodným způsobem - navzdory nebezpečí, které to pro noviny nepochybně znamenalo. (Č. 301/302 z 31. října 1922.)

Dr. Heyn se mými návrhy zabýval již ve velkém článku v č. 40 „Bayrische Handelszeitung“ ze 14. prosince 1920. Obsah tohoto článku byl pak na žádost obchodní komory rozšířen a vydán jako brožura.

Především Dr. Heyn zařazuje do okruhu svých úvah všechny mé spisy i publikace Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft a přetiskuje také 10 požadavků Deutscher

Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft v nezkrácené podobě.

Pozoruhodné je, že Dr. Heyn začíná své vyvrácení přiznáním, že názor, že úrok je kořenem všeho zla a že jeho vymýcení by vedlo svět ke šťastnější budoucnosti, není nový. „Navzdory různým zákazům úroku se však nepodařilo změnit hospodářský fenomén, který úrok představuje.“

Na druhou stranu je třeba důrazně zdůraznit, že středověký zákaz úroků ze strany římské církve skutečně vedl k nebývalému rozkvětu umění a průmyslu v tehdejším hospodářském životě. Návštěva Norimberku, Rothenburgu, Würzburgu nebo Bamberku a jejich muzeí nám dodnes nejnázorněji ukazuje, čeho raný německý středověk dosáhl ve všech oblastech umění a vědy v malířství, sochařství, kovolitectví atd.

Církev se až do nedávné doby teoreticky držela staré církevní nauky o odsouzení úroků. Přesně stejný postoj zaujal papež Lev XIII. v encyklice „Rerum novarum“ a Benedikt XIV. v encyklice „Vix pervenit“. V této souvislosti bych vás odkázal na knihu „Kapitalismus oder Christentum“, kterou vydalo nakladatelství Volksheil ve Štýrském Hradci.

Ve druhé části Dr. Heyn srovnává mé požadavky se snahami Ligy svobodné země a svobodných peněz Silvia Gesella (Bestrebungen des Freiland- und Freigeldbundes), který byl v době Mnichovské republiky ministrem financí.

Moji přátelé vědí, že jsem se vždy rozhodně stavěl proti postupu Silvia Gesella. Chtěl bych upozornit, že velká

mezivládní konference nacionalistických stran Velkoněmecka v Linci v srpnu 1921 byla věnována především otázce, zda má být vůdčí zásadou nacionálního socialismu finanční reforma ve smyslu německého Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft, nebo doktrína Silvio Gesella o svobodných penězích a svobodné půdě.

Po podrobných konzultacích přijaly tehdy sjednocené strany Velkoněmecka následující rezoluci:

> „Nacionálněsocialistická strana rozhodně odmítá mezinárodní směřování hnutí za svobodnou zemi ve smyslu Silvio Gesella, protože by to znamenalo zánik naší národnosti. ... Pokud jde o zlomení úrokového otroctví, považuje nacionálněsocialistická strana na rozdíl od marxistického socialismu nadnárodně organizovaný úvěrový a finanční kapitál vykořisťující všechny národy za největšího nepřítele lidstva vůbec a německého národa po jeho hospodářském zotročení Versailles a Saint Germain zvláště a zasazuje se o úplné zrušení úroků ve veřejném i soukromém životě. Souhlasí však s Gottfriedem Federem a „Bund zur Brechung der Zinsknechtschaft“ (Svazem pro zrušení úrokového otroctví), že prozatím má z hlediska státní politiky rozhodující význam nekonečné zadlužení německého státu, a za cestu, kterou je třeba se okamžitě vydat, považuje přeměnu státních dluhopisů na neúročená aktiva. Drobným penzistům a příjemcům úroků, kteří se nemohou živit z důvodu nemoci apod., musí stát doživotně vyplácet dřívější, v některých případech i vyšší, výnosy z jejich držby cenných papírů. Stát pokrývá své finanční

potřeby na charitativní úkoly z přebytků svých ziskových státních podniků a z majetkových a příjmových daní.

Náklady na propagaci nových výtvorů, které nelze vzhledem k současnému daňovému tlaku pokrýt z příspěvků obcí, jsou po schválení zástupci lidu hrazeny vydáváním neúročených poukázek státní pokladny. Státní pokladniční poukázky mají být splaceny z výnosů.“

Těmito programovými prohlášeními strana jako celek přijala hlavní zásady Deutscher Kampfbund a zásadně odmítla Gesellovu herezi.

Dr. Heyn dále srovnává mé návrhy s návrhy „Dr. Bendirena, ředitele Hypothekenbank v Hamburku, který je v bankovních kruzích rovněž velmi uznáván“.

Toto druhé srovnání neodmítám, ale Bendiren nejde k jádru věci - k problému úroku jako takovému - ale ve velmi energické eseji v Bankovním archivu z prosince 1919 - téměř rok po vydání mých brožur - pouze požaduje, aby byly válečné dluhopisy prohlášeny za bezúročné.

Moje tehdejší odpověď zněla: „Jestliže se Dr. Heyn domnívá, že žádný z těchto projektů nebyl dosud úspěšný, není to proto, že by, jak tvrdí Heyn, nebyly dostatečně zohledněny podmínky praktického života“, nýbrž proto, že odpor velkého půjčkového kapitálu a bezohlednost mas nelze překonat v krátké době a bez předchozího získání politické moci. Pokud jde o námitky samotné, ty se již v průběhu několika posledních let dovedly do absurdity.

První námitka spočívá v tom, že přeměna pevně úročených dluhopisů Říše atd. na bezúročná bankovní aktiva by znamenala obrovskou inflaci, protože by se tím znásobila kupní síla. To by mělo za následek obrovský nárůst cen. Jak však každý ví a každý den pociťuje ve své peněžence, k takovému šílenému nárůstu cen dochází již léta a léta, aniž by bylo provedeno mnou požadované bezúročné vyjasnění státních dluhopisů. Zdá se proto přinejmenším nepravděpodobné, že by ekonomická forma, která je opakem současné ekonomické formy, měla na ceny stejně katastrofální účinky jako ta současná. To sice nevylučuje možnost, že by inflaci mohly způsobit jiné faktory a že by inflace nemusela být důsledkem úrokového kapitalistického hospodářského systému.

Zde však uvádím vlastní stať Dr. Heyna ve svazku 14, čísle 3 časopisu „Weltwirtschaftliches Archiv“, který redigoval prof. br. Harms na univerzitě v Kielu, v němž Dr. Heyn sám výslovně podporuje vědeckou tezi, že průměrná cenová hladina v zemi nezávisí jen na množství papírových peněz, nýbrž že kupní síla, kterou pro stát vytvářejí „dluhopisy“, je také mimořádně účinná jako „kupní síla“. Jinými slovy: papírové peníze a dluhopisy (dluh) společně způsobují rozmělnění kupní síly peněz. Čím více se tisknou papírové peníze a čím více se úročí dluhy a vydávají se za ně dluhopisy, tím více klesá kupní síla marky a tím více rostou ceny. Jakmile rozpoznáte tuto ekonomickou teorii (tzv. kvantitativní teorii peněz), která je zřejmá i laikovi, rázem se zorientujete ve zmatku při hledání „viníka“ současného růstu cen. Za inflaci „nemůže“ ani zemědělec, ani dělník, dokonce ani továrník nebo státní úředník, protože jejich

cenové nebo mzdové požadavky jsou pouze důsledkem klesající kupní síly peněz; větší vinu nesou spekulativní zprostředkovatelé, kteří znehodnocení peněz včas a systematicky využívají. Hlavní a zásadní příčinou je však naprosto špatná finanční politika státu a nakonec i špatný protispolečenský úrokový kapitalistický ekonomický systém. Uznání úroku jako zákonného nároku peněz vůči práci vedlo k tomu, že financování války bylo prováděno nesprávným způsobem úročeného dluhu (válečných dluhopisů), že povinnost platit úroky podle versailleského diktátu činí z placení válečných reparací beznadějné zotročení německé práce a celého hospodářství, protože samotný úrok daleko přesahuje výrobní kapacitu Německa. Těžký úděl reparací se kvůli povinnosti platit úroky stává světodějným zločinem. Požadavek revize se týká i výše reparací. Taková revize by ukázala, že dosavadní úspěchy Německa by již dávno pokryly všechny rozumné požadavky nepřátelské aliance na obnovu zničených území a že jen obrovské posuny a podvody jsou na vině skutečnosti, že trpící obyvatelstvo severní Francie dosud nemá obnoveny své domovy. Na druhé straně vydání úročených reparačních dluhopisů, jak je požadováno v londýnském ultimátu a jak je německá vláda poskytla, nebo velká mezinárodní úročená půjčka, na kterou Německo tak bláhově čeká, znamená konečné uznání a zpečetění bezpodmínečné nadvlády světových peněz a podřízení německé práce povinnosti platit úroky mezinárodnímu velkokapitálu.

Protože řešení úrokového problému má pro osvobození našeho nebohého národa z okovů nadnárodní finanční moci tak

neslýchaný význam, je politováníhodné, že Bavorská obchodní komora tak tendenčně prosazuje stanovisko, které Dr. Heyn formuluje na konci svého druhého eseje, že: „Stávající úrokové zatížení by muselo být za všech okolností zachováno“!!!

Ne! Naopak, historickým úkolem současné generace je prosadit zrušení úrokových poplatků z Versailleské smlouvy, nahradit bezedné státní hospodaření na dluh uvnitř státu rozumnou státní finanční reformou a znemožnit opakování takových poměrů v budoucnosti tím, že si stát znovu uvědomí svou finanční suverenitu, které se nyní vzdal ve prospěch finančních mocností.

Stát se nestane velkým tím, že se zadluží, ale pouze díky příspěvkům společenství státu se může stát opět svobodným a ekonomika zdravou. Heslem je společné dobro před vlastním zájmem a zlomení úrokového otroctví.

Další organizací, která se zabývala otázkou úrokové sazby, byl Bavorský průmyslový svaz. V orgánu bavorského svazu. Industriellenverband č. 1 z 8. ledna 1921 pojednává Dr. Analsa o našich požadavcích pod titulkem „Vypořádaní se s úrokovým otroctvím“.

Úroveň této diskuse je již hluboko pod úrovní komentářů Hospodářské komory - k tomu možná přispělo i krycí jméno Dr. „Analsa“, které zvolil syndik svazu průmyslníků.

Po několika historických reminiscencích, které jsou všechno možné, jen ne přesvědčivé, přichází Dr. Ruhlo s odvážným tvrzením, že „úrok není otroctvím dlužníka. Naopak, úrok činí kapitál poplatným nekapitalistům ... ...“. Volání po

zlomení úrokového otroctví je tedy pošetilé, nebezpečné a třídně podněcující (!), ale především proti dobru otčiny (!) a jednotlivce! Pryč tedy se zavádějícím heslem „úrokového otroctví“.

Takto bezedně lehkovážným a povrchním způsobem se Svaz bavorských průmyslníků domnívá, že řeší světový problém. Svaz průmyslníků si myslí, že takovým bezedně frivolním a povrchním způsobem může řešit světový problém! Árijský mozek by si musel dvakrát přečíst blouznění o tom, že „úrok činí kapitál poplatným nekapitalistům“, aby si vůbec uvědomil, jaká lehkovážná drzost spočívá v tomto stavění skutečnosti na hlavu.

Obecně se povinností platit tribut rozumí trvalé placení dlužníka násilníkovi nebo věřiteli, vynucené násilím nebo lstí. Podle Dr. K. by kapitalista musel dlužníkovi platit i úroky! Všichni víme, že je tomu přesně naopak, neboť to není kapitalista, kdo je povinen platit tribut nekapitalistovi, nýbrž nekapitalista musí rok co rok platit majiteli peněz úroky, které dost často pohlcují pracovní zisk průmyslníka, jenž potřebuje úvěr.

Samotné dějiny našeho průmyslového vývoje jsou plné nejhanebnějšího vykořisťování nejpracovitějších podnikatelů úvěrovými kapitalisty.

Jistě, v dobách rostoucí hospodářské aktivity bude průmyslník platit úroky, což je dnes obvyklá daň „nekapitalisty“ kapitálu, pokud mu jeho odvážný podnikatelský duch slibuje mnohonásobné zisky - ale co když hospodářství

klesá? - pak se ukáže, do jak strašného a brutálního otroctví vůči kapitálu nekapitalista upadl; protože pak jde přes všechny ztráty o to „zaplatit úrok“, a když už to nemůže udělat, přijde státní zástupce a zabaví mu veškerý podnikatelský majetek, na který nějak dosáhne, aby zajistil kapitál a úrok. - Kapitalista má za sebou takovou obrovskou práci - před patnácti lety kdysi vypsal šek za půl minuty, pak únavou klesl do klubové židle, za ta léta už dostal všechny peníze zpět v podobě ročních úroků, každý rok si s úsměvem mnul palce, když na základě své „povinnosti platit výpalné podle doktora Analsy“ dostal od své banky oznámení, že úroky byly přijaty správně. A nyní, když neštěstím stíhaný průmyslník již nemůže splácet úroky, stačí, aby „kapitalista“ zatelefonoval svému právníkovi, že má nechat dlužníka exekuovat - a státní zástupce se dá do akce a všechny mocenské prostředky státu slouží zájmům kapitálu, modle úroků, a pracovitý průmyslník nebo živnostník, dělník národního hospodářství, je nemilosrdně a bezohledně připraven o plody desítek let práce. - Nicméně „úrok není otroctvím dlužníka“, učí nás muž s proslulým krycím jménem „Analsa“.

Ale ne snad, pane Analso, vy tím myslíte: „Požadavek na zlomení úrokového otroctví je pošetilý; je nebezpečný a podněcuje třídní nenávist.“ Ano, ano, žijeme přece dnes v téměř ideálních dobách vzájemného sociálního porozumění (jako kdysi staré křesťanské prvotní obce, v lásce a souladu) – jako hrdličky dnes žijí pohromadě komunisté a přívrženci Kappa, demokraté a nacionálněsocialističtí, zaměstnanci a zaměstnavatelé – v těchto dobách naprosté nadvlády úrokové

ideje; blaho vlasti i jednotlivců vzkvétá, proto „pryč s tím zavádějícím heslem o zlomení úrokového otroctví.“

To jsou „přední obchodní a průmyslové kruhy“ v Bavorsku. Není třeba se divit, že právě v oblasti peněz a financí pěst nevědomosti tak usnadňuje hru světovým bankovním a burzovním podvodníkům a že na druhé straně povrchnost a arogantní hloupost tak ztěžuje vzdělání nám, kteří považujeme vykoupení státu a národa za své životní dílo.

Na druhé straně je třeba na tomto místě výslovně poznamenat, že před dvěma lety vyzval německý Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft všechny kruhy, které jsou na těchto otázkách přímo či nepřímo zainteresovány, k veřejné disputaci na dvou velkých veřejných shromážděních.

Této akce se zúčastnilo také velmi početné publikum a své slovo zde měli poslanci, bankovní odborníci, národohospodáři atd., aniž by byly předloženy nějaké přesvědčivé argumenty, které by mohly byť jen v nejmenším zpochybnit neotřesitelnou důslednost a správnost základních požadavků Kampfbundu.

Námitky, které nyní zůstaly, mají kořeny v jednom ze sedmi nejdůležitějších, jak jsem je již tehdy popsal: 1. strach o vlastní drahé peníze, 2. strach z inflace, 3. strach o vlastní požitek z úroků, byť i malých, 4. strach z ciziny, 5. obecný strach z něčeho nového, 6. strach o stát, že už nebude dostávat dost peněz, a 7. strach z nového „neklidu“ mas.

To jsou námitky egoistů, líných myslitelů, pokrytců a filistrů. Zabývat se takovými námitkami znamená ztrácet drahocenný čas.

Nyní se krátce zaměříme na hnutí a návrhy, které rovněž usilují o finanční nebo měnovou reformu.

Nejznámější z nich je hereze Silvia Gesella o svobodné půdě a svobodných penězích.

Silvio Gesell byl jednou z velmi problematických osobností, které byly vymeteny na povrch v nejhorších dobách Mnichovské republiky.

Silvio Gesell - možná sám o sobě idealista v dobré víře - byl zaujatý, ve svých myšlenkových pochodech internacionální, měl společné zájmy s tehdejšími židovskými krvežíznivci - a co je nejvíc znepokojující - jeho učení považovali tehdejší vládci za vhodné pro „osvobození lidstva z pout kapitalismu“. Gesell spolu s paní Eisnerovou, Landauerem a dalšími velikány té doby založil svou S. F. B. (Socialistickou ligu svobody). V téže době bylo Dietrichu Eckartovi, který tehdy mezi dav vhodil známý leták „Všem pracujícím“, v němž jsme popsali úrokový kapitalistický světový podvod a poprvé veřejně vyslovil požadavek zlomit otroctví úroků, vyhrožováno smrtí. Také Dietrich Eckart ve svém „Auf Gut Deutsch“ popisuje naše setkání s tehdejším ministrem financí Silviem Gesellem nádherně sarkasticky.

Gesellova hereze bohužel způsobila v myslích našich německých národovců velký zmatek a chaos. „Svobodná půda“ a „svobodné peníze“ byla pro idealistického Němce také příliš hezká slova. Mnozí z našich nejlepších se jen s obtížemi dokázali osvobodit od úchylek Gesellovy spirituality. Teprve

zmíněné rozhodné prohlášení mezivládní konference zástupců v Linci v roce 1921 konečně zlomilo kouzlo.

Proto není třeba se zde Gesellovou teorií podrobněji zabývat. Odkazuji na své důkladné zúčtování s Gesellem v nacionálně socialistickém měsíčníku „Volk und Gesmeinde“, který vydávala Německá nacionálněsocialistická strana práce v čele s poslancem Rudolfem Jungem v Troppau. Pod titulem „Die Linzer Beschlüsse zur Geldreform“ jsem se v číslech 3, 5 a 8 4. ročníku z roku 1922 podrobně vyjádřil k Gesellovi a zdůvodnil úplné odmítnutí strany. Podobně lze odmítnutí Gesella nalézt ve vynikajícím časopise našeho starého mistra Theodora Fritsche v č. 444, stejně jako odmítnutí Gesella Paulem Lehmannem.

Také Jungova kniha „Der nationale Sozialismus“ obsahuje jasné a rozhodné vyjádření proti Gesellovi ve skvělém novém vydání.

Každý, kdo by se chtěl těmito otázkami zabývat podrobněji, najde v uvedené literatuře dostatek materiálu, aby se mohl informovat do větší hloubky. Pro ty, kteří na to nemají čas nebo chuť, a na závěr této práce stručně zopakuji Gesellovy myšlenky o reformě měnového systému a důvody, proč je v zásadě na špatné cestě.

Gesell chce zavést omezení oběhu peněz tak, aby musely neustále „pracovat“ a nemohly být skladovány. Domnívá se, že tím se odstraní všechny škody způsobené úrokovým kapitalismem. Doufá, že toho dosáhne pomocí triku, že obíhajícím papírovým penězům poskytne tzv. smršťování.

Gesell chce vydávat papírové peníze, které budou označeny oddíly nebo na které budou každý týden nalepeny další známky, aby si zachovaly svou stálou hodnotu. Na konci roku by pak měly být vyměněny za nové peníze.

Uvážíme-li na okamžik praktickou neproveditelnost takového každodenního hromadného vázání a každoroční výměny při současném nadbytku papírových peněz, musíme už jen z těchto důvodů takovou komplikaci peněžních transakcí odmítnout. Avšak nikoli tato vnější nepříjemnost by byla pádným důvodem proti uvolněným penězům, nýbrž skutečnost, že naprostá většina plateb se dnes provádí šekem, směnkou nebo bezhotovostně - že takové jednostranné opatření, které by postihlo pouze běžnou hotovost, by se ani v nejmenším nedotklo úvěrového kapitálu, který se stal pánem hospodářství v tisících forem, jako jsou dluhopisy, hypotéky atd. Škodu by tedy pocítily pouze ty kruhy, které nejsou příznivci uvolněných peněz. Škodu by tedy pocítily pouze ty kruhy, které shromažďují obíhající peníze nebo je potřebují jako provozní prostředky - to jsou však všichni pracující - ať už jsou to námezdní dělníci, živnostníci nebo průmyslníci. Naproti tomu miliardáři, o nichž není známo, že by své miliardy nosili po kapsách jako hotovost, by se usmívali a s takovou úchylkou „bojovníků proti kapitálu“ by souhlasili.

Každá reforma, která se snaží bojovat s právní nebo mocenskou otázkou vlády úroku z čistě peněžní stránky, je proto od počátku odsouzena k naprostému neúspěchu; neboť vláda úroku není záležitostí užšího peněžního systému, nýbrž úplného zvratu zdravého vztahu mezi kapitálem a prací.

Také celý neklidný a závratný duch, který spočívá v emisi zmenšujících se peněz, které „pod rukama ztrácejí hodnotu“, je pravým opakem každého zdravého a rozumného požadavku na peníze se stabilní hodnotou.

V podobně úzkém kruhu se pohybuje i vynález holštýnského učitele Hadenfelda. Jeho „Reichsgegenzinsbund“ chce také každý rok vyměnit všechny papírové peníze za nové, ale odečíst si z nich určité procento (5-10 %). Toto opatření, které je rovněž nesmírně těžkopádné, však samozřejmě není ničím jiným než čistou peněžní daní - tj. daní z aktuálního držení hotovosti. Opět by to v plné míře postihlo pouze pracující lidi, zatímco velkokapitalisté by měli volnou ruku. Navíc obrovský aparát na výměnu a zejména dotisk bankovek by pravděpodobně většinu této peněžní daně pohltil. Druhotná myšlenka, kterou rovněž vyslovil Hadenfeld, že by se tím zobecnil bezhotovostní platební styk ve smyslu poštovních šeků, je rozumná; o tomto bodu jsme již podrobně psali. Víme, že vývoj sám o sobě směřuje ke stále většímu rozšiřování bezhotovostního platebního styku, a nesmíme zapomínat, že zobecnění bezhotovostního styku samozřejmě činí návrhy s říšským protizájmem bezpředmětnými. Taková „daň z peněz“ by samozřejmě ani v nejmenším nezměnila právní vztah mezi úrokovým otrokem a kapitalistou.

Hubrichtovy návrhy jsou ve stejném duchu. Chce řešit problém úrokových sazeb ze strany peněz a prosadit konstantní ceny pomocí velmi komplikovaných výpočtů. Protože Hubricht své v podstatě zcela zmatené myšlenky předkládá v pseudovědeckém hávu, vzbudil tu a tam pozornost.

Také Grisson vychází z velmi pochopitelné touhy vytvořit stabilní peníze a domnívá se, že je ve své „jedničce“ našel. Jednička je takříkajíc odkazem na zboží a práci, která je přidělena za určitý počet hodin práce.

Musíme odmítnout všechny podobné umělé pokusy o regulaci ekonomiky; takové návrhy nutně vedou k nucené ekonomice. I kdyby byly zavedeny, ztroskotaly by na nespokojenosti s přidělováním „jedniček“, na které mají jednotlivci nárok.

Diskuse o pokusech o reorganizaci našeho rozvráceného německého finančního hospodářství ze strany takzvaných odborných komisí z bankovních a burzovních kruhů je zcela bezcenná a zbytečná, protože tyto konference neusilují vážně o zlepšení německé situace, ale jsou tu jen proto, aby světu obecně a Německu zvláště vytřeli zrak.

Pánové světových financí, světoví bankéři, samozřejmě dobře vědí, že povinnost všech národů platit úroky a poplatky nadnárodním měnovým mocnostem vedla ke všeobecné světové krizi a že jakékoli skutečné a zásadní zlepšení by znamenalo zničení jejich vlastní vlády. To však nelze od vládců úroků ve světě požadovat, aby si sami usekli hlavu nebo se vykořenili; mají tedy jedinou snahu, vytěžit své úroky ze zmateného hospodářství různých národů stále novými metodami.

Samozřejmě, že se pánům přihodí i nějaké neštěstí - například úplné znehodnocení německých domácích dluhopisů

-, ale podařilo se jim nahradit ohromné zadlužení Německa v důsledku versailleského diktátu.

Za zmínku stojí i nervozita světového finančnictví, které se navzdory versailleskému diktátu snaží nahradit jej obecně uznávanými „úročenými dluhopisy“. Za prvé, pohledávka na válečné odškodnění, která byla poněkud vratce postavena na německém válečném dluhu, byla londýnským ultimátem přeměněna na pevně úročené německé dluhopisy. A nyní se německá veřejnost po léta a léta snažila převést tento úročený dluh vůči zahraničnímu nepříteli do podoby tzv. dluhopisů Společnosti národů. Kdyby se to podařilo, mělo by to dvojí výhodu: jednak by se reparační dluhopisy, které byly vystaveny nebezpečí ozbrojeného vypovězení versailleského míru, převedly do čistě soukromoprávní formy „dluhopisu Společnosti národů“, jednak by se německý národ podřídil benevolentnímu světovému finančnictví, které financovalo obrovské reparace Německu, aby ochotně a povinně platil úroky. Dvě mouchy jednou ranou. Můžeme jen žasnout nad tím, jak neuvěřitelně nic netušící je německá veřejnost, pokud jde o dluhopisy Společnosti národů, jako by se závazky Německa ani v nejmenším nezměnily, kdyby se musely platit úroky z reparačních dluhopisů nebo úroky z dluhopisů Společnosti národů, které jsou samozřejmě stejně vysoké, ne-li vyšší.

Dluhopisy Společnosti národů však již rostou a jedním z nejbujnějších plakátů světových financí jsou oznámení o dluhopisech Společnosti národů, která se nyní objevují na všech plakátovacích sloupech. Na plakátu je dvakrát obrovskými písmeny vyvedeno slovo „dluhopis Společnosti národů“ a nad

ním na bílém pozadí (sionistické barvy) pomalu stoupá modrý balonek.

Této snaze slouží i veškerý vliv Židy vedeného tisku, který vzhledem k bezradnosti německé vlády ve finančních záležitostech umí vychvalovat jediný prostředek: „mezinárodní půjčku“.

My víme, že taková půjčka by znamenala jen další posílení všežidovské světovlády, a takové finanční triky rozhodně odmítáme.

Totéž platí o Vanderlipových plánech na evropskou centrální banku, která by ovšem nebyla ničím jiným než zvětšenou verzí německé Říšské banky A.-G. Rovněž návrhy sira Ernsta Cassela na konferenci v Janově je třeba rázně odmítnout. Člověk může jen žasnout nad ocelově zamračeným pohledem, s jakým jsou dnes takové návrhy předkládány celému světu.

Cassel například zcela vážně požaduje jako první bod svých „reorganizačních návrhů“ zvýšení úrokové sazby.

Tímto plácnutím do tváře každého rozumného ekonoma uzavíráme tuto neveselou kapitolu o námitkách a odpůrcích našich návrhů na reformu finanční a hospodářské politiky.

Sociální politika

Obavy drobných penzistů a dalších držitelů úspor z rozsáhlých ozdravných opatření, která hodláme přijmout v oblasti financí, nás přiměly k tomu, abychom péči o tyto skupiny postavili do popředí našich sociálně-politických reforem.

Jsou také logicky spojeny s námitkami proti finanční politice nacionálního socialismu, a proto částečně patří do předchozí kapitoly.

Celá naše tvrdě pracující střední třída vyrostla s představou, že „to dotáhne tak daleko, že jednou bude moci žít skromně nebo pohodlně ze svého úroku ve stáří“. Tomuto cíli sloužila spořivost našich rodičů, která se stala životním stylem širokých vrstev obyvatelstva. Velmi rozšířeným názorem totiž bylo prohlásit za vyloženě nemorální utrácet peníze nad rámec jejich úroků a žít z kapitálu.

Katastrofa úplného zbídačení, která tyto kruhy postihla v důsledku totálního znehodnocení peněz, musela přirozeně vyvolat největší zoufalství. Když se objeví hnutí, které požaduje zrušení úrokového otroctví a chce zavést bezúročné hospodářství, je pochopitelné, že se tyto kruhy obávají ztráty posledních pilířů svých příjmů a obracejí se proti takovým požadavkům.

Těmto kruhům, které celý život uvažovaly v pojmech úrokového kapitalismu, nelze vyčítat, že nedokázaly tak náhle změnit svůj způsob myšlení a že si neuvědomily, že se staly obětí tohoto úrokového kapitalistického hospodářství.

Přesto považujeme za jeden z nejušlechtilejších úkolů nacionálněsocialistického státu zlepšit v rámci možností situaci těch, kteří byli zásadně chybnou státní finanční politikou ošizeni o veškeré úspory.

Bohužel úplné obnovení dřívější vlastnické situace nepřipadá v úvahu, protože v podstatě dřívější platby nepříteli byly kryty těmito úsporami německé střední třídy.

Je však sociální povinností státu zvrátit trpké strádání a zajistit přiměřený starobní důchod.

Tímto způsobem se tyto kruhy také stanou přáteli státu, který skutečně slouží společnému dobru, a odtrhnou se od svých korupčníků - světových úrokových pánů. Pro ty byli drobní penzisté pouhými ochrannými oddíly, které měly bdít nad nedotknutelností úrokového nároku. A když si vzpomeneme na velké slzy, které Erzberger proléval v Říšském sněmu ze soucitu s ubohými drobnými penzisty, služkami, dělníky atd. kteří poskytli své úspory otčině za pětiprocentní úrok a kteří by neměli být za žádných okolností zklamáni zrušením výplaty úroků atd. pak víme, že to bylo jen zrcadlové šermování na ochranu myšlenky úroku jako takové, zatímco zároveň byli právě tito střadatelé ošizeni o všechny své úspory a přivedeni na žebráckou hůl.

Vzpomínáme na výkřiky o hrozícím státním bankrotu, který by musel nastat, kdyby se stát zbavil svých úrokových závazků, a zároveň jsme museli zažít, že skutečný státní bankrot byl pouze zakryt pomocí tiskařského lisu, čímž bylo zároveň celé německé hospodářství vystaveno anarchii.

Musíme však požadovat myšlenkovou změnu, to znamená, aby kruhy střadatelů našly cestu zpět od pojmu úrokový kapitál ke starému zdravému pojmu spořicí kapitál. „Šetři včas, a budeš mít v nouzi“, to bylo staré německé pojetí spoření, ale ne - shromáždi tolik peněz, abys mohl pohodlně žít na úkor jiných ze svého úroku - protože úrok je práce jiných!

Víme velmi dobře, že mezi tisíci lidmi, kteří žijí a žili ze svých úroků, si málokdo uvědomil, že tyto úroky nevznikají ze vzduchu, ale že si je musí vydělat jiní tvrdou prací; že tedy za toto pohodlné a příjemné užívání úroků nevděčí svým penězům, nýbrž vynucenému vztahu, který z práce jiných učinil pro majitele peněz úrok.

Na druhou stranu sám pracující jasně vidí a cítí, že tímto trikem byli lidé rozděleni na dvě skupiny, a to na ty, kteří musí celý život pracovat, aby mohli žít, a na druhou skupinu, která pracovat nemusí, a přesto může žít velmi pohodlně a spokojeně. Ani pracovník neuvažoval dále o tom, odkud se bere, že ti druzí mohou žít bez námahy a práce (na základě tzv. právních vztahů, tj. z jejich úroku), ale viděl ve svém zaměstnavateli, od něhož dostával práci, a tedy i chléb, toho, kdo ho údajně bez námahy vykořisťoval. Byla to tedy opět krátkozrakost a hloupost, která na jedné straně umožnila rozkvět penzijního ideálu filistra, onoho zhoubného postoje k hospodářství a životu, který vyřadil příjemce úroku z řad těch, kdo v hospodářství pracují, a vytvořil typ hloupě pyšného soukromníka, jenž se brání každé inovaci, na druhé straně vytvořil mentální postoj, který pak židovskému dělnickému vůdci usnadnil přesměrovat v podstatě oprávněnou

nelibost dělníka vůči radovánkám, hodování a rozhazování nepracujících na podnikatele.

Židovský lichvářský duch tak opět zabil dvě mouchy jednou ranou - odvedl nejnebezpečnějšího a nejodhodlanějšího nepřítele příjmů z práce a bez námahy, pracujícího, od jeho skutečného nepřítele, velkého úvěrového kapitálu, a obrátil ho proti zaměstnavateli - a v drobném penzistovi a všech těch, kteří pobírají část svých příjmů z úroků, vytvořil neobyčejně širokou ochranu proti všem útokům na úrok.

Chráněn těmito dvěma mohutnými armádami ručně pracujících, kteří s vděčností uvěřili, že vůdce židovské strany je ten, komu leží na srdci zlepšení jejich hospodářské situace, a buržoazními příjemci úroků na druhé straně, kterým toto úrokové požitkářství připadalo zcela v pořádku, mohl se velký úvěrový kapitál pustit do nastolování své světovlády. Domácí finanční hospodářství, jak bylo popsáno výše, bylo nejprve pomalu vytlačeno na cestu věčného zadlužování - dluhopis byl posledním slovem finanční politiky -; stát byl nyní také spoután do věrnosti půjčujícího kapitálu a ve světové válce slavil tento dluhopisový systém své poslední a největší triumfy.

Vítězové a poražení byli spoutáni do nejstrašnějšího úrokového otroctví - světová nadvláda půjčkového kapitálu byla dosažena. Také tahouni byli ihned, jak je ve službách takových pánů zvykem, se smíchem odháněni jako vymačkané citrony - kruhy, které vzdávaly hold penzijnímu ideálu, se ponořily do nejhlubší bídy, pracující se viděli zrazeni svými vůdci, jejich hospodářská situace nebyla nikdy tak špatná jako za požehnání versailleského diktátu, který pánům bank a burzy

přinesl úplné světové vítězství, ale pracující třídy na celém světě uvrhl daleko za mírový stav. Samotné státy, které se řídily radami pánů finanční politiky, se ocitly v naprosté závislosti na finančním kapitálu; finanční situace všech států je beznadějně zadlužená a v nepřátelském postavení vůči vlastnímu obyvatelstvu. Přijetím úrokového kapitalistického hospodářství ve státním systému se státy prohřešily proti myšlence státu, staly se nevěrnými svému vlastnímu úkolu a staly se poslušnými lokaji mocnosti ve státě - úvěrového kapitálu. Za tuto zradu svého skutečného úkolu být strážci celku musely státy zaplatit úplnou ztrátou své suverenity. Za tuto zradu svého skutečného úkolu být strážcem celku musely státy zaplatit úplnou ztrátou své suverenity. Státy jsou dnes v podstatě jen policejními složkami světového kapitálu, s jejichž pomocí vykořisťuje tvůrčí práci národů. Skutečná hra sil tak i dnes zůstává masám neznámá a hněv je namířen proti pochopům - a beneficienti si vesele mnou ruce. Pšenka jim nejlépe kvete, když si zaměstnanci a zaměstnavatelé, obyvatelstvo a vláda nebo soukmenovci navzájem rozbíjejí hlavy.

Ale běda vám, páni světa, jestli teprve úvaha a rozum dovolí znepřáteleným stranám rozpoznat společného nepřítele, pak bude pomsta strašlivá a rázem bude po světové nadvládě úrokového kapitálu, postavené na lži a podvodu.

Rád a záměrně jsem do diskuse o společensko-politických otázkách zařadil stručný nástin celého tohoto strašlivého vývoje, protože kruhy, které jsou ještě dnes v zajetí penzijního ideálu, si musí konečně uvědomit, že celý jejich postoj byl nesprávný, že nárok na úroky nebyl právním nárokem, ale

nespravedlivým nárokem na část pracovního příjmu druhých - že úroky jsou nemorální.

Úrok je věčné bezpracné a beznámahové obohacování úvěrového kapitalisty na úkor ostatních.

Něco zcela jiného je naopak nárok na přiměřený starobní důchod získaný prací.

My, nacionální socialisté, stavíme proti soukromokapitalistickému ideálu úroku a důchodu požadavek (24) velkorysého rozšíření starobního pojištění prostřednictvím znárodnění systému doživotní renty, kterým by byl každému německému občanovi, který se zasloužil o svůj národ tvrdou prací, zaručen přiměřený starobní důchod od určitého věku nebo v případě předčasné ztráty pracovní schopnosti.

Úkol, který si nacionálněsocialistický stát vytyčil, je tím největším společenským úkolem, jaký si kdy stát může vytyčit. Správné řešení tohoto úkolu je zároveň řešením sociální otázky jako takové. Řešení tohoto úkolu vrací do srdcí lidí, zejména pracujících, zaměstnanců a všech příslušníků svobodných povolání, kteří navzdory tvrdé práci nebyli schopni nashromáždit úspory, z nichž by mohli žít ve stáří, klid a důvěru ve stát. Tímto činem se stát stává skutečně „otcovským státem“ a pojem otčiny a vlasti nabývá nového významu pro všechny chudé, vykořeněné existence velkoměst.

Jistě, dokud může člověk hýbat rukama, dokud si může veřejnost činit nárok na fyzickou a duševní práci svých občanů při jejich práci v rámci národního hospodářství jako celku, neexistuje právo být vydržován z veřejných prostředků. Jsme

naprosto a striktně proti tzv. člověku bez rizika v Naumannově pojetí, jsme také proti názoru, že by stát měl zajišťovat tzv. existenční minimum, neomezené podpory v nezaměstnanosti považujeme za zhoubné - povinností státu je v takovýchto mimořádných situacích spíše vytvářet pracovní příležitosti! - Jsme však pevně přesvědčeni, že pracující člověk má právo na zajištěné stáří, na odpočinek a volný čas po práci.

Kdo ví, jak sžíravá a vyčerpávající je pro všechny lidi žijící v nejistém životním postavení starost o stáří, jak strach, že budou ve stáří vyhozeni na ulici, dodává pracujícímu bezútěšnost a strach? Kdo ví, jak tato nejistota činí lidi zatrpklými a nespravedlivými, jak tato nejistota a nejistota může vést k ostychu v manželství, ke snížení radosti z práce, dokonce ke zločinu, ten dokáže ocenit obrovský význam právě tohoto požadavku nacionálního socialismu. Jako úlevný, šťastný vzdech úlevy osvobodí celý pracující národ od těžkých starostí tento jediný požadavek nacionálního socialismu, který se jeví jako slib.

I toto poselství o spáse se jistě setká s nedůvěřivým kroucením hlavou a mnozí je odmítnou jako utopii. Chceme křičet do uší těmto věčným všeználkům a ufňukánkům, kteří svým přezíravým a omezeným smýšlením už zlomili mnoho dobré vůle: Přemýšlejte o miliardách a miliardách, které jsou nyní vytahovány z německého národa a které nyní mizí v nenasytné tlamě globálního půjčkového kapitálu, přemýšlejte o šílených přímých a nepřímých daních, které jsou vytahovány z lidí, pomyslete na obrovské zisky vyděračů a lichvářů, podívejte se na labužnické restaurace, podívejte se na nesmírný

luxus, který se rozprostírá ve velkých městech a přímořských letoviscích, podívejte se na bankovní paláce - neměly by snad existovat prostředky, jak setřást tato břemena pro chudé pracující?! Pomyslete na to, že všechny osoby, které najdou práci a chléb v přímých službách státu, se již podílejí na této státní péči o své stáří ve formě důchodů - a nemělo by být možné rozšířit tuto důchodovou myšlenku na všechny soukmenovce, kteří to potřebují?! Nezapomeňte, že statisíce drobných penzistů mohly dříve skromně žít ze svých úroků - tedy z výnosů z dodatečné práce ostatních lidí. Výslovně zde podotýkám, že tato skutečnost neznamená uznání oprávněnosti úroků, ale pouze poukaz na to, že tyto částky byly skutečně vypláceny z celkové práce národa. Samo o sobě není nic proti tomu, aby se po dobu stáří až do smrti požívala renta ve výši úrokového výnosu; právě toho chceme dosáhnout pro všechny příslušníky národa; v případě těchto malých částek kapitálu jde pouze o to, že nelze uznat nárok na věčné úročení těchto úspor. Buď takový střadatel své úspory ve stáří spotřebuje, nebo své úročené cenné papíry odevzdá státu, který mu za to poskytne rentu.

Statistické studie ukázaly, že takováto všeobecná záruka přiměřeného starobního důchodu pro všechny obyvatele, kteří jej potřebují, tj. pro všechny, kteří již nejsou zabezpečeni na stáří ze svého jiného životního postavení, by činila jen malý zlomek částek, které jsou nyní obětovány žroutu „velkého úvěrového kapitálu“ se státní podporou.

Možnost takového zvýhodnění je tedy snadno zřejmá - jde tedy jen o to, aby byla vůle jej prosadit. V

nacionálněsocialistickém státě se však nikdo neodváží tuto vůli k dosažení sociálního výkonu brzdit. Kde je vůle, tam je i cesta.

Tato cesta nás vede velmi jednoduše k zobecnění myšlenky doživotní renty, jen s tím rozdílem, že nároku na doživotní rentu nemusí nutně předcházet peněžní příspěvek, ale že pracovní činnost v rámci celého národního hospodářství, jak jsme ji nastínili, odůvodňuje nárok na přiměřený starobní důchod.

Pokud jde o odstupňování, máme k dispozici dostatečný počet odborně vzdělaných pojistných matematiků, kteří mohou pro jednotlivé profese stanovit správné věkové hranice pro začátek pobírání starobního důchodu.

Pracovníci v chemických provozech a hlubinných dolech dosáhnou této hranice dříve než zemědělští dělníci nebo truhláři, kteří mohou pracovat stále na čerstvém vzduchu.

To jsou však podrobnosti, které by i při podrobném zkoumání příliš rozšířily rozsah tohoto článku.

Konfiskace všech mimořádných válečných a revolučních zisků, které nejsou založeny na poctivé práci, patří rovněž do rámce sociálněpolitických úkolů jako akt kompenzační spravedlnosti.

Za tímto účelem bude sestaven soupis majetku, který bude samozřejmě založen na stejných hodnotách. Osobám, které se v Německu před válkou ještě neusadily, bude ve srovnání s jejich současným majetkem přiřazen majetek rovný nule, takže i pro tyto osoby bude získán výchozí bod, který může být někdy krutý, ale obvykle je poměrně přesný. S Němci, kteří se v

důsledku války vrátili do své staré vlasti, se bude samozřejmě zacházet jinak než s příslušníky cizích národů, kteří nyní chtějí u nás žít levně díky vyšší kupní síle svého ušlechtilého národa, nebo kteří se dokonce přistěhovali z východních oblastí jako vyhoštění tuláci a nyní patří mezi nejbohatší „hrabivce“.

Poměrně výmluvným příkladem takových existencí je haličský Žid Sigi Bosel, který je dnes považován za nejbohatšího muže v Německém Rakousku a jehož majetek je údajně stejně velký jako celý státní dluh Německého Rakouska.

Sigi Bosel přišel do Vídně v prvních letech války jako vyhozený pomocný dělník; nikdy se nepokusil o tvůrčí práci, ale o to větší štěstí měl na poli válečné šmeliny. Takových Boselů je však ve všech stupních velmi mnoho. Uvedli jsme tento příklad jen proto, abychom ukázali, že z takových zdrojů lze získat mimořádně mnoho, když štěstí jediného takového upíra stačí k tomu, aby převážilo obrovský státní dluh celé země.

Víme, že energický zásah proti takovým lidem se setká s nadšeným souhlasem mas, protože právě v tomto bodě takzvané revoluční vlády tolik chybovaly a ztratily tak většinu důvěry, která v ně byla alespoň ze strany mas vkládána.

Pro ty, kdo si byli vědomi hlubších souvislostí, bylo toto chování zcela přirozené, protože revoluční vlády nejsou z „milosti národa“, ale z „milosti peněžních měšců“.

Podíl na zisku - Podíl na zisku pro všechny zaměstnané ve výrobních podnicích podle věku a výkonnosti je požadavkem sociální spravedlnosti v rámci jednotlivých podniků

samotných, ale není to záležitost státu, a už vůbec ne nacionálního socialismu.

Otázka podílů na zisku je natolik složitá a kontroverzní oblast, že zde chceme uvést pouze několik základních myšlenek.

Vhodné formy podílu na zisku již byly nalezeny pro vyšší státní úředníky a manažery větších podniků, ale to nás zde dále nezajímá, protože se jedná o čistě soukromý kapitalismus. Naproti tomu otázka podílu zaměstnanců na zisku zasahuje spíše do oblasti sociální politiky.

Zde však vznikají značné obtíže jak teoretické, tak praktické povahy.

Teoreticky je požadavek podílu na zisku nepochybně v rozporu s nacionálněsocialistickým postojem k hlavnímu úkolu národního hospodářství - uspokojování obecných potřeb. Tam, kde se dosahuje zisku, je třeba za všech okolností nést riziko ztráty. To platí pro podnikatele - ale riziko lze teoreticky a rozhodně ne prakticky jen stěží přenést na pracujícího. Každý, kdo jen trochu nahlédl do fungování svobodného podnikání, dobře ví, že dosažení výrobního zisku závisí téměř výhradně na duševní práci v kanceláři, v nákupu a prodeji a zejména na organizačních opatřeních přijatých vedením celého podniku. Hloupost v projekčním nebo nákupním oddělení nebo nesprávné dispozice ze strany vedení, včetně nesprávného řešení pracovních otázek a jejich nedostatečného zohlednění, mohou velmi rychle erodovat sebelepší kalkulovaný hrubý zisk a proměnit jej ve ztrátu.

Nejpoučnější statistické výjimky v této kapitole představují zisky německých obchodních společností, převzaté ze Statistické ročenky pro Německou říši a uvedené v poznámce pod čarou.[11]

Už jen pohled na těchto několik čísel nás poučí o tom, že je prakticky nemožné regulovat podíl zaměstnanců na zisku univerzálně platným způsobem.

Co řeknou pracující, kteří jsou zaměstnáni v továrnách, které nedosahují zisku, a nebudou pracující, kteří pracují v továrnách s procentním ziskem pouze 2-6 %, závistivě hledět na své kolegy v továrnách s dividendou přes 10 %? Nebudou se pracovníci snažit migrovat do továren s vyšší ziskovostí? A nevyvolá právě tato snaha nové nepokoje? Čistě luxusní odvětví bývají obecně obzvláště zisková, zatímco podniky, které jsou obzvláště důležité pro celé hospodářství, často přinášejí jen mizivé zisky. Pracovníci se nyní budou snažit z těchto továren utéct, a tím situaci těchto životně důležitých odvětví ještě více ztížit, zatímco čistě luxusní odvětví mají

[11] V roce 1917/18, kdy náš domácí průmysl pracoval nejintenzivněji na zásobování armády, v roce, kdy takzvané válečné zisky průmyslu podle všeobecného mínění stouply na nejvyšší úroveň, dosáhlo z celkového počtu 4725 akciových společností v Německu pouze 4081 nějakého zisku, 66 jich hospodařilo bez zisku a 516 se ztrátou. Z akciových společností hospodařících se ziskem dostávalo 2672 milionů dividendy do 6 % akciového kapitálu s nárokem na dividendu, 5188 milionů dividendy ve výši 6-10 % a 6256 milionů dividendy ve výši více než 10 %. Celková částka všech dividend rozdělených na celý akciový kapitál činila 1630 milionů, tj. částka, která v žádném případě zdaleka nedosahuje toho, co lidé obvykle očekávají od obrovských zisků německých akciových společností. Při přibližném celkovém počtu 8-10 milionů zaměstnanců všech německých akciových společností by to činilo maximálně 150-200 marek na hlavu. Teoreticky by to znamenalo podíl na zisku ve výši přibližně 150 marek na každého pracovníka, tedy částku, která by byla v praxi zcela promarněna.

přebytek pracovních sil, z nichž si pak mohou vybrat ty nejlepší a stlačit jejich mzdy. Jen si vzpomeňte na to, že nejvýnosnějším průmyslovým odvětvím je dnes filmový průmysl. Nejhorší se mi však zdá, že se díky tomuto zaměstnaneckému podílu na zisku stane zejména pracující soukromým kapitalistou a nechá se zapřáhnout do vozu „rentability“, místo aby uvážil, že co nejlevnější uspokojení všech jeho potřeb je pro něj mnohem výhodnější.

Zaměstnanecký podíl by z pracujícího udělal soukromého kapitalistu a uvrhl ho do stejného postavení, v jakém se nachází malý penzista ve vztahu k úvěrovému kapitálu.

Proto ze státnického hlediska, zejména v zájmu hospodářského míru a v široké linii našeho boje za národní hospodářství osvobozené od šílenství rentability, odmítáme požadavek státní regulace zaměstnaneckých podílů na zisku v podnicích.

Na druhé straně jsme toho názoru, že odměňování podle výkonu a výkonnosti, podle pracovitosti a svědomitosti by nemělo být v žádném případě ztěžováno příliš dalekosáhlou regulací mezd. Také bychom jen uvítali a podpořili, kdyby se nemálo podnikatelů naplnilo skutečně velkolepým sociálním duchem Ernsta Abbeho, spoluzakladatele a později jediného ředitele Zeißových závodů v Jeně, a pracovalo v jeho duchu na řešení zvláštní péče o pracovníky ze zisku závodů.

Požehnání takového skutečně sociálního postoje by bylo jistě vždy oboustranně prospěšné.

Tyto věci jsou však tak úzce spjaty s osobností a společenským cítěním a vyžadují tolik taktu, že od státní regulace nemůžeme nic očekávat. Agitace sociální demokracie také naplnila mysl pracujícího tolika nenávistí vůči zaměstnavateli a ten bohužel příliš málo pochopil, jak se vžít do duše pracujícího a jak mu projevit potřebnou úctu, že by se na takové ziskové nároky založené na státní regulaci pohlíželo jen s nedůvěrou a podezřením.

Pouze v rámci patriarchálnějšího vztahu, jaký existoval mezi mistrem a řemeslníkem, by se snad mohlo najít oboustranně uspokojivé řešení.

V zásadě platí, že pracovník musí za svou práci dostat dostatečnou odměnu v podobě odpovídající mzdy. Pokud pracovník zároveň uvidí, že je mu poskytnuto pěkné a pohodlné bydlení s malou zahrádkou, pak se brzy vytvoří nový vztah plný důvěry a spokojenosti, a to i bez podílu na zisku, a pracovní klid bude zajištěn.

Pokud se navíc prostřednictvím státní regulace postará o postarší pracovníky, pak se naplní německá touha po státě, v němž „každému, co jeho jest“, pokud se takové ideály v tomto nedokonalém světě vůbec dají uskutečnit.

Odstranění nedostatku bytů - V souladu s povinností podniků zajistit svým zaměstnancům zdravé bydlení, jak bylo uvedeno v předchozí části, je povinností státu zajistit odstranění strašlivě tíživého nedostatku bytů, zejména ve velkých městech.

To nejdůležitější jsme si k tomu řekli již v kapitole o vytvoření sociální stavební a hospodářské banky. Po stránce

sociálně-politické je nezbytnou povinností řešit vytváření nových bytových příležitostí jako jeden z nejdůležitějších vnitropolitických úkolů.

Oživení stavební činnosti uvolňuje nespočetné množství energie, která je v současné době brzděna - protože stavebnictví není „výnosné“. Živá stavební činnost znamená práci a chléb pro všechny lidi. Nesnesitelné spory o nájemné, které vedly k největšímu rozhořčení, postupně zmizí. Zdravotní stav národa se zlepší s tím, jak bude postupovat hnutí zahradních měst, a svobodný národ na svobodné půdě bude opět s radostí uznávat svou vlast a svou práci.

Nebudu se zabývat technickými detaily konstrukce. Máme však v Německu tak vynikající odborníky v oboru stavebnictví a zejména ve výstavbě sídlišť, zmíním jen Muthesiuse a Th. Fischera, spolu s mnoha mladšími lidmi, že můžeme být zcela klidní, že v tomto oboru - pokud se jen vyřeší otázka financování - vznikne něco naprosto příkladného, a to se vyřešilo nebo vyřeší vytvořením neziskové stavební a hospodářské banky s právem vydávat bezúročné stavební peníze.

Samotná realizace bude ponechána soukromé iniciativě, stejně jako i Sociální stavební a hospodářská banka má být oddělena od rigidního státního provozu prostřednictvím veřejnoprávní formy, v níž má být tato instituce zřízena.

Kontrola ze strany státu se omezí na to, aby byla dodržována zásada nacionálněsocialistického státu „veřejný zájem před vlastním zájmem“.

Účinek takové společenské činnosti nastupujícího německého státu pak snadno položí základy tělesného a duševního zdraví našeho národa.

Zaměří-li se vnitřní politika státu na vytváření pracovních příležitostí, zajistí-li, aby tyto nové výtvory byly chráněny před zásahy soukromého kapitálu a aby potřebné platební prostředky na veřejné práce poskytoval přímo stát a na soukromou stavební činnost sociální stavební a hospodářská banka, pak se vytvoří i fyzické a duchovní podmínky pro to, aby se náš národ, rozleptaný mamonistickým jedem soukromé honby za ziskem a vlastním prospěchem, vrátil ke kulturním hodnotám a znovu objevil svou těžce pohřbenou duši.

Naše společensko-politické úvahy nás tedy plynule vedou ke kulturní politice německého nacionálněsocialistického státu.

Kulturní politika

Výchova a vzdělávání, podpora umění a vědy a vztah státu k různým náboženským směrům jsou hlavními skupinami kulturní politiky státu.

Podle našeho názoru konečné otázky týkající se vztahu jednotlivce k jeho Bohu nepatří do sféry státu. Tyto konečné, nejposvátnější otázky lidského srdce musí zůstat mimo vliv státu. Státní metafyzika je stejným šílenstvím, jakým by byla snaha regulovat náklonnost občanů státu.

Starý Fritz ve svém státě slavně povolil „každý ať je spasen podle svého způsobu“. Pro náš stát bychom tuto větu rádi zbavili poněkud cynické příchuti a řekli: chceme mít úctu k náboženskému přesvědčení každého. Nechceme však tuto úctu rozšiřovat na náboženské doktríny, které jsou namířeny proti státu a společnosti, jako je tomu v případě židovských tajných zákonů. Nelze tolerovat ani nauky, jejichž obsah je v rozporu s morálkou germánské rasy.

Tímto rozšířením a omezením považuje nacionálněsocialistický stát za svou povinnost zajistit nerušené praktikování náboženských sekt, stejně jako chrání bezpečnost osob a majetku svých občanů.

Stejně málo, jako církev ještě dnes zastává problematický světonázor a uznává koperníkovský pohled na svět s moderní vědou, aniž by tím utrpěl morální obsah učení víry, tak málo bude náš stát považovat za svůj úkol potlačovat nové poznatky, které se snaží syntetizovat vědecké poznání s metafyzickými potřebami člověka.

Pro každou vzmáhající se kulturu je spásou poznání, nikoliv dogma.

Úkolem státu tedy není chránit náboženské hodnoty před novými poznatky jako státní náboženství, ani chránit či podporovat nové vědecké poznatky, ale pouze zajistit, aby náboženské doktríny neobsahovaly učení, které ohrožuje stát a blaho jeho občanů. Proto musí také požadovat, aby tyto nauky byly v německém jazyce dostupné všem.

Víra, která umožňuje okrádání křesťanů, jak se Goethe vyjádřil na pouti v Plundersweileru o Židech, nemůže v žádném případě požadovat státní ochranu a musí být potlačena.

Vidíme, že i zde vstupuje do hry židovská otázka se vší silou. Židé jsou dnes pro většinu národů stále ještě bloudící záhadou; osvětové dílo o Židech ještě neproniklo dostatečně hluboko mezi lidi. Pouze ti, kteří rozpoznali ničivý vliv židovského ducha a židovské nadvlády ve státě a hospodářství i v kulturním a intelektuálním životě národů, vědí, že nadcházející kulturní boj rozhodně nebude namířen proti křesťanskému náboženství, ale výhradně a se vší silou proti světovému nepříteli Židovi.

Heslem tohoto kulturního boje bude německý duch nebo židovství. Výsledek tohoto boje rozhodne o tom, zda svět ještě najde sílu probojovat se k Bohu, nebo zda se podřídí Antikristovi, modle Mamonu.

Kulturně-politický úkol velkoněmeckého nacionálněsocialistického státu bude proto zpočátku nesmírným úkolem očisty.

Očištění našeho umění, literatury a vědy, divadla, tisku a univerzit od zhoubných vlivů židovského ducha.

Úkolem této knihy není zabývat se těmito otázkami vyčerpávajícím způsobem. To je třeba přenechat pozdějšímu dílu, nebo to bude muset udělat někdo jiný. Každá z těchto oblastí může poskytnout příležitost pro speciální výzkum v nacionálněsocialistickém duchu. Na této oblasti budeme muset pracovat velmi podrobně, neboť nejkrásnějším rozkvětem každého národa je jeho umění a věda. Tyto poslední a nejkrásnější květy může stát organizovat stejně málo nebo dokonce méně než výrobu a spotřebu, protože jsou emanací osobnosti, ale stát, který si chce nárokovat označení kulturní stát, musí v každém případě počítat podporu umění a vědy mezi své nejušlechtilejší a nejsvětější úkoly.

V tomto ohledu je monarchická forma vlády nejpříznivější, protože osobnost je ve věcech umění a vědy rozhodujícím faktorem. Dobrý kníže se zálibou v umění - i když knížecí záliba v umění zůstává utápěna v lásce k přepychu - může umělecky inspirovat celou generaci. Vzpomeňme si na naše Wittelsbachy Ludvíka I. a Ludvíka II, na Sanssouci Fridricha Velikého, na velkolepé stavby francouzských Ludvíků, na Medicejské, na umění a nádheru milující papeže, na velké chalífy, na slavná období Římské říše atd.

Nyní, když se nacházíme uprostřed boje, není divu, že kulturní otázky jsou na schůzích nacionálních socialistů a v nacionálněsocialistické literatuře zmiňovány jen zřídka - „inter arma silent musae“. V každém případě mají tyto stručné a zásadní poznámky ukázat, že si je nacionální socialismus

vědom prvořadého významu kulturních problémů. Víme však také, že nejkrásnější květy harmonického národa nemůže organizovat stát, ale víme, že úkolem státu je držet na uzdě všechny škůdce, vymýtit všechny zdroje rozkladu a vymýtit plevel. Stejně jako zahradník musí pečlivou rukou udržovat svou „úrodu“ bez plevele a škůdců, stejně jako musí pečlivě zalévat a svazovat své pěstované rostliny, ale stejně jako stojí v úžasu nad úžasným zázrakem rozvíjejícího se květu a tvorby plodů, tak i my vidíme úkol státu omezený na práci očisty a podpory.

Práce očisty spočívá ve směru vyloučení židovství ve všech kulturních oblastech; práce propagace má za předpoklad hospodářské ozdravení státu a národního hospodářství z nadvlády úroků světového lichvářského kapitálu.

V oblasti vzdělávání a organizace nedojde k žádným zásadním změnám. Německý školský systém byl ve své technické a organizační struktuře, v důkladnosti a svědomitosti, s jakou byla připravována a vyučována učební látka, příkladný, ba snad až příliš příkladný, takže se v německém školství již začaly projevovat tragické nedostatky každé přílišné organizovanosti - zkostnatělost.

Učení se dostalo do popředí zájmu a život byl zanedbáván. Úkolem školy je však „vychovávat lidi“, a ne je pouze naplňovat vědomostmi. To druhé platí v dnešní době sváru více než kdy jindy - potřebujeme muže, charaktery více než lidi znalé, kterým chybí vůle a charakter. V tomto směru, ve směru formování charakteru, spočívá velký úkol výchovy mládeže. Určitou reakci na jednostranné přehánění formálního

hromadění vědomostí posledních desetiletí lze již dnes spatřovat ve výrazné oblibě sportu a tělesných cvičení všeho druhu u naší mládeže. Tuto změnu vítáme co nejživěji, protože nic neformuje vůli lépe než radost z toho, že se člověk může spolehnout sám na sebe, na svou fyzickou sílu a obratnost. - Tento vývoj v sobě skrývá jediné nebezpečí - fyzická síla a obratnost jsou zcela nezávislé na charakteru a morálce, na duchu a veřejném duchu - jde pouze o čistě fyzickou stránku bez nevyhnutelného povýšení fyzicky zdatného na duchovně a morálně nadřazeného člověka.

„Mens sana in corpore sano“ lze snáze dosáhnout prostřednictvím zdravé mysli než naopak, protože je to mysl, která buduje tělo.

Chceme říci, že přehánění tělesných cvičení na čistě sportovní a zejména na sportovně-soutěživé nemůže v žádném případě přispět k rozvoji lidí směrem k vyšší kultuře - ba naopak, může být spíše na škodu.

Pokud má naše mládež v hlavě jen fotbalový zápas příští neděle a zná jen ambici být v novinách uvedena jako vítěz nějaké sportovní akce, pak jsou takoví sportovní fanatici většinou již ztraceni pro národní myšlenku kulturního a osudového společenství. - Běda jim, pokud se toto tělesné cvičení, které je samo o sobě tak vítané, vydá cestou amerického a anglického sportovního ducha, který oslavuje vítězství na mistrovství světa více než jakéhokoli duchovního hrdinu, nebo v duchu starořímské lůzy, která nakonec znala jen pokřik „panem et circenses“ („chléb a hry“) a nakonec zanikla

v morální zanedbanosti, protože se ztratila všechna morální hlediska, zejména idea povinnosti.

Tato jediná velká změna v celém našem vzdělávacím systému směrem k charakterově a morálně vysokým hodnotám se nyní opět týká oblasti osobnosti. Je to spíše otázka učitele než žáků nebo učebních osnov. Nakolik zde může stát zasáhnout, je odpovědný za co nejpřísnější výběr a hospodářské zajištění učitelů. Zde má učitelská profese před sebou ještě velký úkol a je také úkolem církve, aby neúnavně pracovala na mravní dokonalosti, aniž by upadala do rigidního dogmatismu.

Stát může v oblasti tisku zasahovat mnohem rozhodněji než v duchovní a kulturní oblasti. Ne nadarmo se tisk označuje za sedmou nebo devátou velmoc a na jednom sionistickém kongresu jeden bystrý významný Žid poukázal na nesmírný význam tisku a označil jej za předpoklad k naplnění židovské světovlády - dostat tisk celého světa do židovských rukou.

Požidovštění naší veřejné literatury je nepředstavitelné. Nakladatelství Hammerverlag vydalo knihu „Der jüdische Zeitungspolyp“, která o tom přináší zajímavé informace. Německá vláda proto bude požadovat, aby veřejně psát směli pouze němečtí občané a pouze pod plnou odpovědností, a náš požadavek na znárodnění reklamy je v souladu s naším zásadním postojem k hranicím státu a hospodářství.

Reklama je zvláštní formou provozu a v tomto ohledu vstupuje do oblasti státních hospodářských úkolů. Inzerát se dnes již stal prostředkem nátlaku velkých podniků na noviny, takže i noviny, které ještě nejsou zcela požidovštěny, se

vzhledem k inzerátům židovských obchodních domů a bank neodvažují napsat nic, co by bylo namířeno proti Židům a jejich převaze v hospodářském, státním a kulturním životě.

Pro samotný tisk by jistě mělo být zachováno právo na svobodné vyjadřování názorů, to se však musí dít slušným způsobem a pod plnou osobní odpovědností a nesmí být namířeno proti základům německého národního blahobytu.

Tím končíme jednotlivé poznámky k našemu programu a přecházíme konečně k některým obecným poznámkám o nutných reformách.

Další reformy

Nakonec se musíme zaměřit na širokou oblast, na reformy v nejrůznějších oblastech veřejného života. O vyčerpávajícím pojednání těchto otázek samozřejmě nemůže být řeč, přesto je však nutné se o nich zmínit, neboť jsou součástí celkové oblasti komplexní reformy státu.

Reforma soudnictví. Naše veřejné právo naléhavě potřebuje zásadní revizi v souladu s naším německým smyslem pro spravedlnost. Právo musí být jasné a srozumitelné pro každého. Zejména nadcházející německé právo nebude muset do popředí celého soudnictví tak jednostranně stavět majetek, ale bude muset také více než dosud dbát na ochranu osobnosti.

Bude třeba usilovat o změnu pozemkového práva do té míry, že v zájmu zachování svobodného vlastnictví půdy v rukou zemědělského obyvatelstva bude třeba zavést právní záruky proti zadlužování půdy vůči úvěrovému kapitálu.

Všechny půjčky a úvěry, které jsou oprávněné a v zájmu povznesení zemědělství, bude poskytovat nově vytvořená Sociální stavební a hospodářská banka. V souvislosti s výše nastíněnou osidlovací politikou měst a obcí budou také platit předpisy upravující zastavování obecních nemovitostí, které vylučují zadlužování kapitálu. Stát nebo obce budou mít předkupní právo v případě převodu pozemků do jiných rukou.

Trestní zákoník musí zaručit účinné trestání všech trestných činů, zejména těch, které směřují proti obecnému veřejnému blahu.

V oblasti práva stále existuje řada reforem, které právníky dlouhodobě zaměstnávají. - Pokud se chcete o této široké oblasti dozvědět více, doporučujeme vynikající dílo „Deutsches Recht“ od soudce Okresního soudu v Bochumi Wagemanna. Toto obsáhlé a svědomité dílo z pera člověka, který dlouhá léta sloužil státu v právnické profesi, si může od počátku nárokovat, že bylo napsáno rukou odborníka. Každý, kdo se do ní ponoří, v ní najde ryzího německého ducha, neseného hlubokou láskou k německému národu, jemuž bylo, odtrženému od zvyklostí předků, vnuceno cizí právo, které neodpovídá jeho nejvnitřnější povaze. Wagemann vydal také malý výtah ze svého hlavního díla, který je distribuován národoveckými knihkupectvími. Wagemannem založený „Bund für deutsches Recht“ (Svaz pro německé právo) čítá mezi svými členy renomované právníky.

Nový volební zákon musí zásadně odstranit nedostatky současného parlamentního systému. Tyto základní vady spatřujeme v současném stranickém systému, v neodpovědnosti volených osob, ve zcela nedostatečném propojení voličů a volených osob, ve svévolné věkové hranici, v nechutných formách volební kampaně s politickými vášněmi vystupňovanými do varu, v potlačování početných menšin, ve vtěsnání volebního procesu do jednoho dne a v různých dalších vadách druhořadého významu. Před čtyřmi lety jsem ve vynikajícím týdeníku Dietricha Eckarta uveřejnil krátký výtah z rozsáhlejší, dosud nepublikované práce, v níž jsem vyložil základní myšlenky nového volebního systému, který by se kritizovaným nedostatkům vyhnul.

Záměrně se zde těmito návrhy nebudu podrobně zabývat, pouze poznamenám, že se předpokládá zřízení dvou komor, z nichž jedna by se zabývala hospodářskými záležitostmi národa a druhá politickými a jinými veřejnými záležitostmi národa.

„Hospodářská komora“ najde jistého předchůdce v Říšské hospodářské radě, jen s tím rozdílem, že současná Říšská hospodářská rada je víceméně jen hlava bez končetin, vrcholný orgán bez organického spojení s hospodářstvím.

O dvou hlavních oblastech nacionálněsocialistického všeněmectví nad rámec programových požadavků již nic neřekneme: o ozbrojených silách a o formě vlády.

Co bylo třeba říci v zásadě, bylo již řečeno v úvahách o „základech mocenské politiky“. Politický takt a obezřetnost nám zakazují říci o tom více; nechceme zaměňovat osvobozenecký boj německého národa s dynastickými nebo republikánskými nároky.

Víme, že nás tato kapitola nechává bez odpovědí na mnohé otázky, ale jinak to ani není možné. Mnohé bude samozřejmě záviset na vývoji a některé věci se vyjasní až po odstranění základních chyb. Koneckonců ani v té nejdokonalejší přírodě není nic hotového, co by se dále nevyvíjelo, a my nechceme poskytnout rigidní šablonu.

Odborná literatura

Dílo, jako je toto, samo o sobě nevyžaduje žádné literární odkazy; vzešlo z ducha mladého silného hnutí, které se vědomě staví proti většině tradičních názorů a postojů a je založeno pouze na vroucí lásce k svobodě a otčině a na snaze ukázat nové cesty k obnově Německa.

Jako předchůdce musím zmínit své dosavadní publikace:

„Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft“, ve kterém popisuji obrovský význam problému úroků a jeho destruktivní vliv na hospodářství a morálku národů. Zvláště je zdůrazněn rozdíl mezi provozním kapitálem a půjčeným kapitálem a dokládá se jejich velikost. Základní požadavky manifestu tvořily výchozí bod pro celé hnutí proti úrokům.

„Der Staatsbankrott die Rettung“ se zabývá zejména ničivými dopady úrokových povinností státu vůči velkým věřitelům a důsledky jeho nešťastné daňové politiky.

Společně s Dr. Bukeleyem jsem v roce 1922 vydal brožuru „Der kommende Steuerstreik“. Kniha daleko přesahuje rámec svého názvu a poskytuje přehled světové politiky o finančním zadlužení všech národů západní kultury, na základě přesných statistických údajů ukazuje neblahý vývoj státních financí a poukazuje na nevyhnutelné souvislosti mezi zásadně nesprávně nastavenou státní finanční politikou s její daňovou šíleností a z toho vyplývajícím zdražováním. Kniha navíc na základě dvou přesně popsaných praktických příkladů ukazuje řešení pro financování velkých veřejných výdajů bez úroků, bez šílenství půjček.

Časopis „Finanz und Geldsachen“, vydávaný Bernhardem Köhlerem, se v následujících letech podrobně zabýval těmito otázkami. „Finanz und Geldsachen“ byl orgánem „Deutscher Kampfsbund zur Brechung der Zinsknechtschaft“ (Německého bojového svazu za zlomení úrokového otroctví).

„Německý bojový svaz za zlomení úrokového otroctví“ pořádal četné velké veřejné přednášky a akce, zejména veřejnou debatu ve smyslu středověkých disputací, v níž se diskutovalo o pozitivních návrzích, které německý bojový svaz předložil v návaznosti na požadavky „Manifestu“. Mimořádně četné přednášky ve všech důležitých větších německých městech přinesly tyto myšlenky německé veřejnosti. V oblasti finanční a hospodářské politiky byla tato práce bojového svazu průkopníkem nacionálního socialismu.

Bojový svaz za zlomení úrokového otroctví je dnes zcela sjednocen s nacionálněsocialistickou Německou stranou práce, což se projevuje již tím, že čestný předseda NSDAP byl zvolen předsedou bojového svazu z. B. d. Z. Rozšíření časopisu Völkischer Beobachter na deník učinilo pokračování časopisu „Finanz- und Geldsachen” zbytečným.

Zvláštní zmínku si zaslouží časopis „Der Reichswart” hraběte E. zu Reventlow, který již v jednom ze svých prvních čísel v roce 1920 označil řešení úrokového problému za řešení sociální otázky. V četných esejích jsem měl v „Reichswartu“ příležitost dokázat identitu řešení sociální otázky s provedením zlomení úrokového otroctví a bránit ji proti řadě odpůrců. V tomto směru jsou velmi pozoruhodné četné eseje Reventlowa z

té doby, zejména jeho polemika s komunisty, v níž vždy důrazně podtrhuje a zdůrazňuje sociální stránku německé revoluce.

Dílo, které zaujímá významné místo v nacionálněsocialistické literatuře, je dílo našeho stranického přítele Ing. Rudolfa Junga, duchovního vůdce nacionálněsocialistického hnutí v Československu, „Der nationale Sozialismus“ - základy, vývoj a cíle nacionálněsocialistického hnutí. Dílo nyní vyšlo ve třetím, podstatně přepracovaném vydání speciálně pro německé hnutí v nakladatelství Deutscher Volksverlag v Mnichově.

Vynikajícím způsobem popisuje a historicky dokládá vznik dvou základních zel dnešní doby, lichvářství a spekulace s pozemky. Dále pak historii nacionálněsocialistického hnutí v Rakousku a setkání obou hnutí, která bez vzájemné znalosti usilovala o stejné cíle.

Dr. W. Riehl „Unser Endziel".

Hans Krebs „Katechismus der deutschen Arbeiterbewegung“.

Dr. Alex Schilling „Kritische Studien des Marxismus und der Sozialdemokratie“.

Dr K. Binder „Kommunismus, Kapitalismus und Sozialismus“.

Stejně jako velmi dobře vedený nacionálněsocialistický měsíčník „Volk und Gemeinde“, vydávaný nakladatelstvím Neuen Zeit-Verlag Troppau, představuje cenný příspěvek k pochopení nacionálněsocialistického myšlení.

Pro intelektuální sblížení hnutí Nacionálněsocialistické německé strany práce, které vzniklo v Mnichově, se staršími hnutími v Rakousku a Čechách mělo zásadní význam odklonění našich českých a rakouských bratrů od učení Silvia Gesella. Silvio Gesell si právě tam v německých národních kruzích získal mnoho stoupenců, až byl na druhé mezistátní konferenci v Linci v roce 1921 Silvio Gesell a jeho učení kategoricky odmítnuto, přičemž do oficiálního programu byla současně zařazena hlavní myšlenka „Německého svazu za zlomení úrokového otroctví".

V Německu byla požadavek na zlomení úrokového otroctví vždy ústředním bodem finančních a hospodářských požadavků nacionálního socialismu, který našel své programové vyjádření v oficiálním stranickém programu z 24. února 1920.

Alfredu Rosenbergovi vděčíme za podrobné vysvětlení tohoto programu v „Wesen, Grundsäge und Ziele der Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei". Stručně a srozumitelně formulované, jako vše, co Alfred Rosenberg píše, se stalo nepostradatelným nástrojem propagandy.

Nacionální socialismus vděčí Alfredovi Rosenbergovi za celou řadu dalších děl, zejména týkajících se židovské otázky. „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltherrschaft" představují s obrovskou pečlivostí sestavenou sbírku židovských svědectví z nedávné historie o vědomém úsilí Židů o světovou nadvládu. „Die Spur der Juden im Wandel der Zeiten" a „Unmoral im Talmud" jsou další dvě díla Alfreda Rosenberga. „Das Verbrechen der Freimaurerei" a „Die Pest in

Rußland“ se zabývají dvěma na první pohled nesouvisejícími projevy židovství. Alfred Rosenberg patří díky bohatství svých spisů k nejvýznamnějším autorům celé antisemitské literatury a je pravděpodobně největším znalcem židovské otázky z historického a filosofického hlediska.

Pro nacionálněsocialistické hnutí je velkým štěstím, že Alfred Rosenberg je také šéfredaktorem našeho bojového listu „Völkischer Beobachter“, který se stal deníkem světového formátu a světového významu.

V širším kontextu stejného světonázoru jako nacionální socialismus, zejména ve stejném bojovém postoji proti židovství, je třeba zmínit díla Theodora Fritsche „Der falsche Gott Jahweh“ a dále „Das Handbuch zur Judenfrage“.

Roderich Stoltheim „Die Juden im Handel“. Dále je třeba zmínit časopis Th. Fritsche „Der Hammer“, který již dvacet let představuje pravděpodobně nejlepší a nejdůslednější osvětovou práci o strašlivých nebezpečích židovství pro národní podstatu.

Prof. A. Rohling: „Talmud Jude“, „Semi-Gotha“ ze starších děl o židovské otázce – z nejnovější doby D. Arnim: „Die Juden in den Kriegsgesellschaften“ a „Die Juden im Heer“, Judas Schuldbuch od Wilhelma Meistra, Gorsleben: „Die Ueberwindung des Judentums“. Zajímavá srovnání našich duchovních hrdinů k židovské otázce: „Schopenhauer und die Juden“ od Maria Gröner, „Goethe und die Juden“ od Dr. Maurenbrechera, „Luther und die Juden“ od Dr. Falba, „Richard Wagner und die Juden“ od Dr. Grunského vrhají jasné světlo na tuto otázku všech otázek. Velmi cennými pracemi,

zejména z hlediska poznání, jsou četné a rozsáhlé spisy Arthura Trebitsche (nezaměňovat s nechvalně známým Trebitschem-Lincolnem), „Geist und Judentum“ a zejména „Deutscher Geist oder Judentum“.

Pro pochopení celkového rozsahu židovské nadvlády má největší význam ze všech děl publikace „Protokolle der Weisen von Zion“, vydaná Gottfriedem zur Beeckem.

Nikde jinde není tak soustředěně shrnut a nikde jinde není s tak cynickou bezohledností popsán židovský plán na ovládnutí světa ve všech oblastech státního, hospodářského, finančního a kulturního života. Pouze ten, kdo zná tuto knihu, má právo se k tomu vyjadřovat, pouze ten, kdo navzdory všem pokusům o popření s hrůzou sleduje, jak se neúprosná vnitřní správnost těchto protokolů světových spiklenců naplňuje událostmi posledních let, tomu se najednou vyjasní chaotická zmatenost dnešní světové situace. Je to kniha knih celé antisemitské literatury.

Spisy Henryho Forda „Der internationale Jude“ mají zvláštní význam díky světově proslulé osobnosti autora, amerického velkopodnikatele a krále automobilů.

Výše uvedený výčet spisů o židovské otázce nemá být vyčerpávajícím lexikonem, ale pouze představit nejznámější díla.

V oblasti finanční politiky je výběr bohužel velmi omezený; nicméně právě v poslední době se z zapomnění vynořily velmi cenné příspěvky k poznání židovských finančních podvodů. Zde je třeba zmínit zejména rakouského

inženýra W. Schobera, který již před 30 a 40 lety správně rozpoznal zhoubné machinace Židů v oblasti státního peněžního systému. Jeho bohužel již vyprodaná díla jsou přímými předchůdci nacionálněsocialistického myšlení.

Vynikající jsou také spisy Materna, který s mimořádnou ostrostí odhaluje vnitřní absurditu požadavku absolutní měny a správně rozpoznává podstatu peněz jako komparativní veličinu, a nikoli jako měrnou jednotku, jako je metr nebo kilo jako jednotka hmotnosti, jak to činí většina nešťastných moderních diletantů v oblasti měnové teorie.

Finanční radní Dr. Bang přinesl v řadě kratších esejí, zejména v časopise „Deutschlands Erneuerung“, velmi cenné příspěvky a návrhy pro ozdravení našich státních financí. Bohužel Bang dosud nezrealizoval větší práci v oblasti finanční techniky, k níž by byl zvláště předurčen.

Tím je prakticky vyčerpán okruh těch, kteří svými literárními díly vytvořili intelektuální základ pro německé hnutí za svobodu.

V oblasti dramatické poezie je třeba zmínit zejména díla Käthe Bayerové: „Der deutsche Narr“, „Der Feldherr“ a „Die Mörder“; dále dramata Armina von Defelesa „Ums deutsche Volk“ a „Die Erdwarte“.

V oblasti náboženské filosofie je třeba vyzdvihnout dílo Dr. v. Kemnizové „Triumph des Unsterblichkeitwillens“, které je dílem grandiózního rozsahu, zrozeným z nejčistšího árijského ducha a jehož čistá etika a neúprosný smysl pro

odpovědnost povede lidstvo na vyšší úroveň prožívání Boží přítomnosti.

Díla Dietricha Eckarta „Lorenzaccio“, „Peer Gynt“ a „Heinrich der Hohenstaufe“ zaujímají svým významem a krásou jazyka zcela výjimečné místo.

Všechna uvedená díla lze zakoupit v knihkupectví Deutschvölkische Buchhandlung Thierschstr. 15, na jehož bohatý skladový katalog je třeba zde výslovně upozornit. Na konci knihy je uveden výňatek z tohoto skladového seznamu.

Nyní je ještě nutné uvést nejdůležitější díla, z nichž byl získán vědecký nebo statistický materiál.

„Das statistische Jahrbuch für das deutsche Reich“, vydávaná Statistickým úřadem říše, svazek 35–42, a „Statistisches Jahrbuch für das Königreich Bayern, bzw. für den Freistaat Bayern“.

„Wirtschaft und Statistik“ měsíčník vydávaný Statistickým úřadem Říše.

„Wirtschaftsdienst“ zprávy o světovém hospodářství vydávané Hamburským archivem světového hospodářství Univerzity v Hamburku ve spolupráci s Institutem pro světové hospodářství a námořní dopravu Univerzity v Kielu.

„The Statesman Yearbook“, Londýn 1921 a 1922, největší statistická ročenka pro celé Britské impérium a celý svět.

„Weltwirtschaftliches Archiv“, časopis pro obecné a speciální hospodářské vědy. Vydává Dr. Bernhard Harms, Kiel.

„Der Friedensvertrag“, Vydavatelství Reimar Hobbing, Berlín S. W. 48. Naše bojovná brožura se zaměřuje především na něj a jeho destruktivní činnost.

Nové daňové zákony samozřejmě patří mezi tiskoviny, se kterými jsme se museli vypořádat, jejich výčet je zbytečný.

„Bank-Archiv“, časopis pro bankovnictví a burzovní obchodování, vydávaný prof. Dr. Rießerem, Berlín.

„Die Bank“, vydávaný Alfredem Lansburghem. „Blutus“, vydávaný Georgem Bernhardem, jsou tři časopisy, ze kterých se lze hodně naučit o tom, jak se to má dělat a jak se to nemá dělat v německém státě.

„Die natürliche Wirtschaftsordnung“ od Silvia Gesella obsahuje mnoho užitečných statistických údajů; ale tam, kde se Gesell pokouší o nové cesty, se dostává na slepé uličky, navíc se dostává do nekonečných mezinárodních vod a se svými volnými penězmi a volnou půdou již způsobil neuvěřitelný zmatek.

Řada dalších spisů je uvedena v mé knize „Der kommende Steuerstreik“, na kterou se zde odkazuji.

Naplnění

Urazili jsme dlouhé vzdálenosti s pohledem upřeným k vysokému cíli. Stejně jako poutníci na horu poznání jsme často museli chodit oklikami, dokud jsme byli ještě blízko údolí; museli jsme překračovat hustý porost falešných myšlenek a učení a razit si cestu ostrou sekerou. Pomalu se cesta stávala jasnější a otevřenější, ale před námi se stále tlačily nové kopce a úpatí, které bylo třeba překonat.

Nyní se zastavujeme, abychom si odpočinuli - mohutná hora naší touhy leží volně před námi - čeká nás ještě poslední nejtěžší výstup, nyní shromažďujeme své společníky k poslední rozhodující bouři. Ven z nudných údolních nížin, do volného, čistého horského vzduchu, vzhůru na vrchol naší touhy, vzhůru ke svobodě!

Země se nám rozprostírá u nohou, jednotlivé etapy našeho pochodu jsou jasně a zřetelně vytyčeny, zprvu se nám některé výšiny a hřebeny zdály nepřekonatelné, a teď leží hluboko pod námi, dole se lidé hemží a lopotí v soutěži o svou modlu mamon, jejich duše jsou promarněné, užitečnost, peněžní zisk a zásluhy, dřina a zmar, starosti a strach se staly jejich smyslem života, sotva najdou čas, aby znovu pozvedli oči k domovu své duše.

Hereze materialistického světonázoru se jim usadila na srdci jako plíseň, Bůh byl prý mrtvý, idea vývoje, která byla nade vše, se stala hybatelem bezduchého učení o užitečnosti v boji o existenci; nekonečná krása světa neměla místo v učení, v němž sliboval život jen princip užitečnosti. Krása byla zbytečná, pravda nepohodlná, poctivost překážející, ušlechtilý

veřejný duch směšný, hodnota osobnosti se stala výsměchem, všichni lidé si museli být rovni, to chtěly masy, nikdo neměl být ceněn více než druhý, a tak bylo vše vysoké a vznešené staženo do špíny; rozmařilost místo svobody, nenávist a závist místo vzájemné pomoci. Lidské duše tak byly často pohřbeny hluboko, malé a úzké, staraly se jen o vlastní prospěch, byly chamtivé a malicherné, stávaly se snadnou kořistí cizího umění svádět a vlastních vášní. - Cizí umění svádění využilo a dokončilo to, co započala jeho vlastní slabost; cizímu svůdci a jeho umění svádění by se nikdy nepodařilo takto si podmanit německý národ, kdyby nebyl nevěrný sám sobě a neznalý velké minulosti svého národa. S odtržením od zvyků svého národa, s opuštěním dobrých poctivých zvyklostí v obchodě a živnostech, ruku v ruce s odlidštěním a odosobněním hospodářství, spolu s arogancí a zkostnatělostí forem státní organizace, která se stále více cítila jako agenti shora místo služebníků celku, cizí duch, vědomě vedený neslýchanou touhou po nadvládě židovské rasy, pronikal do všech odvětví našeho veřejného života - pod všemi možnými převleky, zvláště obratný ve falšování všech pojmů, obratný ve všech tricích a záludnostech obchodního života, odvolávající se na soucit a lidskost, až nakonec padly všechny státní zábrany proti vstupu Žida do všech odvětví veřejného a hospodářského života.

Nyní začalo destruktivní působení židovského ducha ve státě, finančnictví, hospodářství, ale i v umění a literatuře. Odtržen od instinktivní jistoty svých otců musel těžkopádný árijský duch ustoupit věčně pohyblivému, rabulisticky vycvičenému židovskému duchu. Tak se silný, správný cit

Němce, jeho hloubka citu, ohnul v sentimentalitu, otevřené, svobodné slovo svobodného člověka se změnilo v jízlivou, vše strhávající kritiku a neohrabané peskování, loajalita byla zfalšována v přežitek zásad nebo zesměšněna jako zastaralý nesmysl. V obchodním životě byly staré dobré mravy nahrazeny židovskými praktikami tržně křiklavé reklamy a pobízením a klamáním kupující veřejnosti a pomalu došlo k úplné změně celého hospodářského života. Jediným cílem každé hospodářské činnosti nebyla výroba za účelem co nejlepšího uspokojení potřeb, ale rentabilita vypůjčeného kapitálu. Pokud neexistovala poptávka, vytvářela se umělá poptávka nejrůznějšími pobídkami, protože nekvalitní zboží znamenalo rychlejší opotřebení a rychlejší výměnu, kvalita se zhoršovala a zhoršovala, stroj umožňoval výrobu obrovského množství odpadu, který zaplavoval celý svět; svědomité, poctivé, s půdou spjaté řemeslo mělo potíže, jedna dílna za druhou se stávala drobným obchodníkem; z obrovských průmyslových center se staly gigantické továrny na dividendy, odtržené od rodinné tradice a silných morálních impulsů svých zakladatelů, byly odosobněny, odindividualizovány, anonymizovány.

Obrovská poptávka po pracovní síle přilákala do továrních měst miliony s půdou spjatých venkovanů - vznikla nová třída, o kterou se Žid okamžitě postaral svým způsobem a svými svůdnými schopnostmi. Podněcoval nespokojenost a chtivost mas, sdružoval je do mocných formací, sliboval jim zlepšení jejich hospodářské situace, rozdělení bohatství bohatých a nakonec i nadvládu. Pod těmito dvojími vlivy, odtržením od

rodné půdy na jedné straně a lákavými vizemi budoucnosti na straně druhé, se německý pracující stal duchovně zcela druhořadým, ochotným nástrojem v rukou svého svůdce. Pojem otčiny se pro něj stal anemickým - koneckonců už žádnou neměl - jeho vlast ležela daleko v dalekých horách nebo u modrého moře či v líbezné krajině. - Byla vůbec ta sazemi zašpiněná, chudá obytná či spací místnost uprostřed uhrančivého bušení a dunění strojů a dopravních prostředků rodnou půdou? Otčina? Nepatřil snad každý kousek půdy zde, na zemi nebo pod ní, cizí moci, pro niž se den co den lopotil, aniž by mu patřily plody jeho práce, s nimiž by mohl nakládat?

Nikdy se nedostal dál než k uspokojování každodenních životních potřeb. Ano, v minulosti se možná ještě bylo možné ukázat, když majitel továrny ještě každý den přicházel do továrny, povídal si s pracujícími, ptal se na jejich ženu a dítě, když ještě žil pocit sounáležitosti, když byl člověk ještě alespoň považován za člověka. Ale dnes je tu jen více organizací, nejpřísnější dělba práce, úředníci a ředitelé - všichni víceméně stejní pracovní otroci jako pracovníci samotní. Jen jednou za rok se sejdou beneficienti - kapitalisté, akcionáři a dozorčí rady -, aby rozhodli a rozdělili si mezi sebe obrovské zisky - pracující, fyzický a duchovní tvůrce, odchází s prázdnou. Nyní přichází židovský svůdce, poukazuje na tyto poměry a opět zde narušuje rovnováhu - majitel továrny je označen za krvežíznivce, pracovní kapitál průmyslu je líčen jako okrádání dělníka, zamlčuje se, jak úvěrový kapitál odpoutává podnik za podnikem od jeho hospodářského úkolu a staví ho do pozice

rentability, zamlčuje se, že dělnické prapory jsou jen nástrojem moci.

Jestliže myšlenka třídního boje rozděluje národní společenství na dva znepřátelené tábory, pak se od zdravých zdrojů národní identity odděluje i intelektuální vrstva národa. Kosmopolitní město se stává hrobem národa. V obrovských kamenných domech velkoměst vyrostla generace bez kořenů, bez domova, odcizená přírodě, v nuzných životních podmínkách, duševně i tělesně slabá, vystavená všem neřestem velkoměsta a do značné míry jim propadající. Odtržená od přírody, druhotná, mládež velkoměsta vyrostla v obchodních domech, obchodních centrech, bankách, továrních kancelářích a kreslírnách, v komunální a státní střední správní službě, ve všech druzích nesvobodných, duševně únavných činností, které otupovaly jakoukoli tvůrčí sílu, zaměřenou pouze na peníze a zisk.

Ve vzdělanějších kruzích došlo k úplnému odvrácení se od velkého národoveckého podhoubí. V mnoha případech se „vyšší vrstvy“ dívaly na „dělníky“ s opovržením nebo přinejmenším s rozpaky a ti jim odpovídali nenávistí; rasové zákony se pro vyšší vrstvy staly neznámými a zejména šlechta se stala nevěrnou tradicím svých otců a smísila svou krev s židovskou. Falešný ideál humanity otevřel stát a společnost cizímu vetřelci poté, co již pronikl do hospodářského života.

V životě státu získává peněžní moc stále větší vliv na správu státu prostřednictvím zkreslení představ o uspokojování peněžních potřeb státu a celého jeho finančního hospodářství, jak jsme je v nejširších souvislostech popsali v této knize.

Správce celku se pomalu stává komisionářem a výběrčím úroků pro velkokapitál, který půjčuje. To znamená, že státní autorita pomalu, ale jistě končí. Stará historická moc dynastií je smetena ve zmatku revoluce - na jejich místo nastupují odboroví tajemníci a straničtí funkcionáři, sami zcela neschopní vystoupit ze svého zorného úhlu a dohlédnout na potřeby národa a národního hospodářství provázaného se světovou ekonomikou. Teprve nyní se uvolní všechny ničivé síly. Všichni Jidášové a jejich komplicové se stali tajnými i zjevnými pány německého národa, který má být spoután, odzbrojen a zneuctěn válkou a revolucí a odsouzen k věčné otrocké práci.

Pak se německá duše probudí, roztrhne zlaté sítě a vydá se hledat ztracenou vlast. Jen velmi málo, několik prostých, nenáročných mužů se vydává na cestu, všude, kam jen německý jazyk zní, se odvážně a odhodlaně vydávají na cestu. K otčině! Otčina je jejich jediným heslem, sociální spravedlnost jejich cílem. Říkají si nacionální socialisté a jeden z nich vystoupí na vrchol, jeho jméno zní jako práskání bičem, jeho mocná řeč očarovává tisíce a miliony, stává se vůdcem německého hnutí za svobodu - Adolf Hitler. Neústupný, neochvějný, jde za svým cílem, oddaný pouze velkému cíli osvobození Německa. Znovu přichází muž, vůle, nikoli parlamentní kompromisník, ministr nebo diktátor.

Není to stranicko-politický cíl, k němuž on a jeho pečovatelé směřují, nejsou to osobní ambice, co ho pohání, jeho cílem je pouze velký německý úkol. Nacionální socialismus je novým německým pojetím státu par excellence, nacionální socialismus není v žádném případě vázán na užší rámec

nacionálněsocialistické Německé strany práce, i když je takové spojení nezbytné a nutné a která se také hlásí k tomu, že je považována za zastánce německé svobody. Statisíce lidí se již připojily k našemu bojujícímu společenství, velké vlastenecké organizace vstoupily do našeho bojového svazu, všichni inspirováni jedinou velkou myšlenkou: Otčina, otčina, otčina! Nacionální socialismus se jako politické vedení ujal úkolu mobilizovat a připravit německý stát. Přes společenství boje k národnímu společenství!

Tato kniha je věnována zvláštním úkolům státu v oblasti financí a hospodářství; může být a bude pouze začátkem, protože očištění a ozdravění státních financí může být pouze předpokladem, i když zásadním pro novou výstavbu německého státu. Samotný program poukazuje na široké a rozsáhlé oblasti, kterých se zatím jen zběžně dotkl a které ještě čekají na důkladné zpracování.

Musí být vytvořeno nové vlastnické právo, musí vzniknout nové hospodářské právo, musí být zlomeno úrokové otroctví, práce se musí stát opět poctivou a musí se věnovat svému skutečnému úkolu uspokojování potřeb. Stát se musí soustředit na své nejdůležitější úkoly a omezit se na ně. Je správcem a opatrovníkem celku, dobrem a ochráncem státu a národa, strážcem práva a pořádku, reprezentantem národního společenství vůči vnějšímu světu. V čele státu mohou stát pouze Němci. Jen tak můžeme očekávat, že německý duch vyjde vítězně z tohoto gigantického boje, že vykoupí německou duši k novým výšinám. Vzniknou mohutná básnická a filosofická díla, která budou našim potomkům vyprávět o německém

zvratu osudu, o tom, jak německý národ vytáhl ve smrtelném nebezpečí do posledního boje - jak hlásá Edda - proti Lháři Lokimu a ničiteli Surtrovi, proti všem mocnostem temnoty, jak svět potemněl a na Německo padl soumrak bohů - dokud ho zářivý hrdina znovu nevykoupil a nevedl k nové kráse.

Navzdory globální hospodářské a politické provázanosti, navzdory hrozbě nepřátel na Východě i na Západě, navzdory vnitřnímu rozkladu a zkaženosti se tato největší bitva v dějinách světa neodehraje obchodními dohodami, nótami o podřízení se nebo protesty, ne prohlášeními o potřebě morální obnovy, ne pakty a kompromisy, ale pouze krví. Krev proti penězům. Krev jako nositelka života a všech sil duše, pud a touha srdce po svobodě, oběti a hrdinství, to je to, na co Žid ve svých výpočtech vždy zapomínal, protože těmto silám duše nerozumí, červená linie z krve árijského srdce všechny jeho výpočty vyvede z míry. Hrdina vítězí nad kupcem.

Slunce vítězně proráží noční mraky, mlha, která ležela kalně a těžce na německé zemi, padá, vycházející slunce ohlašuje úsvit nového dne. Hákový kříž, symbol vycházejícího slunce, zdobí naše značení!

Celé Německo je probuzeno!

Šťastný, svobodný, sjednocený národ, svobodný na osvobozené rodné půdě. Heil!